

D. SZILAGYI ȘI M. CÎRLOANȚĂ

DUELUL Mut

Roman de aventuri

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

Revista „Știință și tehnică”

TREI BĂTĂI ÎN UȘĂ

Sub soarele prietenos al după-amiezei de mai, centrul Bucureștilor, plin de animație, pare un imens mozaic de culori. O mulțime voioasă, zgomotoasă, exuberantă, caracteristică orașelor sudului, inundă străzile, bulevardele.

Trecătorii sînt asaltați de florărese:

- la violete... ia violete... violetele...

Un vînzător de ziare se agită :

- 'formația Bucureștiului...

Luna mai, luna florilor și a iubirii, își revarsă cu dărnicie farmecele. Zilele înSORITE au alungat amintirea iernii cu viforNIȚE și cu munți de zăpadă. Bucureștii renasc. Parcurile, bulevardele își recapătă farmecul pe care li-l răpise toamna trecută. Oamenii sînt veseli, în ochii lor parcă scliPEȘTE așteptarea. Unii așteaptă fiorul primei dragoste, alții caută uitarea. Mulți pornesc să înfăptuiască visuri mărețe. Chemarea marilor șantiere pare' că și-a întărit ecoul. Primăvara Bucureștilor e tulburătoare.

Străinul care a cunoscut Bucureștii iarna, cînd marele oraș se zgribulește sub suflarea înghețată a Crivățului, rămîne uimit cînd îl regăsește primăvara. La București, spre deosebire de alte orașe, în care trecerea de la iarnă la vară se petrece lent, treptat, timp de săptămîni și luni, ieșirea din iarnă se face peste noapte. Bucureștii erup primăvara ca florile zarzărului.

Bucureștenii își leapădă paltoanele, șubele, fularele, care le ascundeau fața, căciulile, care le umbreau ochii. Femeile par a fi apărut atuncea, brusc, după o lungă absență, o dată cu cerul senin și cu pomii înfloriți. An de an, în prima zi de primăvară descoperi cît de mulți copii sînt în orașul iubit și cît de vesel și sonor e rîsul lor. În zilele de mai ai impresia că pînă și străzile se lărgesc, se destind după amorțeala în care au stat aproape o jumătate de an.

În această după-amiază, pe bulevardul Magheru, în fața cinematografului „Patria”, trecea un bărbat în vîrstă, corect îmbrăcat, cu privirea inexpressivă. Pășea fără grabă, contemplînd rece mulțimea. Nu lua parte la animația generală. Nu părea impresionat nici de revărsarea soarelui de primăvară, nici de tumultul trecătorilor. Traversă bulevardul și intră în bufetul „Expres”. Zăbovi înăuntru doar cîteva clipe. Poate era nemulțumit de sortimentul bucatelor. Își continuă plimbarea pe bulevard în sus. Se opri la stația de autobus, dar autobusul întîrzia. Își consultă ceasul. Renunță la autobus. Merse cîtva timp, apoi coti pe o străduță, pe alta și intră într-un bloc. Se îndreptă liniștit spre lift. În hol era doar portarul. Acesta își ridică ochii, somnoroși, apoi își lăsă din nou capul pe brațe, continuîndu-și... serviciul.

Vizitatorul intră în cușca ascensorului și apăsă pe buton. La etajul 3 coborî și, închizînd cu grijă ușa, așteptă pînă ce liftul porni să coboare. Apoi urcă pe scări spre catul următor. Acolo se opri cîteva clipe, cercetînd ușa apartamentului 32. Încercă ușurel clanța: ușa era încuiată. Atunci își scoase mînușa și cu degetu-l costeliv bătu • de trei ori. Bătu discret, dar îi păru că ușa răsună ca o tobă. Privi împrejur : nimeni. Dinăuntru - nici un răspuns. Trecură cîteva clipe lungi, poate un minut. Cînd se pregătea să bată din nou, dinăuntru răzbătu un scîrțîit ușor. Vizeta de la ușă clipi ca un ochi, apoi ușa se deschise. În prag apăru un bărbat brunet, înalt, bine legat, îmbrăcat în haină de casă de culoare vișinie, cu brandenburguri argintii.

- Pe cine căutați ?
- Bună ziua. Iertați-mă că vă deranjez. Aici e apartamentul 32 ?
- Întocmai. Cu cine am onoarea ?
- Sînt de la Editura tehnică. Am o chestiune, o nimica toată. Vă deranjez doar un minut. Dacă-mi permiteți am să intru. Numai un minut...

Ușa se deschise mai larg. Cei doi intrară. Ușa se închise la loc, masivă, întunecată. Pe culoar, pe scară, se făcu iar liniște. Afară, pe străzi și în parcuri, pămîntul, iarba, florile se încălzeau sub razele soarelui. Înăuntru, între ziduri, în umbra coridoarelor și a holurilor se mai păstrase ceva din răcoarea iernii.

Dacă cineva străin s-ar fi putut strecura atunci nevăzut în apartament, ar fi asistat la următoarea convorbire :

- Vă ascult.
- Vă rog foarte mult să mă ascultați.

Vizitatorul desfăcu cu grijă servieta, scoțînd cîteva cărți și un catalog de titluri, scuzîndu-se din nou:

- V-am deranjat la o oră nepotrivită, dar...
- Nu face nimic, să terminăm mai repede !
- Da. dar poate soția dumneavoastră...
- N-am soție !
- O. singur-singurel în aceste zile de mai...

În glasul vizitatorului se deslușea o notă de ironie. Stăpînul casei ridică iritat capul. Insistența necunoscutului începea să-l agaseze. Luă în mînă catalogul, rostind sec:

- Sînt singur cuc. iar cu primăvara ocupă-te dumneata... că ești de la o editură științifică !

Vizitatorul nu se supără Dimpotrivă. Privi iscoditor camera. Apoi, pesemne mulțumit de cele constatate, se întoarse din nou spre gazdă și pe un ton serios întrebă :

- Nu sînteți de părere că... iubirea nu moare niciodată ?

Deși pornit împotriva iubirii, cel căruia îi fuseseră adresate cuvintele fu neașteptat de impresionat. Păli. Abia peste o clipă putu să răspundă, cu oarecare nesiguranță în glas :

- ...Totul e trecător.

Dar, lucru nefiresc : cei doi discutau despre dragoste, cu priviri crunte. Au devenit deodată gravi. Pronunțau cuvintele rece, mașinal, sacadat: suna ca un schimb de parolă De ce oare ?

Cine știe ? La convorbire n-a asistat nimeni. Ea a decurs în spatele unei uși masive, în biroul elegant, dar sobru, cu ferestrele închise.

Abia după o oră, vizitatorul necunoscut a ieșit din nou în stradă. S-a oprit puțin, s-a întors spre a feri de vînt flacăra chibritului cu care-și aprindea țigara, traversă spre celălalt trotuar și dispăru după colț.

Pe străzi, pe bulevarde, mulțimea își continua tălăzuirea, bucurîndu-se de ziua primăvăratică. În atelierele și în halele uzinelor, în birouri, pe schele, oamenii munceau, schimbau glume Viața își urma cursul, tumultuoasă, atotputernică. Nimeni nu știa că undeva, pe o străduță liniștită din centru, la o ușă de la etajul patru al unui bloc au răsunat trei misterioase bătăi în ușă.

Nimeni nu bănuia că începuse un duel mut.

VICLEANUL MEFISTO Își PIERDE URMA

- Tovarășe maior, eu am propus de mult să-l arestăm. Acest ticălos cîntăreț de cor bisericesc nu mi-a plăcut din prima clipă.

Acum... acum s-a dus totul pe copcă... Eu am...

- Tovarășe locotenent ! încetați cu lamentările.

- Am înțeleș !

Locotenentul Adrian, în poziție de dreptți, privea țintă în ochii șefului său. Nu-l văzuse încă niciodată mînios.

- Tovarășe maior...

- Locotenent Adrian, raportați cum s-au desfășurat lucrurile.

Pe scurt. Ascult.

- Tovarășe maior, după cum ați ordonat, l-am urmărit pas cu pas. Locotenentul Toth a rămas să supravegheze casa. M-am ținut după individ. El a apucat-o pe strada Romulus.

- Pe stradă era circulație animată ?

- Nu, nu era nimeni.

- Da Continuați.

- Chiar la colț, unde strada Romulus dă în strada Ghenadie-Petrescu, e o stație de tramvai. Pe acolo trece 7.

- Știu. Continuați.

- Pe linia asta, vagoanele trec destul de rar, așa că eram liniștit. Dar nu știu cum s-a nimerit că tocmai atunci veni vagonul, ca la comandă. N-am mai avut timp să-l prind. Am chemat repede mașina care venea în urmă și am pornit în urmărirea tramvaiului. Am ajuns vagonul la stația următoare - la strada Parfumului. Am oprit în spate, ca să las lumea să urce și să coboare. M-am uitat atent: omul meu era înăuntru. După ce tramvaiul a pornit, l-am depășit, am lăsat mașina și m-am postat în stație. Am pîndit atent dacă individul nu coboară. M-am urcat pe scară și, ținînd ușa, am așteptat să se închidă ușa din față. Acum celălalt nu mai putea coborî. Deci trebuia să fie înăuntru. Dar ia-l de unde nu-i. Se evaporase. Nenorocitul ăsta de tramvai 7 face acolo atîtea cotituri prin labirintul de străduțe, încît prada mi-a scăpat.

- Destul. Și Toth ce spune ?

- Că individul nu s-a mai întors acasă. l-am percheziționat^ locuința, dar n-am găsit nimic deosebit. Afară doar de această carte.

Adrian întinse maiorului un volum cu scoarțele ferfeniță. Era un roman de duzină, tradus din englezește de Jul Giurgea. Ceea ce-i atrăsese atenția lui Adrian era un dialog subliniat cu creion albastru. Eroul și eroina filozofau :

„- Iubirea nu moare niciodată!

- Totul e trecător!"

Maiorul cercetă cartea și o depuse pe birou.

- Altceva ?

- Nimic.

- Bine, sînteți liber. Trimiteți-l la mine pe căpitanul Moraru.

Locotenentul Adrian salută și plecă. Conștiința greșelii săvîrșite,

dar mai ales faptul că-și pierduse cumpătul, îl apăsă. Posomorît, îl anunță pe Moraru că e chemat de maior, apoi se încuie în birou spre a descurca ițele în care se încurcase. Da, situația era cît se poate de proastă. Vînatul viclean îi scăpase din mînă.

Nici acum nu se putea dumiri asupra substratului acestui caz

Cîntărețul de cor bisericesc fusese semnalat Securității de către un pensionar. Maiorul îi ordonase să-l urmărească și să afle toate amănuntele privind comportarea acestuia. Misiunea i se părea a fi ușoară ba chiar fără noimă. Adrian visa „cazuri teribile”, probleme rare, în care să-și afirme perspicacitatea. Voia să rezolve cazuri celebre pentru a deveni el însuși celebru. Și asta cît mai repede. Cînd colo era pus să se țină după un bătrîn ramolit, un cîntăreț de cor bisericesc, cu un trecut, ce-i drept, nu prea bisericos.

- Maiorul îmi subapreciază forțele, asta e, își zisese Adrian, nemulțumit.

Acum stătea și medita din nou la cele ce i se întîmplaseră. Privea a nu știu cîta oară fișa pe care trecuse cu meticulozitate datele individului urmărit : „Petre Cunea - 65 de ani ; crime de război, participare la masacre în timpul rebeliunii legionare”.

Citea și recitea aceste cuvinte și nu putea înțelege de ce voia maiorul să tergiverseze cazul. Vinovăția era doar dovedită, criminalul trebuia arestat. Dosarul lui Cunea era de mult întocmit. Mai lipsea doar acuzatul. Și acum cînd acuzatul apăruse...

Supărat și necăjit, Adrian privea țintă în tavan.

În acest timp, căpitanul Moraru se prezentase în fața maiorului.

- Ordonaji, tovarăse maior.

Maiorul, stînd în spatele biroului, citea pagina a patra a „Scînteii”. După ce mai stăruie asupra unui articol cîteva clipe, lăsa din mîna ziarul și își ridică privirea spre noul sosit.

- la loc. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

Moraru se așeză în fotoliu.

- la acest dosar și studiază-l.

Moraru luă dosarul și se adînci în lectura lui. Maiorul îl lăsa să citească și se depărta, privind pe fereastră. Într-un tîrziu, Moraru închise dosarul și-și ridică ochii.

- Gata?
- Gata, tovarăse maior.
- De acest caz s-a ocupat locotenentul Adrian. Mă-nțelegi ?
- Da, tovarăse maior. Dar permiteți-mi, ați spus „s-a

ocupat” ?

- Da, „s-a ocupat” și n-a lucrat bine. Din acest moment cazul îl vei prelua dumneata.

- Am înțeles.
- Pentru asta te-am chemat. Acum cunoști dosarul.
- Da, mi-am dat seama despre ce e vorba.
- Ce părere ai ?

- O părere completă nu-mi pot forma, fiindcă am parcurs doar fugitiv documentele. Totuși, dacă-mi permiteți, aș avea cîte ceva de spus.

- Spune.
- Am convingerea că acest Cunea are pe conștiință nu numai crimele din trecut.

- Ce te face să crezi asta ?

- Indicii precise, e adevărat, nu avem. Doar ipoteze.

Reapariția lui, după atîția ani de zile, în orice caz nu este împlătinire. Un asemenea om nu iese la suprafață fără motive deosebite. Și pe urmă mai e sublinierea din cartea confiscată la percheziție. Cunea n-a citit prea multe cărți în viața lui: Dacă a citit ceva, apoi trebuie să fi fost „Mein Kampf”, deși mă îndoiesc s-o fi citit și pe aceea pînă la sfîrșit. E un produs tipic al legionarismului, o brută primitivă, plin de dispreț față de cultură. Nu pot să cred nici în ruptul capului că sublinierea se datorește vreunei tîrzii pasiuni pentru limbajul îndrăgostiților. Trebuie să fie altceva.

- Dar de unde știi că a făcut el sublinierea ? Cartea e uzată, a trecut prin multe mâini.

- Se poate să n-o fi făcut el, dar în orice caz e recentă.

Stratul de grafit colorit e proaspăt, n-a apucat să se întindă și să se șteargă, cum se întâmplă când cartea e des răsfoită. Asta nu-i deloc greu de constatat, se vede și cu ochiul liber.

- Concluzia ?

- Concluzia mea este că dialogul subliniat reprezintă o parolă. Am două ipoteze. Prima: Cunea și-a însemnat parola, de teamă să n-o uite, în sprijinul acestei ipoteze e faptul că individul stă într-adevăr destul de prost cu memoria. În general nu prea strălucește prin intelect. Dar pe de altă parte, metoda e prea stîngace, bătătoare la ochi și riscantă. Dacă Cunea e prost, în schimb stăpînii săi probabil că nu

sînt. De aceea aș renunța la această ipoteză. A doua ipoteză e aceea că parola, consemnată în carte, nu i-a fost transmisă direct de către șefii lui, Ci printr-un intermediar oarecare. De pildă, i se putea transmite dispoziția să meargă la anticarul cutare sau la vreun talcioc sau la cetățeanul X și să ceară cartea cu titlul respectiv, în care va găsi parola.

- Raționamentul dumitale e interesant. Dar ce părere ai despre ceea ce a pățit Adrian ?

- Adrian este o fire expansivă, fără experiență și... îngîmfat.

- Nu, nu despre asta te-am întrebat. Ce părere ai despre felul cum i-a scăpat Cunea. Ai acolo în dosar raportul lui ?

- Da, l-am citit. Aici se pot ivi, de asemenea, două ipoteze. Prima e că individul a sărit din tramvai în mers. Terenul pe care s-a desfășurat acțiunea e propice pentru așa ceva. Tocmai aceasta l-a înșelat pe Adrian. După părerea mea, Cunea n-a sărit din tramvai. La 65 de ani așa ceva e greu de realizat. Într-un cuvînt, convingerea mea e că acest Cunea a rămas în tramvai și - într-un fel oarecare - l-a păcălit pe Adrian.

Maiorul surîse :

- Și în privința asta ipoteza dumitale concordă cu a mea.

După ce stătu cîteva clipe concentrîndu-și gîndurile, maiorul urmă:

- Da. Și acum, după ce ai făcut cunoștință cu subiectul, să trecem la fapte. Ai sesizat lucrurile. Aceasta îmi întărește părerea că am făcut bine că te-am ales pe dumneata pentru această misiune. După cum ai presupus, Cunea adaugă la

crimele sale vechi altele noi. Pe vremea rebeliunii se numea Marin Chirilă, azi se cheamă Petre Cunea și lucrează sub indicativul Senior. Este agent al cunoscutei oficine cu care am mai avut de furcă pînă acum. Se vede că dolarii îl atrag tot atît de mult ca și mărcile hitleriste pe vremuri. Sosirea lui la București ne-a fost semnalată de un pensionar în casa căruia se stabilise și care l-a recunoscut. Dar noi îl urmărim de mai multă vreme, cam de o lună. Asupra acestei chestiuni deținem unele informații care ne-a» prevenit. N-am să insist asupra sursei din motive pe care nu-i greu să ți le închipui. Dar nu asta contează. Important e că avem deja un capăt de fir. Așadar în ziua în care Senior ne-a scăpat din mînă, el se ducea la întîlnire. Cu cine ? Bineînțeles nu cu o fetișcană, ci cu... Me- fisto. Da ! Cu Mefisto... Ce-i drept, indivizii ăștia au cîteodată umor. Numai că nouă nu ne arde acum de haz. O dată cu pierderea urmei Seniorului, ne-a scăpat printre degete și acest blestemat Mefisto. Nu știm cine e el, dacă e român ori străin, de cînd e în țară, dacă e singur sau dispune de o rețea. Deocamdată totul e învăluit în mister. Cunea trebuia să ne ducă la dezlegarea misterului. Dar...

Maiorul tăcu un moment, apoi continuă.

- Pe Mefisto nu-l cunoaștem. Deci stăm destul de prost. Vicleanul Mefisto și-a pierdut urma. Se cere să lucrăm cu multă dibăcie. Tocmai de aceea ne-am oprit la dumneata. Vei lucra avînd în subordine pe locotenentul Toth. Ești mulțumit? Bine. De altfel am exagerat zugrăvind situația prea în negru. De fapt nu bîjbîim chiar fără nici un punct de orientare. Am spus mai înainte că avem un capăt de fir. Anume, avem în posesia noastră informația că misiunea lui Mefisto se referă la aviație. Într-adevăr, informația e vagă, dar n-avem ce face, trebuie să ne mulțumim și cu atît. Și încă ceva: se pare că Mefisto a pătruns într-un post cît se poate de important. Ei îl consideră ca un „atu” al lor.

Maiorul tăcu un moment, examinînd expresia feței lui Moraru. Apoi continuă :

- Practic, vom proceda în felul următor.

Și începui să-i expună detaliile misiunii.

Cînd Moraru ieșea din cabinetul maiorului, trecuse de miezul nopții.

TERMENUL SE SCURTEAZĂ Cu ZECE ZILE

Colonelul Tomeanu străbătu, în pas rigid, milităresc, cabinetul său de lucru, își așează servieta pe birou, iar cascheta în cuier, cu gesturile obișnuite, aceleași în fiecare zi. Ca de obicei, se mînie găsind fereastra închisă ; îi plăcea aerul proaspăt. Deschise fereastra, dar îi năvăli în brațe o ramură de liliac înflorit. Colonelul pufni nemulțumit și împinse fereastra la loc. Nu putea suferi florile. Acasă, de dragul fiicei sale, Anne-Marie, capitulase, se împăcase cu prezența vazelor cu flori. Dar cel puțin aici, în biroul său, rămînea intransigent - „fără acest zarzavat și fără sentimentalisme”.

Potrivit programului ce și-l stabilise și pe care-l respecta cu strictețe, Tomeanu revăzu meticolos lista problemelor ce le avea de rezolvat în cursul zilei, iar pe urmă cercetă ziarele și revistele proaspăt sosite. Trase mai aproape scrumiera de plexiglas, frumos lucrată, re- prezentînd un avion cu reacție cu botul ridicat, și-și aprinse o țigară.

Ușa se deschise fără zgomot și intră aghiotantul.

- Tovarășe colonel, a venit tovarășul Roman.

. - Introdu-l imediat.

Oaspetele era un bărbat tînăr, cu fața bronzată, cu o înfățișare de sportiv. Dar nu era nimeni altul decît cunoscutul constructor de avioane Vlad Roman. Acest tînăr simpatic era o glorie a țării.

Colonelul îl întîmpină, strîngîndu-i mîna cu efuziune.

- Luați loc. Într-o clipă începem.

Apoi, apăsînd energic pe butonul soneriei, chemă din nou aghiotantul.

- Ofițerii convocați au venit ?

■ - Da, tovarășe colonel.

- Să poftească... adică îi chem eu imediat.

- Am înțeles.

Locotenentul făcu stînga-mprejur și dispăru.

Colonelul ieși din spatele biroului, ocoli masa pregătită pentru ședință și se opri lîngă casa de fier. Scoase dinăuntru o cheiță cu limba zimțată. Apoi se duse lîngă fereastră, sub care era montată o priză. Introduse cheia înăuntru. Ca atins de o baghetă magică, peretele de lîngă casa de fier se desfăcu. Apăru un enorm tablou sinoptic împestrițat cu semne colorate. Îl invită pe Roman să se apropie.

- Tovarășe Roman, în primul rînd țin să-ți comunic o veste bună: în scurtă vreme, opera noastră va fi gata. De -altfel amănuntele le vei auzi imediat, direct de la sursă. I-am convocat pe colaboratorii noștri pentru a face un bilanț și pentru a pune la punct unele lucruri. Dar înainte de a începe ședința dă-mi voie să-ți fac și o propunere. Uite, acest unghi, după părerea mea, ar trebui modificat.

Indicînd un punct de pe desenul ce stătea în fața lor, colonelul își privi întrebător interlocutorul. Acesta tăcea, gînditor.

- Vă rog să-mi dați voie să recalculez. Mîine vă dau răspunsul.

- De acord. Atunci să începem ședința.

Colonelul privi încă o dată cu atenție desenul, parcă pentru a-și rememora ceva, apoi scoase cheița. Peretele reveni la locul său.

Rămase o clipă îngîndurat.

Era un bărbat înalt, vînjos, cărunt. Fața-i avea trăsături aspre. Două cute adînci se împreunau la rădăcina nasului. Avea privirea rece și severă. Vorbea lapidar, pronunțînd cuvintele răspicat, cu tonul omului obișnuit să comande. Pe piept îi străluceau trei rînduri de barete ale decorațiilor.

Mai aruncă o privire spre masa de ședințe, apoi, deschizînd ușa, chemă ofițerii care-l așteptau.

- Pofțiți !

Primul intră un locotenent-colonel înalt, purtînd pe piept insigna de pilot clasa întîi. După el urma inginerul maior Dobrescu. Acesta era un bărbat potrivit la statură, cu mișcări nervoase, cu ochi vii, neastîmpărați. Urma căpitanul Duca, șeful unei secții politice, și restul grupului de ofițeri.

Colonelul îi pofti să ia loc.

- Puteți fuma.

Ofițerii se așezară, privind spre Tomeanu. Acesta scoase din servietă o mapă cu documente, apoi veni și se așeză la masă, rostind cu vocea puțin răgușită :

- V-am chemat să discutăm despre „Ro-11”. Mă interesează ritmul lucrărilor.

Privirea i se îndreptă spre inginerul Dobrescu. Acesta răsfoi grăbit cîteva foi de hîrtie și răspunse :

- Lucrările se desfășoară în ritmul ordonat.

Colonelul tăcu o clipă apoi întrebă :

- Termenul nu poate fi scurtat ?

Dobrescu îl privi la început uimit, apoi începu să se foiască; ochi-i fugeau când la colonel, când la căpitanul Duca. Deodată izbucni în râs :

- Tocmai aceasta voiam să vă raporteze, tovarășe colonel. Parcă mi-ați fi ghicit gândul : termenul se poate scurta. Cel puțin cu zece zile.

- Dacă-i așa, atunci e minunat. Vă felicit. Să profităm de ocazia că-l avem în mijlocul nostru pe tovarășul inginer Roman, autorul lui „Ro-11”, ca să punem la punct unele amănunte.

Timp de câteva zeci de minute discutară aceste amănunte. Inginerul Roman dădu indicații, făcu observații.

Cînd încheie, se adresă colonelului :

- Pe mine vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec.

Colonelul îl conduse, iar apoi, întorcîndu-se în cabinetul său, urmă :

- Acum să auzim cum stăm cu „fondul nostru de aur”, cum stăm cu piloții ?

Locotenent-colonelul înalt, care pînă atunci privea îngîndurat spre inginer, se învioră.

- Sîntem gata. În clipa cînd ordonați începem trecerea pe materialul nou.

- Tovarășul Duca ce părere are? îl întrerupse colonelul Tomeanu.

- N-am nimic de adăugat la cele spuse de tovarășul locotenent- colonel. Piloții sînt gata și nerăbdători. Cu riscul de a deveni poetic, constat că piloții simt chemarea marilor înălțimi.

- Atunci e bine. Iată o chemare cu care sînt perfect de acord. Dar ca să împrumut și eu stilul dumitale : cu riscul de a neglija poezia, continuați metodic instruirea piloților.

O dată ședința încheiată, ofițerii se îndreptară spre ușă.

- Un moment! Căpitanul Duca și căpitanul Moraru să rămînă. Se sfătuiră toți trei, timp de câteva minute, apoi colonelul, strîngînd mîna lui Moraru, încheie :

- Rămîne, așadar, să punem lucrurile la punct joi. La revedere.

Moraru plecă. Colonelul se întoarse spre Duca.

- Nu știi de ce, zise el gînditor, dar acest om nu-mi place. Are ceva... Dumneata ce părere ai?

- Părerea mea, răspunse- imediat Duca, e că trebuie să-l ajutăm în misiunea lui. De altfel nu noi îl ajutăm, ci el ne ajută. Zicînd acestea, îl privi nedumerit pe colonel.

Căpitanul Duca fusese chemat în cadrele armatei abia cu cîțiva ani în urmă. Pînă la eliberare fusese muncitor petrolist, iar apoi, prin 1945, atras de chemarea înălțimilor, se înscrișese la școala de zbor fără motor. Termină cursul și se hotărî să se dedice definitiv aviației. În urma unui incident stupid, însă, se puse rău cu un înalt personaj din acea vreme, sus-pus în ierarhia aviației, și îi fu anulat brevetul de pilot. Desperat, Duca se angajă pilot experimentator - singurul mijloc care-i permitea să rămîină în meseria iubită. Iar pe urmă... pe urmă fu chemat în rîndul forțelor armate, ca lucrător politic. Figura îl arăta mult mai tînăr decît era. Se necăjea și chiar se supăra, ori de cîte ori cineva îi spunea că e bărbat frumos.

- Lasă-mă-n pace, frate, cu prostiile. Astea erau bune pe vremea mușchetarilor sau a spilcuiților din srarda regală. Nouă ne trebuie alte calități.

Deși avînd firi foarte diferite, între Tomeanu și Duca se crease o strînsă legătură. Duca ținea foarte mult la Tomeanu ca om și nutrea o admirație fără rezerve față de cunoștințele lui profunde de specialitate.

- Ești gata de plecare? îl întrebă Tomeanu.
- Da. Pregătirile mele de călătorie nu-s de fel complicate.
- Atunci e în regulă. Mai avem cinci ore. Ajungem tocmai la noapte. Deocamdată mă reped pînă acasă să mă schimb și să mănînc ceva. Dumneata ce faci ?

- Plec și eu la masă.
- Perfect. Te iau cu mașina. O luăm și pe Anne-Marie de la facultate și, între timp, mai stăm de vorbă.

Colonelul luă cascheta și, urmat de Duca, părăsi cabinetul. Mașina trăsese la poartă. Urcară și porniră spre centru.

Lăsîndu-se pe pernele moi ale mașinii, colonelul privi cercetător pe Duca.

- Ia spune-mi, ce-i cu dumneata de arăți așa de obosit? Nu ești cumva bolnav ?

Duca zîmbi încurcat. Răspunse :

- Bolnav? Nu. Sînt cam în restanță cu somnul. Am avut de pregătit un referat. Veșnicele referate... Și apoi mai e „Ro-11”.

- Da, ai dreptate, mai e și „Ro-11”...!

Căpitanul nici n-a observat când s-a oprit mașina. Ajunseseră în fața facultății. Anne-Marie îi aștepta. Îl salută ștregărește pe Tomeanu :

- Să trăiți, tovarășe colonel! A, dar ce punctuali sînteți. M-ați uimit.

- Dar ce e cu pachetul ăsta uriaș cu care te lupți ?

- Ți-am luat, tăticle, o haină de casă. Cea veche, vișinie, a făcut un serviciu prea îndelungat. Trebuie lăsată la vatră.

Rîsu-l zglobiu descreți fruntea colonelului. Anne-Marie urcă în mașină. Era nu o fată, ci o mică vrăjitoare: frumoasă, zveltă, veselă. Păru-i șaten, tuns scurt, ochii albaștri, limpezi și vii, vioiciunea și grația gesturilor o făceau să pară fetiță. Era atît de tînără, încît nu admitea să i se spună fetiță. Odată, în tramvai, uitase să ia restul. Vioaie și sprintenă, luă grăbită biletul și-și făcu loc în față. Taxatoarea scormoni în sertăraș după mărunțiș, dar cînd își înălță capul, pasagera dispăruse. A început s-o strige:

- Fetițo! Unde e fetița cu restul ?

Ar fi putut să jure că avusese în față o școlăriță în șorț.

În fața parcului, Tomeanu ceru șoferului să oprească. Coborîră și-i dădură drumul la mașină.

- Să mergem puțin pe jos. Să ne mai dezmoțim.

Lîngă Tomeanu, Duca părea mult mai înalt. Umerii lui lați trădau forța omului care a făcut mulți ani muncă fizică.

Duca, sforțîndu-se să-și biruie timiditatea provocată de prezența Anne-Mariei, o întrebă :

- Și... cu învățătura cum o mai duceți ?

Îi era necaz, pe sine însuși, că nu găsisese decît această întrebare banală.

Anne-Marie începu să povestească cu dezinvoltură :

- Merge... Și avem la aerodinamică un conferențiar grozav. Grozav ? Puțin spus: e sublim ! Un bărbat, cum să spun...

Seamănă chiar cu dumneata... Și ne-a ținut azi o lecție de l-am ascultat ca hipnotizați. Ulea îl cheamă. Are o minte cum de la Leonardo da Vinci n-a mai fost... Păcat că nu-l interesează decît știința.

Cu un zîmbet ștregăresc, Anne-Marie mai adăugă:

- Dar nu se știe pînă la urmă !

- Vasăzică așa, ștregărițo, o apostrofă în glumă colonelul. Prea te pasionează... știința, după cîte văd !

Rîseră toți trei, voioși.

Era voioșia molipsitoare a acelei frumoase zile de sfîrșit de mai.

U 3.500 KILOMETRI PE Oră

Plecînd de la consfătuirea convocată de colonelul Tomeanu, inginerul Roman simțea dorința irezistibilă să cînte. Încercă să fredoneze o frîntură dintr-o arie la modă - „Băsmăluța” -, dar, ca întotdeauna cînd făcea această încercare, se strîmbă singur auzindu-și vocea. Ce-i drept, talentatul constructor de avioane nu avea vocea lui Caruso. Dar, spre deosebire de afoni, care nu-și dau seama că n-au voce, Roman era conștient de această slăbiciune. Nu numai atît - aceasta îl și făcea să sufere. Dar de data aceasta, n-avea timp de supărare. Parcă toată lumea era a lui. Își zicea mereu :

- În scurt timp îmi voi vedea visul cu ochii. „Ro-11” își va lua zborul.

*

Noaptea bătea în retragere. Zorile se revărsaseră triumfătoare peste aerodromul liniștit. Era o dimineată obișnuită de vară, cu briliante de rouă sclipitoare pe pajiști, cu aerul răcoros, străveziu, îmbibat de mirosul crud al pădurii din apropiere.

Natura părea încă adormită.

Deodată, dinspre clădirile centrale ale aerodromului se auzi tor- cînd monoton motorul unei limuzine. Pe aleia ce ducea spre pistă se apropia o limuzină neagră, strălucitoare. Motorul cînta în surdină, jenîndu-se parcă să tulbure panorama mută a dimineții.

Cînd ajunse pe pista de rulare, mașina coti și, mărindu-și viteza, porni în direcția unui hangar de dimensiuni ciclopice. Cauciucurile înghițeau distanța, sfîrșind. Peste cîteva minute, mașina stopă. Primul coborî academicianul Tincu, urmat de inginerul Roman și de un ofițer superior de aviație. Fără să zăbovească o clipă măcar. Roman se îndreptă spre un avion drapat în husă ca într-o mantie largă. Aparatul avea o formă ciudată, neobișnuită. Fuzelajul se apropia de suta de metri, iar planurile, în săgeată strînsă, de o lungime asemănătoare fuzelajului, făceau ca aparatul să pară o rachetă interastrală. Botul avionului, împins mult înainte, îți dădea senzația că privești un animal fabulos,

care-și întinde gâtul uriaș cu curiozitate, minunându-se de lumea care-l înconjoară.

Lîngă avion stătea un grup de tehnicieni și piloți experimen-tatori, împreună cu cîțiva specialiști militari și civili.

Vlad Roman era atît de emoționat, încît nici nu auzi salutul celor de lîngă avion. Cel care-l trezi din această stare fu academe-icianul Tincu.

- Ei, vezi că am avut dreptate ? „Copilul” a ieșit uriaș, dar... bine legat. Dolofanul Gargantua ' ar păli de invidie de l-ar vedea. Trăim epoca minunilor, dar nu a minunilor picărești, ci ale erei atomice ! Și acuma...

- Scoateți husele!

Ordinul ofițerului care comanda experimentarea răsună scurt, poruncitor.

Tehnicienii se repeziră la aparat, dezvelindu-l cu îndemînare.

Vlad Roman privi emoționat în ochii academicianului, rostind aproape în șoaptă :

- Dați-mi voie să vi-l prezint pe „Ro-11”.

- Hm. Ce să-ți spun... Mă bucură această cunoștință și îți mărturisesc : sînt mîndru că pot asista la primul zbor al primului avion atomic construit în patria noastră.

- Vă rog să poftiți la postul de comandă l se auzi vocea ofi-țerului, care îl însoțea pe constructorul avionului și pe academicianul Tincu.

...Primul avion cu motor atomic, construit de inginerul Vlad Roman, stătea în acele clipe într-o tainică nemișcare. Soarele, care se ridicase și el mai sus, curios, își trimitea săgețile de foc, pipăind corpul alb, lucitor, al aparatului singuratic.

Cei din jurul avionului se retraseră la postul de comandă, așe- zîndu-se în jurul unor aparate complicate, cu ace și indicatoare, cu ecrane gradate și luminate în mai multe culori. Lîngă avion rămase doar pilotul experimentator. Roman îl privi surprins : abia acum observă că pilotul nu e nimeni altul decît căpitanul Duca. Echipat de zbor, gata să-și ocupe locul în cabină, Duca mai aruncă o privire pe cadranul cronometrului.

- Mai am 40 de secunde.

Se simțea și el stăpînit de un amestec inexplicabil de calm și emoție, de liniște, și nervozitate. Privind acest aparat ciudat, în fața ochilor minții i se perindau evenimentele vieții lui de zburător, de pilot experimentator. Cît timp trecuse din ziua cînd

a încercat el în zbor primul avion ? Un deceniu ? Cel mult ! Parcă auzea și astăzi sîsîitul enervant al elicei, parcă simțea zdruncinătura pistei de pămînt. Ce viteză prinsese el atunci ? 560 kilometri pe oră. Și se socotea atît de mîndru de această viteză de ... Și astăzi ? Prin radio se auzi vocea celui care urma să-l conducă în această misiune.

- La avion !

Duca tresări. Din acea clipă deveni din nou acel pilot experimentator care știe să-și stăpînească nervii, contopindu-se cu aparatul său, executînd ordinul aceluia care dirijează lucrul pe căile nevăzute ale eterului. Se îndreptă cu pași fermi spre avion și, ajutat de cei doi tehnicieni, se urcă cu îndemînare în cabină. Cabină ? Puțin spus. Era un adevărat salonaș elegant, în locul scaunului obișnuit îl aștepta un fel de canapea de piele, cu centuri și butoane de comandă, cu scobituri speciale pentru coate. Da, poziția corespundea condițiilor în care se antrenase. Viteza mare îl obliga să stea pe plan orizontal.

Se încinse la repezeală și, verificînd încă o dată declanșatorul parașutei, făcu semn celor doi tehnicieni :

- Gata !

O secundă, două, și Duca apăsă pe un buton din stînga. Auzi un pocnet surd. Aparatul se cutremură. Îi urmă însă tăcerea cea mai deplină. Cabina ermetică îl ferea de zgomotul asurzitor al exploziilor motorului. Așteptă. Se simți în largul lui, cuprins de calmul oamenilor care știu că sînt chemați să săvîrșească fapte mari. Aruncă o privire în jur. Îi răspunseră aparatele de bord, zîmbindu-i prin ochiurile lor de plexiglas. Poziția în care se găsea nu era deloc incomodă. Doar puțin neobișnuită.

- Fulger 1... Fulger 1... Te cheamă „Patria”.

Duca recunoscă prin laringofon vocea comandantului. Chemarea stației însemna că a sosit momentul. Simți cum îl cuprinde beția zborului, simți chemarea poruncitoare a unor înălțimi nestrăbătute încă de nimeni cu viteza cu care va zbura el. Cu greu reuși să-și stăpînească pornirea. Fiorul puternic al încordării și așteptării însă își spuse cuvîntul. Răspunse, cu voce calmă, comandantului :

- Patria... Te aud...

- ...Pregătește-te...

- ...Sînt gata...

Cîteva clipe de liniște apăsătoare, apoi din nou răsună vocea, conducătorului zborului de experimentare. De data aceasta, tonul lui părea mai aspru, mai hotărît.

- ...Decolează...

Și, ca un ecou, prin radio îi sosi răspunsul pilotului:

- Decolez...

Avionul, cu motorul ambalat, fu cuprins de un tremur nervos. În atmosferă năvăli vuietul asurzitor al motorului. Aparatul, împins parcă de un resort nevăzut, după un scurt rulaj țîșni în văzduh cu o viteză amețitoare, înscriindu-se într-o pantă bruscă de urcare. Cei de la postul de comandă urmăreau cu încordare manevra aparatului.

Academicianul Tincu exclamă entuziasmat:

- Perfect... Decolare perfectă.

În clipa următoare, pe calea undelor sosi raportul lui Duca :

- Patria... Sînt Fulger 1... Totul în regulă...

Apoi, comandantul :

- Fulger 1... Raportează dacă poți respecta itinerarul...

- ...Greu... Viteza mă depășește...

- ...Folosește numai tabloul de bord... Raportează...

- ...Mai ușor... M-ai repus pe itinerar...

- la cap compas 90C... Fii calm... Încearcă să reduci motorul...

- Viu... Mă simt mai bine... Am dat drumul la robinetul de oxigen...

- ...Bine... Te așteptăm... Nu te neliniști...

Inginerul Roman ascultă cu încordare convorbirea radio. Era neliniștit. În gînd revăzu calcule și formule, rezultatele unor experiențe amănunțite. Nu găsi nici o umbră de inexactitate! Și totuși s-ar putea ca acum... Acuma, după doi ani de muncă fără răgaz... Nu, nu se poate! Pilotul va ateriza cu bine! „Ro-11” va rezista! Știința trebuie să biruie !

Și parcă „Ro-11” voia să-i confirme cuvintele. Zgomotul de motor năvăli în zonă, acoperind totul. Din postul de comandă porniră noi ordine :

- Înscrie-te în panta de aterizare...

- , Am înțeles... Totul în regulă...

Din pieptul inginerului Roman erupse un oftat de ușurare.

- „Ro-11” nu ne-a înșelat.

Cei din jur îi răspunseră zîmbind cu bucurie și strîngîndu-i mîna.

- Cine s-a îndoit ? Și apoi, în cabină e căpitanul Duca și nu altcineva !

...Pe pistă, urmărit de privirile grupului de specialiști și piloți, se așternu „Ro-11”. Glasu-i puternic amuți. O secundă, și cabina se deschise. Apăru chipul vesel al căpitanului Duca.

Se făcu liniște. Oamenii priveau cu uimire și admirație cînd avionul, cînd constructorii, cînd pilotul. Erau clipe cînd un grup de oameni, primii de altfel, sărbătoreau un eveniment neobișnuit - primul zbor pe un avion atomic construit de un inginer român, experimentat de un pilot român. Cu cîteva minute înainte, pe acest aerodrom, viteza sunetului fusese depășită de două ori.

Cel care rupse tăcerea solemnă fu din nou academicianul Tincu. Se părea că aceste clipe îl întineriseră.

• - Fiind cel mai bătrîn din acest grup, dați-mi voie să rostesc primul cuvînt de felicitare. Pasul hotărîtor a fost făcut. Inginerul Vlad Roman a construit „Ro-11”, dovedind că există posibilități fără margini pentru mărirea vitezei și a plafonului de zbor... Vom asculta și vom ține cont de observațiile pilotului și vom aduce îmbunătățirile necesare. Pregătind „Ro-11” pentru scopul căruia i-a fost destinat, zborul în stratosferă, ne vom achita de sarcina ce ni s-a încredințat... încă nu știm ce înălțime maximă va atinge avionul nostru. Mîine însă vom ști cu siguranță și acest lucru. Sînt convins că tovarășul Roman, împreună cu cei care-l ajută, va dovedi că în era noastră, în epoca marilor viteze și înălțimi nu există viteze și plafoane de netrecut.

Inginerul Roman sări în picioare la țîriitul telefonului.

- Da.

- Noroc.

- Vasăzică, la ora 20 pornim... Totul e în regulă ?

- Atunci, peste 4 ore.

Lăsînd receptorul jos, inginerul mai stătu cîteva clipe, privind cu un fel de nedumerire telefonul. De două zile aștepta această veste. Ora asaltului stratosferei sunase.

- Dar ce s-a întîmplat, tovarășe Roman, de gesticulezi de unul singur ?

Roman, mirat, se întoarse spre ușă. Era Duca.

" - Cer iertare... N-am auzit soneria, se scuză Roman.

- Nici n-am sunat. Venise tocmai cineva în apartamentul vecin, așa încît, cum s-ar zice, am intrat la dumneavoastră prin contrabandă. Dacă e vorba de scuze, eu sînt acela care trebuie să le cer.

- Atunci propun să lăsăm scuzele. Mă bucur foarte mult că ați venit. Dar... nu ar trebui să vă odihniți la ora asta ?

- Nu. Sînt odihnit ca niciodată. Așa că am venit la dumneavoastră să suportăm juma-juma frigurile așteptării.

Căpitanul Duca, contrazicîndu-și cuvintele, izbucni într-un rîs zgomotos. Roman îl privi nedumerit. Îl ia peste picior? Nu! De cînd lucrează împreună a reușit să-l cunoască pe acest om cu firea deschisă și prietenoasă. Într-adevăr, o fi neliniștit ? Atunci cum poate să rîdă cu atîta veselie de parcă-l așteaptă o seară de petrecere și nu o misiune de zbor la înălțimi rar atinse încă și pe un avion pe care, în astfel de condiții, încă n-a zburat nimeni ? Atunci... Nu găsi nici un răspuns exact la întrebările care i se nășteau în cap. Și veni în ajutor căpitanul.

- Poate nu mă înțelegeți sau vi se pare că veselia mea se contrazice cu cuvintele mele. Vă lămuresc: mă simt tot așa cum m-am simțit înainte de primul meu zbor. Sau poate nițel și mai așa... Dar nu despre asta e vorba acum.

- Dar despre ce e vorba ?

- Am să vă fac o propunere concretă... Dinainte pregătită. Asta vă spun ca să nu mă credeți prea deștept. Aș vrea să vă cer unele lămuriri, adică, mai precis, unele sfaturi. Nici așa nu e bine zis. În sfîrșit. Aș vrea să-mi spuneți : sînteți de părere ca în acest zbor să storc totul din „Ro-11” sau... vreți doar un zbor, să zic așa...

- De reclamă!

- Cam așa voiam să zic și eu.

- Vreau să stoarceți totul din „Ro-11”. Vă dau permis de liberă trecere chiar și în ionosferă.

Căpitanul Duca privi insistent în ochii lui Roman. Acum părea cît se poate de serios. În cîteva clipe de tăcere, de fapt „s-au verificat” doi oameni care, deși se stimau și se apreciau reciproc, totuși nu erau încă perfect identificați Unul asupra caracterului celuilalt.

- Asta voiam să știu. Și... acest răspuns așteptam. De acum, pentru mine totul e clar. Eu am toată încrederea în „Ro-11”.

- Și eu... în dumneata

O erupție de explozii seci, tunătoare, apoi un vuiet asurzitor și pe aleea de lumini multicolore a pistei alunecă fulgerător un avion uriaș. Într-o clipă dispăru în întuneric, lăsînd în urmă doar ecoul glasului său puternic.

...Căpitanul Duca, obișnuit de acum cu poziția „culcat rezemat”, își plimbă privirea liniștită pe cadranele fosforescente ale aparatelor de bord. Acul altimetrului zvîcnea neconținut: 1.000-2.000-3.000 -4.000-5.000-6.000 metri. Vitezometrul, învîdînd parcă veselie colegului său, începu și el să „flecărească”. Limba îi sări pe cifre tot mai mari: 500-500-1.200-1.800 km.

Pilotul privi ca vrăjit vitezometrul, raportînd prin radio:

- Bag motor... 2.000 km... Totul perfect...
- !a înălțime...
- 5.000 de metri...
- la înălțime... Bagă motor...
- 10.000... 2.500 kilometri pe oră!

Prin laringofon, același glas poruncitor ordonă :

- la înălțime... Bagă motor...
- 13.000... 3.000...

Duca, cu o mișcare îndemînatică, apăsă un buton de pe tabloul de bord. În cabină năvăli un curent de aer proaspăt prin condensatorul special de ozon.

- Cum te simți ?
- Foarte bine..,
- Raportează...
- 16.000... 3.500 pe oră... Totul normal... Peste 2 minute încep lucrul.
- ...Bine...

...Undeva, sus, pe căile tainice și tăcute ale stratosferei, la 16.000 de metri înălțime, aluneca, ca o nălucă, avionul pilotat de căpitanul Duca. Stelele priveau cu sclipiri reci, uluite, pe musafirul ciudat al împărăției lor, în care rareori a pătruns omul. Era ceva straniu în această înfruntare între om și natură.

Avionul, cu botul ridicat, însetat parcă de noi înălțimi, străbătea într-o goană triumfală stratosfera. În tulburătoarea liniște și în încremenirea solemnă, vuietul sinistru al motorului atomic răsuna ca o poruncă imperioasă la victorie. Duca se hotărî să înceapă lucrul. Raportă stației, dar, spre uimirea lui, nu primi nici un răspuns. Repetă chemarea de cîteva ori fără nici un

rezultat. Ce se întâmplase ? Se simți deodată cuprins de o nesiguranță amenințătoare... La chemările lui, Iarin- gofonul răspundea cu un horcăit batjocoritor. Descleștîndu-se din strînsoarea spaimei de cîteva clipe, pilotul privi în jur. De sus, bolta senină și majestuoasă, de necuprins, îi răspundea cu o reținere imperială. Înclinînd puțin aparatul, privi în jos-. Simți din nou cum îl străfulgeră săgețile reci ale neliniștei. Privirea întîlni oceanul aerian învolburat, care-și gonea turmele de nori într-o goană turbată spre un țel imprecis. O învălmășeală de uriași diformi, care în fracțiuni de secundă ridicau și răsturnau monumente uriașe în continuă mișcare, gata să înghită și să sfărîme orice și pe oricine s-ar apropia de ei. Duca tresări... Parcă natura voia să se răzbune. L-a rupt de cei de jos. Acum înțelegea de ce nu răspundea stația: între el și sol s-au intercalat nori ionizați și recăpătă calmul. Recapitulă exact ce are de făcut, apoi trecu la lucru, i-au venit în minte cuvintele inginerului Roman: „Totul, să smulgeți tot ce poate da «Ro-11»". Pe fața acoperită de broboane a pilotului apăru un zîmbet. Forță pînă la refuz motorul. Avionul tresări, continuîndu-și apoi cu mînie zborul. Duca, cu ochii lipiți de tabloul de bord, execută prima manevră : un viraj larg. Aparatul răspundea prompt la comenzi. Strînse nițel virajul. Totul normal. Să încerce și mai strîns ? Da. Și dacă...? Fără dacă ! Încordat la maximum, Duca făcu o tentativă de viraj strîns. Nu reuși. Avionul nu se supunea. Se smuci cu furie, alunecînd pe planul drept. Cîteva fracțiuni de secundă - atît dură această „opunere" a aparatului. Timp suficient să trezească în Duca instinctul de vîntor, voința de a nu se lăsa învins. Reveni cu o nouă manevră. Se înscrise pe o pantă bruscă de urcare. Aparatul, cuprins parcă de spasme, de data aceasta se supuse. Lungindu-și parcă și mai mult botul, vuia cu mînie spre stele. Merge! 17.000 de metri. Aerul rarefiat a fost biruit „Ro-11" a învins principalul obstacol ! Și acum ? Cu motorul în plin, pilotul dădu comanda în vederea unei pante line de coborîre. Nu simți nici o schimbare deosebită. Cabina ermetică îi asigura o protejare perfectă. Poziția orizontală îl ferea de efectele schimbărilor bruște și periculoase de presiune. Privi cu uimire marea revoltată a norilor ce se apropiau de el tot mai mult. Avea senzația că furtuna bătea în retragere în fața avionului său, care se rostogolea parcă din ceruri. Cît a durat picajul ? 5.000 de metri ! Cu o mișcare lină, dar hotărîtă, Duca

redresă aparatul, care de data aceasta îi răspunse docil la comenzi. Răsufală ușurat. Sub ochelarii de zbor i se desluși sclipirea fericită a ochilor. Zburînd pe plan orizontal, privi din nou în jur. Nu mai simțea nici un fel de neliniște. Conștiința biruinței goni din mintea lui umbra oricărei îndoieli. Privea cupola înstelată a cerului cu ochi de stăpîn. „Ro-11”, pilotat de el, obținuse victoria. Stratosfera fusese cucerită cu... 3.500 kilometri pe oră !

- Alo, Săgeata. Aici 100...

- Te aud, sutarule... Săgeata răspunde și salută.

Duca răspunsese, aproape prin reflex, la chemarea sosită prin surprindere din partea stației de pe sol. Înseamnă că norii ionizați au dispărut. Cei de jos îl cheamă, îl așteaptă. Sînt neliniștiți. Vocea conducătorului de zbor goni singurătatea din cabină. Duca simți că pe manșă, alături de mîinile lui, se aliniau și mîinile celor de jos, iar indicațiile aparatelor de bord parcă erau surîsul tovarășilor de la stația terestră.

- Raportează...

- ...Totul în regulă...

- Vino la aterizare...

- Viu la aterizare...

Căpitanul Duca făcu stелеlor un semn cu mîna în chip de salut, apoi își îndreptă avionul într-o pantă lină de coborîre. Urmează un nou examen ! Și poate cel mai greu. Să spargi un plafon, de sus în jos sau de jos în sus, fie chiar și de cîteva mii de metri grosime, chiar și cu 3.500 kilometri pe oră, nu este ușor. Dar e și mai greu să aterizezi cu un aparat ca „Ro-11”.

„Ro-11”, cu un vuiet de sfidare, se scufundă în valurile agitate ale norilor. Pilotul își concentra întreaga voință și putere în inîini și în ochi. Lucra cu precizie de automat. Nu-și dezlipi nici o clipă ochii de pe tabloul de comandă, urmărind atent indicațiile acelor fosforescente. Urmărea porunca aparatelor prompt și fără șovăială. Nu se lăsa cuprins nici o clipă de senzația supărătoare că gonește în gol cu o viteză fantastică, înghițind mii și mii de metri fără să zărească ceva în jurul lui.

- Alo, Săgeata...

Aparatul se cutremură parcă izbit de o stîncă, apoi o uriașă limbă de foc lumină o frîntură de clipă cabina. Duca scrîșni din dinți cu furie.

- Furtună, descărcări electrice... Numai asta-mi mai lipsea!

Dar „Ro-11” nu se lăsă impresionat de tumultul revoltat al furtunii. Își continua impetuos drumul.

- 100... 100.... Sînt în furtună...

- Nu-ți pierde calmul... Peste cîteva clipe părăsești zona periculoasă...

Deodată, observă că pe aripile avionului apăruse un strat de gheață. Raportă :

- Am givraj...

- Deschide robinetul 6...

Cîteva secunde mai tîrziu, avionul își relua poziția orizontală. Plafonul era spart

- Săgeata... Menține direcția... Ești în zonă de ploaie...

Pilotul calculă cu repeziciune timpul de zbor care i-a mai rămas pînă acasă: 8 minute, adică vreo 400 de kilometri. Ieși din zona de ploaie. De acum „Ro-11” plutea ca o pasăre uriașă deasupra întinderilor nopții. Ici-colo, pentru fracțiuni de secundă, pilotul zări sclipirea unor grupulețe de lumini : orașe care goneau sub avion cu iuțeala gîndului. Deasupra lui se întindea însă acum un cer senin, liniștit, odihnitor, pe care pluteau nori vagabonzi, răzleți, în această încremenire mută, zborul avionului atomic, care străpungea întunericul și liniștea, părea o sfidare a omului biruitor la adresa naturii. „Ro-11” străbătea văzduhul fără zgomot, confirmînd că „a trecut pe aici” doar prin glasul sosit cu multe secunde mai tîrziu.

Peste o oră, în cabinetul comandantului stației de experimentare, de față cu colonelul Tomeanu, cu academicianul Tincu și pilotul Duca, inginerul Vlad Roman repetă concluziile discuțiilor avute:

- Vasăzică, avem încă două probleme mari de rezolvat: problema îmbunătățirii maleabilității avionului și perfectarea aparaturii radio în măsură să învingă norii ionizați.

Oamenii, fără a se lăsa îmbătați de victoria abia obținută, priveau în viitor.

S-A SPART GHEAȚA

Anne-Marie se pregătise cu înfrigurare pentru examen. Lecțiile predate de profesorul Ulea le păstra separat, orînduite cu grijă într-un dosar cu coperta albă. De cîte ori nu s-a surprins privind visătoare acest dosar, mîngîind cu duioșie cuvintele caligrafiate pe copertă : „Alex. Ulea. Curs de aerodinamică”. Cînd citea aceste lecții, parcă-l vedea vorbind la catedră. Îi

auzea aievea vocea adîncă, cu modulări plăcute. În astfel de clipe Anne-Marie simțea că profesorul îi vorbește numai ei, o privește numai pe ea, cu ochii lui adînci, gînditori, cu sclipiri ironice...

Anne-Marie oftă nostalgic, apoi, dintr-o dată, își reveni. Începu să zîmbească, privind în jur. Se găsea în fața biroului conferențiarului Ulea, așteptîndu-și rîndul la examen. Colegii, stăpîniți de febra examenului, nu-i băgau în seamă tulburarea. Ulea era foarte exigent. Pretindea studenților examinați să vorbească „pe limba cifrelor, formulelor și definițiilor”. În această atmosferă Anne-Marie găsi locul prielnic să viseze!

- Tomeanu Anne-Marie! Urmați dumneavoastră.

Biruindu-și emoția de o clipă, intră, în pas sprinten. Surîdea. Venise fără cărți și caiete de conspecte. Era îmbrăcată elegant, într-o rochiță ușoară, de croială îndrăzneță, ca pentru o plimbare la Șosea.

Se așeză. Simțea că inima-i zvîcnește, gata să-i spargă pieptul. Luă un bilețel din plicul pe care i-l întinsese Ulea și-l străbătu cu privirea. Profesorul continuă să răsfoiască revista. Vocea ei îl întrerupse.

- Sînt gata să răspund.

- Vă ascult.

•Începu să expună teze, formule. Vorbea concis, fără cuvinte de prisos. Se vedea că stăpînește materia. Din cînd în cînd îl fulgera cu privirea pe profesor, dar acesta părea din nou absorbit de revistă. Impasibilitatea lui o exasperase. Era gata-gata să izbucnească în lacrimi, cînd auzi vocea lui Ulea.

- Poftiți la tablă și demonstrați teorema.

Tabla se umplu în cîteva clipe de formule.

Ulea, ridicîndu-și pentru prima dată ochii din revistă, privi o clipă formulele, apoi, puțin surprins, rosti :

- Demonstrația e ingenioasă. Ce autori ați consultat ?

Înșiră autorii și titlurile lucrărilor. Unele lucrări erau în rusă, altele în engleză.

- Din păcate, adăugă ea, n-am putut să folosesc cîteva interesante lucrări germane pe care mi le-am procurat cu greu ; nu cunosc această limbă.

- Nu vă neliniștiți. Sîntem în aceeași situație. Putem trăi și fără autori germani.

- Totuși, meritele savanților germani în aerodinamică...

- Nu mă interesează aceste merite. Mulțumesc. Rezolvarea problemei a fost excelentă.

Felul tăios în care o întrerupse o intimidă. Îl privi puțin cam speriată.

Profesorul însă, după o secundă de tăcere, o întreabă pe un ton calm :

- cum vă numiți dumneavoastră ?

Dar în ciuda tonului lui liniștit, aceste cuvinte o izbiră ca un duș rece. Răspunse cu glas stins:

- Anne-Marie... adică... Tomeanu.

Profesorul notă cu un scris energic calificativul, apoi în dreapta semnă. Anne-Marie privi mâinile cu degete lungi, nervoase ale profesorului. Voia să zică ceva, dar se răzgîndi.

Leși din sală nemulțumită, umilită. Luase examenul, asta era cert, dar Ulea rămînea undeva departe, rece și distant, inaccesibil. Și totuși... Totuși trebuia să reușească. Se hotărî să-l aștepte, să-l mai vadă o dată. Simțea că trebuie să-l revadă, indiferent ce s-ar întîmpla.

Pe bulevard s-au aprins luminile. Anne-Marie aștepta zgribulită, privind prin geam ochiurile de apă, în care se răsfrîngeau razele gălbui ale felinarelor.

Tresări auzind o voce în spate.

- Dumneavoastră ? V-a speriat ploaia ?... De altfel vă felicit pentru răspuns... cel mai bun din această sesiune.

Era Ulea. Îmbrăcat într-o haină de ploaie kaki, cu gulerul ridicat, părea și mai impunător. Anne-Marie era uluită. Știa că mai rămăseseră trei studenți de examinat. Și totuși Ulea isprăvisese examenul în cîteva minute. Ba nu. Abia trecuse un minut de cînd ieșise ea din biroul lui, ceea ce însemna că... Nu, asta nu putea să creadă ; însemna că el venise înadins după ea, că nu rămăsese rece la privirea ei plină de dragoste mută. Și totuși, trecuseră abia cîteva clipe de cînd o întrebase cum o cheamă. Anne-Marie nu putea să-și explice toate acestea, dar nici nu putea raționa acum. Principalul era că el, idolul, era în fața ei. Un val de căldură îi umplu inima, alungînd toate îndoielile. Răspunse zîmbind îmbujorată :

- Vă mulțumesc... Am uitat să-mi iau pardesiul și acum sînt silită să aștept pînă cînd trece ploaia.

Apoi, ca pentru sine: și... i cam frig.

- Mașina mea e în față. Vă duc acasă.

Și fără să mai aștepte răspunsul, porni. Anne-Marie îl urmă.

El conducea la volan. Anne-Marie, fericită, îl fura cu coada ochiului. Dar el tăcea, privind atent înainte. Jignită și deziluzionată, se hotărî cu moartea-n suflet să-și sfîșie singură visul de aur. Ridicîndu-și trufaș capul, spuse pe un ton indiferent:

- Fiți bun să opriți înaintea cofetăriei. Aș vrea să cobor. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

Spuse aceste cuvinte și în aceeași clipă le regretă amar. Nu, nu, nu voia să se despartă. Mai bine orice umilire. Dar era prea tîrziu. Simțea cum lacrimile-l inundă ochii.

Ulea tăcea, de parcă n-ar fi auzit cuvintele ei. Peste cîteva clipe, frîna brusc mașina. Deschise ușa, coborî sprinten și înclinîndu-se declamă ironic :

- Gloria de a lua cea mai bună notă la examen își are și partea negativă : vei trebui să-mi mai suporti cîteva minute tovărășia. Frumosei școlărițe i se decernează drept premiu o prăjitură.

În cofetărie era puțină lume. Se așezară la o măsuță. Profesorul își privi studenta și pe față i se citi un fel de uimire, amestecată cu bucurie sau mai degrabă cu amărăciune. Părea că de abia acum observă cît de frumoasă e fata care stătea în fața lui și pe care o privise, fără s-o vadă, ani de-a rîndul, cînd ea asista la lecțiile lui, răspundea la examene.

- Mă iertați, zise, că am luat inițiativa de a vă invita. Cu atît mai mult cu cît o fată atît de frumoasă ar putea să-și petreacă timpul mai plăcut decît pierzîndu-l cu un om ursuz și plicticos ca mine.

Rîseră amîndoi. Discuția lîncezea, dar tocmai tăcerea jenantă vorbea mai mult. Se spune că dacă, doi oameni, un bărbat și o femeie, se simt stînjiți cînd rămîn singuri, atunci fie că începe, fie că sfîrșește dragostea. În cazul de față, dragostea nu se sfîrșea. Abia începea. Cîți mari poeți, muzicieni și pictori n-au cheltuit ani de viață ca să redea în stihuri, în ga'me ori pe pînză această sublimă stînjeneală. Ei au surprins strălucirea neobișnuită a ochilor, graiul întretăiat, dorința de a face să se oprească timpul în loc. S-ar părea că tot ce se întîmplă într-o asemenea clipă a fost cercetat, analizat, inventariat și clasificat de necruțătorii cîntăreți ai dragostei. Și totuși, de fiecare dată, această clipă e nouă. și zguduitoare, neașteptată, necuprinsă în nici o formă dinainte existentă.

Anne-Marie și Ulea s-au surprins privindu-se în ochi. El fu primul care-și plecă fruntea. Părea jenat. Încercă să reia discuția spre a-și ascunde tulburarea sub un ton glumeț. Anne-Marie însă continua să-și simtă inima copleșită de căldură. Îl privea cu nesaț pe omul adorat. Și iată, a doua oară în această seară, o izbiră ca un duș rece vorbele lui:

- Să plecăm.

Tocmai când ieșeau de la cofetărie, din tutungeria de peste drum se ivi un om cu fața ascunsă în gulerul pardesiului, de sub care răzbătea doar capătul țigării aprinse. În timp ce Ulea și Anne-Marie urcau în mașină, necunoscutul traversă strada și se pierdu în mulțimea trecătorilor. Instinctiv, privirea fetei fu atrasă de acest om care-i inspiră un sentiment straniu, de singurătate, tristețe și neliniște.

...Mașina porni. Cauciucurile sfîrșiau pe asfaltul umed. Înăuntru, tăcerea era cu atît mai apăsătoare cu cît urma clipelor calde din cofetărie. Anne-Marie era atît de preocupată de gîndurile ei, încît nici nu-și dădu seama că mașina se opri. O trezi glasul lui Ulea :

- Am sosit!... Noapte bună.

Îi deschise ușa mașinii.

Anne-Marie voi să răspundă, dar glasul i se înecă. În ochi îi străluciră, ca mărgăritarele, două lacrimi. Apoi o străfulgeră un gînd. Se lipi de Ulea și-l sărută pe buze. În clipa următoare sări din mașină.

...Ploaia se opri de mult. Cerul era inundat de puzderie de stele. În aer plutea mireasma florilor de liliac. Luna mai își desfășura farmecele.

ANGAJATUL CEL NOU

Pe la miezul nopții se pornise o ploaie care ținu pînă dimineața. Acum pămîntul se zbicea, aburind ușor. Era o răcoare plăcută și un aer limpede, mîngîietor.

Zamfir sosi încă dis-de-dimineață la punctul de control al comandamentului. Strîngea în mînă un ziar împăturit, în care apăruse anunțul că se caută spre angajare un zețar și un zincograf. În desele sale peregrinări de burlac bătrîn și nestatornic, Zamfir fusese cîndva, înainte de război, zețar la o mică tipografie din Rîmniceu Vîlcea. Pe urmă, însă, părăsise această meserie ca și pe altele cu care nu se putuse împăca. Cîștigase un premiu mare la loteria „Gheorghe Stănoiu” - la

modă în acele vremuri - și se obișnuise cu viața bună. În trecut
fie zis, devenise un înveterat adept al lui Bachus, bețiv
profesionist. Fu, de altfel, unica meserie din viață în care obțin
o calificare acătării ; în toate celelalte s-a mulțumit a fi diletant.
În anii de după război, după ce tocă ultimele rămășițe ale
bunăstării sale trecătoare, se apucase de o meserie în care
sperase să câștige ușor, cu puțină muncă și fără a renunța la
vechile metehne.

Devenise zugrav-spoitor ambulant și-și stabilise reședința la
București. Dar motivul •• pentru care stăruia în această meserie
nu era numai câștigul ușor. Calitatea principală ce i-o conferea
mînuirea bidinelei era aceea de a putea pătrunde între zidurile
caselor. Și Zamfir avea motivele sale de a pune mult preț pe
această calitate.

Acum, însă, nu orice casă îl interesa pe Zamfir. Acum îl inte-
resa comandamentul. Cu cîteva zile în urmă, Zamfir încercase
să afle, prin diversele și largile sale cunoștințe în lumea
spoitorilor fără firmă, dacă prin comandament nu se găsea
cumva ceva de spoit, de tencuit, de chituit, de zidit. Nu era. Se
interesă dacă nu e rost de pus ori de reparat parchete (se
pricepea și la aceasta). Nici asta nu era. Nereușita îl mîhnise. Și
iată că deodată i se deschideau porțile comandamentului : se
căuta un zețar. Bucuria lui Zamfir era mare.

Degeaba ar fi încercat, însă, cineva să-i citească pe față
semnele acestei bucurii. Zamfir stătea pe un scăunel, în odăița
punctului de control, strîngea în mînă ziarul cu anunțul, și fața-i
uscățivă, plină de încrețituri, nu lăsa să se întrevadă nimic din
ceea ce gîndea. Aștepta și atîta tot. Aștepta cu răbdare.

Într-un târziu veni dinăuntru un ostaș, care-l însoți la biroul ce
se ocupa cu angajările. Zamfir îl urmă în tăcere. Nu-l întrebă nici
măcar, așa cum se obișnuiește deschiderea discuției cu un
ostaș, din ce județ este. Doar atît: îi ceru o țigară, dorință pe
care soldatul i-o îndeplini imediat. Și, ca întotdeauna cînd îi faci
cuiva un bine cît de mic, ostașul îl privi cu simpatie. E o
meteahnă de cînd lumea a filantropilor cinstiți și naivi de a-și
simți inima încălzită de propria lor bunătate. Ostașul n-avea de
unde să știe că Zamfir avea țigări destule și că ceruse nu din
zgîrcenie, ci tocmai pentru că, fără să fi fost vreodată cît de
puțin psiholog versat, cunoștea totuși unele trucuri necesare

pentru a intra în sufletul omului, necesare succesului în munca ce-o îndeplinea.

În birou Zamfir fu primit de un locotenent tânăr, cu mustață blondă. Formalitățile se făcură repede. Se stabilă că a doua zi să se prezinte la lucru spre a face probă de cunoștințele sale.

În după-amiaza acelei zile, Zamfir lipsi de la bufetul „Brădet”, supranumit cu duioșie de clienții săi cu titlul onorific de „Athenee Brădet”, ceea ce totuși nu-i miră pe comesenii săi, obișnuiți la această oră a-l avea în mijlocul lor, la solemnă oficiere a litruței de țuică, i-au motivat ușor absența :

- O fi ciupit vreun ciubuc, vreo cameră de spoit! Zamfir, însă, nu „ciupise” nici un client neașteptat. O chestiune mult mai serioasă îl abătuse de la programul zilnic și de la rația cotidiană de țuiculiță bătrână.

Pe la ceasurile opt de seară, el coborî din remorca tramvaiului 7 în șoseaua Pantelimon și se-nfundă pe una din multele străzi botezate cîndva cu numele unui ilustru necunoscut - Petrescu. Sună la poarta casei ce purta tăblița cu numărul 18 D. Era o casă mai izolată la capătul străzii, dînd din spatele ogrăzii într-un maidan amenajat în scuar. Un tânăr voinic, cu cămașă cadrilată, în culori aprinse. îi ieși întru întîmpinare. Aruncară o privire în susul străzii, apoi intrară. Gazda îl conduse în casă. Înăuntru era răcoare și plutea mireasmă de busuioc, ca în casele gospodarilor de la țară. Gospodarul era singur.

- Domnule Zamfir, zise gazda, te-am așteptat cu nerăbdare și te ascult.

- Cucoane, vești bune! Da' mi-i gîtlejul cam uscat de așa arșiță, ia vezi, n-ai colea pe poliță...?

Gazda se sculă de la locul său, ieși în tindă și aduse un clondir aburit. Ochii lui Zamfir sticliră.

Închinară primul păhărel.

- Zi, nea Zamfire. Bucură-mă cu veștile dumitale.

- Păi, sîntem pe drumul cel bun. De mîine sînt omul lor. Angajat civil. Zețar.

Și Zamfir îi povesti în amănunțime tărășenia cu angajarea. Stăpînul casei asculta atent, în tăcere. Din cînd în cînd, ridica pîntecosul clondir și umplea alene păhărelele. Zamfir își încheie povestirea, rămînînd cu ochii la gazdă:

- Acum, adăugă el, spune-mi ce am de făcut. Și nu uita plicul!

- Ai răbdare, domnule Zamfir, îl apostrofă gazda. Te și înfigi la plic. Nici n-ai început să miști măcar un deget, și, gata, banii ! E destul timp și pentru treaba asta.

- Ba eu n-am destul timp pentru treaba asta, îl îngînă Zamfir înciudat. N-am destul timp !

- Bine, bine, îl liniști gazda. Te întărit singur ca un cocoș. În meseria noastră nu merge cu astfel de...

- Ba pe mine să nu mă-nveți!

Gazda îl fulgeră pe Zamfir cu privirea, dar într-o fracțiune de clipită își luă seama și-și îndulci vocea.

- Ei-ei, grozav ești. Nu știi de glumă.

Se sculă, ieși iar din odaie și se întoarse cu un pachetel înfășurat în hîrtie de ziar.

- Uite plicul. Acum te-ai liniștit ?

Zamfir desfăcu hîrtia și numără pachetele dolofane de hîrtie nou-nouță. Erau trei - șapte mii cinci sute de lei. Cumpăni ceva în gînd, apoi spuse cu un glas din care parcă dispăruse artagul :

- Acum te ascult.

-: N-am să lungesc vorba. După cum ai spus-o adineauri, de mîine te prezinți la lucru. Ai grijă : să fii treaz și dibaci. Trebuie să le faci o impresie bună. Le spui celor din atelier că ești „muncitor vechi”, din tată-n fiu. Să te pui bine cu ceilalți muncitori. La început, cu cei în uniformă să nu te bagi. Să dai de înțeles că nu te interesează nimic pe lume afară de meserie. Asta să-ți fie... vigilența.

Ultimul cuvînt îl spuse apăsător și cu o ușoară strîmbătură, arătînd că-l folosește în derîdere. Tăcu o clipă, apoi încheie:

- Asta-i tot. Ține bine minte cele ce ți le-am spus!

Cam la o săptămînă după aceasta, într-o dimineață, aghiotantul intră în biroul colonelului Tomeanu, raportînd că un muncitor din tipografia comandamentului, pe nume Zamfir, dorește să fie primit într-o chestiune personală. Colonelul Tomeanu tocmai se pregătea să plece la minister, dar auzind acestea își scoase chipiul și mănușile, se așeză la biroul său și ordonă ca Zamfir să fie invitat înăuntru.

Zamfir intră privind timid în jur. Colonelul îl pofti să șadă în fotoliu și să-și spună păsul. Zamfir se codi cîteva clipe, apoi îi dădu drumul:

- Uite ce, tovarășe colonel. Ți-o spui deschis, muncitorește. Mie nu mi-e frică de nimeni și-mi place să spun adevărul în față. Neam de neam muncitori sîntem în familia mea și nu mă pot purta altfel decît...

Aici Zamfir se opri, părăind a-și căuta cuvintele, fiind în prada unei mari mîinii cu greu stăpînite. Dădu din mîină și încheie :

- ...Nu mă pot purta decît deschis, muncitorește.

Colonelul îl ascultă din ce în ce mai mirat, nereușind să înțeleagă ce urmărea omul din față sa.

- Dar spune-mi, tovarășe, ce te-a tulburat așa de tare ?

- Asta m-a tulburat, izbucni Zamfir, că la dumneavoastră, aici. în inima armatei populare, sînt tolerați dușmani ai poporului.

Colonelul deveni atent. În ciuda cuvintelor umflate pe care le folosea Zamfir, cuvinte care impresionau neplăcut, cele ce spunea erau lucruri grave, care meritau o atenție deosebită.

- Despre cine vorbești ?

- Despre șeful zețării.

Zicînd aceasta, Zamfir răsuflă ușurat, de parcă ar fi scăpat de o povară ce-l apăsase.

- Tovarășul Manole ?

- Da.

- Ei, ce-i cu el ? De ce e dușman al poporului ?

- De ce ? Cum de ce ? Păi dumneavoastră știți cine-i dînsul ? Știți ce-a făcut în timpul rebeliunii ? Eu v-o spun deschis, muncitorește, aici e o lipsă de vigilență. Acest Manole...

Și Zamfir începu să depene o istorie lungă și încîlcită despre Manole. Din spusele lui reieșea că acest Manole e cel mai fioros ucigaș de pe fața pămîntului.

Colonelul ascultă, fără să-l întrerupă. Cînd Zamfir termină, colonelul îi mulțumi, îi strînse mîina, promise să studieze cu atenție cele aflate și-l rugă să poftească peste două zile pentru a-i da noi amănunte.

Zamfir acceptă, zicîndu-și în gînd :

„Hee, hee, mîine, vericule, cine știe pe unde oi fi. Prinde orbu' - scoate-i ochii. Deocamdată ți-am turnat destule bazaconii. Te-am înveselit, dar mi-am atins și eu ținta : ardeam de nerăbdare să fac cunoștință cu biroul tău și să văd la față safeul tău. La noapte..”

Zamfir ieși din birou, urmat de colonel, și se-ndreptă spre atelier.

Se duse întins la Manole și începu să-i povestească plin de veselie cum că a fost „la raport la tovarășul colonel”, că-i ceruse un ajutor fiindcă e fiul său bolnav (Zamfir n-avea nici un fiu), cum că colonelul îi aprobase trei sute de lei și cum că colonelul i-ar fi declarat: Pune-te bine cu tovarășul Manole, ascultă-l, dînsul e un om de bază, pe care-l prețuiesc mult”.

Manole nu prea pricepu ce rost puteau avea aceste aprecieri entuziaste și neașteptate ale colonelului. Era un muncitor sînguincios, dar modest și nu se afirmase niciodată în așa fel încît să iasă în evidență. Dădu din umeri, spunîndu-și :

„Cine știe, dacă spune ăsta, așa o fi !”

CADAVRUL MISTERIOS

Destul de agitat, Zamfir năvăli în cameră. Stăpînul casei de pe strada Petrescu din Pantelimon împinse spre el un scaun și dădu să toarne un păhărel de tescovină. Dar Zamfir refuză să bea.

- Deseară, spuse el rîzînd, deseară trec la acțiune.
- Asta mă bucură. Dar ai pregătit lucrurile ?
- Totul e pregătit.
- Spune. Mă interesează fiecare amănunt.
- Azi lucrăm și după-amiază, așa că am să stau în comandament pînă mai tîrziu. Asta-l una. Am făcut o recunoaștere în cabinetul comandantului. Asta-i a doua. Deseară e santinelă la poartă un soldat cu care m-am împrietenit. Asta-i a treia. Dă-mi uneltele de care am nevoie și la noapte ai drăciile alea.

Zamfir isprăvi, privind triumfător pe interlocutorul său.

- Ce zici ? Bună treabă face Zamfir!

Celălalt, însă, părea să nu se lase cuprins atît de ușor de entuziasm.

- Zici că lucreți și după-amiază. Deci o să lucreze și colonelul. Cum ai să-l cotrobăiești atunci prin cabinet ? Sau nu cumva v-ați înțeles să te ajute să-i spargi safeul și să-i furi secretele ?

- Stai, frate, lasă acuma glumele,, se supără Zamfir. Lucrăm numai noi, zețăria. Iar colonelul a plecat. Mi-a spus aghiotantul: „Ai avut noroc. Tovarășul comandant tocmai voia să plece. Dacă veneai cu cinci minute mai tîrziu, ar fi trebuit să-l aștepți pînă poimîine”. E limpede ?

- Da. Din partea asta e în regulă. Dar cu santinela ? Cum de te-ai împrietenit cu soldatul ? Ți-am spus doar să te ferești de cei în uniformă.

- Îți vine ușor să dai comenzi și să stai aici, în culcușul moale, și să dai dușcă după dușcă, în vreme ce Zamfir, sireacul, își pune capul la bătaie. Soldatul e ăla de l-am cunoscut când am venit să mă angajez. Îi cerusem o țigară. Pe urmă, în vreo trei rînduri, am mai stat de vorbă, i-am zis că am și eu un băiat în armată. De atunci, de cîte ori e de serviciu, nici nu mă controlează la legitimație. Poți să-mi dai să introduc cu mine înăuntru și un coșcogeamite pian, darămite o gură de lup. Ei, hai, slăbește-mă cu ancheta și dă-mi degrabă uneltele. Nu mă mai fierbe atîta, ce dumnezeu !

Celălalt, văzîndu-l atît de hotărît, se mai induplecă:

- Bine, nea Zamfir, atunci treci la acțiune.

leși din casă, coborî în pivniță și se întoarse purtînd ceva sub haină. Îi întinse lui Zamfir obiectele aduse :

- Uite, asta e „gura de lup”. Știi cum se mînuiește, nu? Într-o clipită taie cel mai bun blindaj de oțel. E fabricată după o invenție care n-a primit brevet oficial, dar a adus și așa mulți dolari autorului ei. Așa. Iar acesta e un pistol. Nu-i nevoie să-ți explic la ce folosește. E fără zgomot. Nu sta pe gînduri. La primul semn de primejdie, trage. Apoi sări pe fereastră. Restul nu te privește. Iau eu măsuri ca să-ți acopăr retragerea. Numai atîta ține minte: la prima amenințare, nu sta pe gînduri, trage în plin.

- De asta să nu te îndoiești, răspunse prompt Zamfir. Dar am credința că nu va fi nevoie.

- Atunci, cu bine.

Zamfir se întoarse la comandament. La intrare, soldatul îi răspunse la salut zîmbind prietenește. Aceasta îi păru a fi un semn bun. În atelier, abia își stăpînea neastîmpărul. Aștepta ca pe ghimpi căderea serii. Dar orele treceau greu, tîrîndu-se cu încetineală de melc, iar ziua de iunie e tare lungă, mai ales pentru cel ce iubește întunericul și-i frate cu bezna.

În sfîrșit se făcu seară.

Zamfir așteptă momentul stabilit și se strecură afară din atelier. Traversă curtea și, ca o umbră, pătrunse în pavilionul în care era biroul comandantului. Întîlni vreo doi-trei ofițeri, care treceau pe coridor, dar păsea atît de ferm și preocupat încît nu

dădu nimănui de bănuir. Și chiar de l-ar fi întrebat cineva ceva, el era pregătit : i-a spus comandantul să vină la birou la el.

Nu-l întreabă însă nimeni nimic.

Biroul colonelului Tomeanu era la capătul unui coridor lung, la parter. Din coridor, intrai într-un antreu, în care stătea aghiotantul. Biroul dădea în grădină. Dincolo de grădină, mărginită de un frumos grilaj de fier forjat, era strada. O stradă liniștită și umbroasă, cu alee de castani.

Zamfir se temea că ușa va fi încuiată. Ar fi trebuit atunci să folosească șperaclul, ceea ce l-ar fi întârziat și ar fi putut fi observat. Încercă ușurel clanța și constată, cu bucurie, că e deschisă. Împinse ușa și dispăru înăuntru.

Trecură câteva minute. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Probabil că reușise să ajungă la safe și acum lucra. Dar nu : dintr-o dată, o bubuitură asurzitoare răzbătu afară. Apoi aproape în aceeași clipă, ușa se deschise, trântită de perete. Se ivi santinela, cu o față pe care era întipărită groaza. Soldatul dădu alarma. În câteva clipe sosi în goană comandantul gărzii, însoțit de o grupă de soldați înarmați. O dată cu ei sosi și căpitanul Moraru.

În anticamera colonelului Tomeanu, li se înfățișă un tablou sinistru: un om în vîrstă zăcea pe podea, cu un picior zbîrcit și cu mîinile aruncate înlături. Fața-i era galbenă ca ceara și din frunte i se prelingea o șuviță de sînge.

CINE-I UCIGAȘUL?

Un amator oarecare al romanelor lui Conan Doyle ar fi rămas dezamăgit dacă l-ar fi urmărit în acea noapte pe căpitanul Moraru. Acesta nu amintea nici pe departe figura enigmaticului Sherlock Holmes. Căpitanul Moraru luă cunoștință cu mult sînge rece și cu o mină obosită de cele întîmplate. El nu căută amprente digitale pe sobă, nici urme de fum de țigară pe tavan, nu extrase nici o probă de praf de pe tălpile încălțămintei mortului și nici nu se interesă dacă victima purtase bretele ori nu.

Totuși, dacă bătrînul și taciturnul Holnies ar fi fost personal de față, mai mult ca sigur că s-ar fi arătat mulțumit de cele văzute.

Căpitanul Moraru examinează cu calm, aproape cu răceală, scena ce i se înfățișă în anticamera colonelului Tomeanu. Examinarea dură foarte puțin. El nu-și luă nici un fel de note și

nu fotografie nimic. Dar dacă cineva l-ar fi bănuir de superficialitate, s-ar fi înșelat amarnic. Adevărul este că, deși tânăr, căpitanul Moraru era un om cu o bogată experiență în profesia sa, dotat cu un fin spirit de observație și cu o mare putere de intuiție. De aceea nu-i de mirare că în momentul când pășea pragul camerei, el știa deja ce se ascundea în spatele dramei petrecute. N-avea nevoie să măsoare dimensiunile încăperii, să ciocănească pereții dacă nu sună a gol și să examineze înălțimea zidului de la fereastră spre sol, deoarece toate acestea le făcuse încă cu mult înainte.

Moraru ar fi putut să-și pună întrebarea : „Ce a căutat individul ? Care a fost mobilul tentativei sale?”

Ar fi fost însă o întrebare inutilă. Era limpede ce căutase intrusul : faptul că avea asupra sa „gura de lup” dovedea cu prisosință c.l nu venise nici să fure vreo scrumieră și nici să ceară autografe pe un album de suveniruri. Venise, să spargă safeul. Iar în safe căuta planurile noului avion. Îl atrăses'e „Ro-11” și plătise curiozitatea.

Căpitanul Moraru ar fi putut să se arate nedumerit asupra pricinii misterioasei morți a musafirului nepoftit din anticamera colonelului. Dar și în privința acestui capitol, Moraru știa mult mai multe decât se putea constata la prima vedere. E drept că arma de care se folosisese individul fusese pulverizată de explozie, și nu putură fi găsite decât bucăți din ea, înfipite în pereți și în covorul de pe parchet. Calibrul glonțului, de asemenea, abia urma să fie identificat. Totuși' rana explica îndeajuns enigma : pistolul fusese în realitate o mașină infernală. Glonțul nu ieșise prin gura țevii, ci prin spate, înspre trăgător. Pesemne organizatorii atentatului nu prea aveau încredere în agentul lor. Și, atunci, și-au făcut următoarea socoteală : să-l înarmeze cu pistolul bumerang ; dacă acțiunea va reuși, totul va fi în regulă, iar dacă nu va reuși, el va folosi pistolul, se va auto-extermina, fără să vrea, și va duce în mormînt taina sa. Principiul potrivit căruia „numai morții tac din gură” era în mare cinste la vechii pirați și, după cum se vede, și la pirații din zilele noastre.

Moraru nu numai că își dădu repede seama despre acestea, dar le și explică în amănunțime și cu o ciudată limbuție celor de față, ba chiar și altor persoane care se nimeriseră prin comandament la acea oră și care auziseră despre incident.

Unora acest lucru îi se păru condamabil :

- Tovarășul acesta e cam palavragiu, lipsit de vigilență.

Moraru, însă, părea că nu se sinchisește de nimic și nu urmărește decât să-și creeze o aureolă, făcînd paradă de perspicacitatea sa.

Nimeni însă nu bănuia că Moraru se preface dinadins a fi gură-cască ; nimeni nu bănuia că el urmărește un scop știut doar de dînsul prin colportarea știrii despre cele întîmplate lui Zamfir.

Într-adevăr, Moraru urmărea un țel misterios. De fapt, el pusese ochii pe Zamfir chiar din momentul cînd acesta se prezentase spre angajare. De aceea își propusese să-l studieze pe nesimțite. La început, bănuise că datele personale cunoscute de serviciul de cadre privind pe noul angajat al zețării - Zamfir Radu - erau false.

Dar bănuiala nu se adeveri. Temerile sale asupra identității lui Zamfir s-au dovedit neîntemeiate: Zamfir își declarase identitatea reală, ca orice om cinstit. În schimb, Moraru află că, în atelier, Zamfir răspîndise despre persoana sa amănunte din cele mai fantastice, chiar contradictorii - unii îl știau căsătorit, cu cinci copii, alții că e văduv și fără copii, unii îl știau fost violonist, alții tipograf din tată în fiu. Aceasta putea să însemne că în confidențele sale cu colegii de atelier Zamfir inventa sub inspirația nestabilă a sîngelui de prună. Totuși, aceasta mai putea însemna și altceva. De aceea, Moraru își urmă mai departe investigațiile. Faptul că la cadre Zamfir își declarase datele și adresa reală îi ușură misiunea. El putu să-i afle nu prea greu obiceiurile, tabieturile, cercul de cunoștințe de la „Athenee-Brădet” și celelalte. Dar toate acestea nu întemeiau presupunerea că omul ar putea fi acuzat de legături necurate. Nu exista absolut nimic compromițător.

Așa stînd lucrurile, căpitanul Moraru fusese cît pe ce să-l lase în pace. Totuși hotărîse să mai încerce o verificare : să stea de vorbă cu prietenii de chef ai lui Zamfir.

Zis și făcut. Își puse haine civile și se duse la bufetul „Brădet”. Știa că la acea oră Zamfir e la atelier, deci nu-l putea stingheri în acțiunea sa. Zări pe convivii lui Zamfir stînd la o masă mai în fund. Nici unul dintre ei nu-l cunoștea. Moraru comandă o friptură - și în așteptare se prefăcu a dezlega cuvinte încrucișate. Între timp însă, observa atent cele ce se petreceau în jur, pîndind un prilej să intre în vorbă cu oamenii care-l

interesau, fără a le trezi bănuieli. Nu trebuie să aștepte mult, și treaba nu fu cîtuși de puțin complicată : bețivii reușiseră să se încălzească și nu erau deloc distanți. Unuia dintre ei îi căzu pe jos șapca și tot el, fără să simtă, o călca în picioare. Moraru, curtenitor, îi atrase atenția. Cetățeanul se arătă de o recunoștință agasantă, specifică stării în care se afla după al cincelea păhărel. De aici și pînă la invitația de a uni mesele era doar un singur pas. Acest pas fu făcut, și Moraru primi fără codeală. Nu refuză nici țoiul de țuică. La început, ținînd seamă de noul lor oaspe. ei făcură o demonstrație de înalte maniere, concentrîndu-și discuția asupra rarității oamenilor politicoși în general și a rarității unor oameni ca Moraru în special. Bețivii sînt însă foarte rar ipocriți, de aceea discuția se încălzi, reveni la sfera ce le era cea mai familiară : anecdote fără perdea, înțepături reciproce tot așa și exprimate în cel mai autentic limbaj de tavernă. Se succedară apoi amintiri de la diferite crame... Moraru ascultă un timp, dar, pe nesimțite, se strădui să aducă vorba despre Zamfir. Le spuse că-î vedea mereu împreună cu un bărbat... (aici descrie semnalmentele lui Zamfir) și, că de la o vreme, personajul absentează. Ei se grăbiră să-l informeze că acesta e de la o vreme foarte ocupat. Cu ce ? Asta nu știau prea sigur. Unul afirmă chiar că Zamfir a murit. Era gata să jure că l-a și văzut cu propriii ochi mort, sub masă, într-o cîrciumă din Tei. Dar ceilalți tăbăriră asupra lui, făcîndu-l „mincinos scîrbos" și jurînd solemn că lui Zamfir nu i se poate trage moartea din beție, ci, cel mult, din sete. Și cum Zamfir bea în continuare, înseamnă că trăiește. Prin această profundă meditație, statornicii clienți ai „Brădet"- ului au dezvoltat pe o nouă treaptă faimoasa sentință a lui Iescartes: „Cogito - ergo sum", adică „Cuget - deci exist". Dar dînșii nu-și dădură seama de performanța filozofică realizată și, în consecință, nu cerură nici glorie și nici drepturi de autor. Moraru, la rîndul lui, n-avu chef să-l inițieze în tainele gîndirii cartesiene, deoarece îl preocupa altceva în acel moment. Moraru căuta să-l tragă de limbă, să afle ceva nou despre Zamfir. Dar bețivii băteau apa-n piuă. Tocmai cînd începuse să-și piardă răbdarea, își văzu eforturile, pe neașteptate, răsplătite. Unul dintre comeseni își exprimă indignarea că Zamfir îi lipsește de societatea lui din motive meschine : „Se ferește de noi - îi reproșă el în contumacie - fiindcă a intrat în paralel". Acest amănunt îl făcu pe

Moraru să-și înzecească atenția. Astfel află el că sumele de care dispunea în ultimele zile Zamfir erau neobișnuite înainte la el. De unde le avea, asta nu se știa. Zamfir nu voia să-și divulge taina, iar prietenii săi - într-o oarecare măsură - îi înțelegeau discreția : știau și ei că atunci când ești ambulant și dai peste un client generos, cauți să-l păstrezi ca să nu ți-l fure alții. Ei își aduceau însă aminte că într-o seară, fiind foarte afumat, Zamfir începuse să bolborosească ceva. La un moment dat, vorbele-i deveniră mai clare. Zamfir repeta monoton, de parcă ar fi vrut să memoreze, următoarele cuvinte :

- Ionescu-Petrescu 18 D.

Comeserii bănuiră imediat că e vorba de faimosul client generos al lui Zamfir, însă n-aveau de gând să i-l răpească. Astfel chestiunea rămăsese uitată. Aflând acestea, căpitanului Moraru nici nu-i trebui mai mult. Mintea-i lucra cu febrilitate.

„S-ar putea - își spunea el - ca totul să fie o pălăvrăgeală goală, de bețivani. Dar nu-i exclus ca cele spuse de ei să mă pună pe pista cea bună. Dar să le iau la rînd, sistematic. Așa: în primul rînd banii. Zamfir își sporise brusc veniturile. Leafă nu luase încă. Deci banii i-a luat de la „ei”. Bun. Mai departe Avem: „Ionescu-Petrescu”. Și mai avem și o cifră, mai bine zis un număr : „18 D”. Asta poate să însemne că misteriosul generos se cheamă Ion Petrescu, ori Petre Ionescu, ori Ionescu de pe strada Petrescu, ori Petrescu de pe strada Ionescu. Poate însă să nu însemne absolut nimic decît trîncăneala cea mai prostească și cea mai abjectă din lume! Lîmpede, nu ? Grozav de lîmpede !”

Întors în biroul său, Moraru scoase dintr-un raft ghidul străzilor din București și căută strada Ionescu. Altă surpriză îl aștepta : acest nume îl purtau nu mai puțin de 24 de străzi împrăștiate în toate raioanele capitalei. Ele eternizau memoria unor lonești civili, dar mai ales dovedeau că loneștii au o pasiune veche pentru militarie, ceea ce ne-a făcut să avem în București o stradă soldat Ionescu Horia, alta

- caporal Ionescu David. apoi sergent Ionescu Ilie, plutonier Ionescu Petre, sublocotenent Ionescu Gh. și tot așa din ce în ce mai sus pe ierarhia militară pînă la locotenent-colonel Ionescu Paul. Cu răutăcioasă bucurie, căpitanul Moraru constată că ierarhia militară a străzilor Ionescu nu depășește treapta coloneilor. Stăpînit de același simțămînt, întoarse filele ghidului la pagina unde era strada Petrescu Cu bucurie luă cunoștință

aici că Petreștii, mai modești, n-au gratificat cu numele lor decât șapte străzi. Și pe deasupra, unul dintre ei

- Zaharia Petrescu - era și general.

Fiindcă străzile cu numele Petrescu erau mai puține, Moraru se hotărî să-și înceapă investigațiile de la varianta că persoana de la care primise Zamfir bani ar fi fost un Ionescu de pe una din străzile Petrescu, locuind la numărul 18 D. Fără să mai zăbovească, îi încredința această misiune unui subaltern, care porni imediat la fața locului. Din păcate, însă, pe Moraru îl aștepta o nouă și neplăcută surpriză: nici una din aceste străzi n-avea numărul 18 D. Fără să se descurajeze, ordonă subalternului să verifice și cealaltă variantă. Dar nici străzile Ioneștilor n-aveau numărul căutat. Dezolat, Moraru era gata să abandoneze dezlegarea acestei șarade, când își aduse aminte că există o stradă Petrescu - mai precis: Petrescu XI - și în cartierul Pantelimon. Cândva, în prima tinerețe, Moraru își avusese acolo romanul său : îndrăgise o fată care locuia acolo. Moraru se grăbi să ajungă la fața locului. Dar încă o surpriză îl aștepta : nu o stradă Petrescu, ci mai mult de zece purtau același nume, numerotate cu cifre romane, ca la capetele încoronate : Petrescu I, Petrescu II și așa mai departe. Iar numărul fatidic - 18 D. - figura nu pe una, ci pe trei dintre străzi. După ce străbătu în goană toate străzile și constată aceasta, rămase amețit de căldură, osteneală și uimire. Totuși, motiv de supărare n-avea. Dimpotrivă. Deci, după ce răsuflă puțin, se duse la circumscripția de miliție să se intereseze cine sînt locatarii celor trei case cu numărul 18 D. Într-adevăr, unul dintre ei era Ionescu. E inutil să încercăm a ghici bucuria lui Moraru când ajunse în posesia acestei informații. Îi venea să-l sărute de bucurie pe sergentul-major, care, rămas singur în sediu să înfrunte canicula amiezii de vară, se grăbi îndatoritor să-i dea informațiile cerute. Și încă ce informații prețioase !

Reîntors în biroul său de la comandament, recapitulă datele culese și luă măsuri. În primul rînd îl puse sub supraveghere pe Zamfir. În al doilea rînd, ordonă să fie observată căsuța de pe strada Petrescu.

Timp de cîteva zile nu se întîmplă nimic. Apoi, i se aduse la cunoștință că Zamfir s-a prezentat la raport la colonelul Tomeanu. Aflînd despre aceasta, Moraru își ascuți atenția și ordonă să fie accentuată paza instituită atît asupra acestuia cît

și a lui Ionescu. Într-adevăr, în aceeași zi, primi raportul că Zamfir apăruse pe strada Petrescu, intrase în casa cunoscută, unde zăbovisese cam o jumătate de oră.

Din acel moment Moraru intră el însuși, direct, în acțiune. Când Zamfir ieși din atelier și se îndreptă, sub protecția întunericului, spre cabinetul comandantului, îl arestă. Zamfir fusese luat complet prin surprindere, astfel încât nu avusese timp să opună nici un fel de rezistență.

Aceasta însă nu era totul. Planul lui Moraru era mult mai complex. El voia ca spionii să nu afle de arestare, să nu se alarmeze, să creadă că Zamfir și-a dus taina în pământ. Astfel, Moraru voia să-l lase să-și urmeze liniștit planurile, să-l atragă în cursă și să prindă întreaga rețea. Cu ajutorul involuntar al lui Ionescu, căpitanul Moraru era încredințat că va da de urma lui Senior și a lui Mefisto.

Iată de ce înscenase Moraru falsa ucidere a lui Zamfir și făcu în așa fel încât știrea celor petrecute în cabinetul colonelului să se împrăștie. Era sigur că spionii dau târcoale, că vor afla despre moartea lui Zamfir și astfel vor cădea în propria lor capcană.

Bineînțeles, în acest timp, Zamfir stătea liniștit la arest. Rolul „victimelor” fusese jucat cu multă măiestrie de către un subordonat al lui Moraru, care, totuși, nu făcuse niciodată pînă atunci teatru. Simularea dramei din anticamera colonelului reușise de minune.

Căpitanul Moraru porni la îndeplinirea celei de-a doua părți a planului său. El își concentrează firele în jurul lui Ionescu.

Un ordin superior, însă, îl abătu de la această preocupare. În mersul operației de prindere a spionilor intervenise ceva nou: o țintă pe ecran.

ȚINTA PE ECRAN

Radiolocatoriștii ascultau cu interes povestirea locotenentului Mîrza.

- Atunci, adică acum cîțiva ani, munca noastră era mult mai grea și complicată. Distanța la care se putea detecta ținta era mult mai mică. Posibilitățile de urmărire erau de asemenea mai reduse. Multă bătaie de cap ne-au mai dat aceste neajunsuri. Dar nu aveam ce face. Asta era situația. Într-o bună zi, însă, era „dejurnă” tovarășul inginer căpitan Popa Mihai. Atunci s-a întîmplat ceva ce ne-a înfuriat de-a dreptul. A apărut o țintă buclucașă. Ce-i drept, nu ne-a fost greu să-l prindem pe

musafirul nepoftit și să-l urmărim. Dar, deodată, acesta dispăru, scăpînd de pe ecran pentru cîteva minute întregi. Reapăru din nou, dar iarăși se mistui. Și, tot așa, ne-a fiert minute în șir: ba apăsarea, ba dispăsarea, de parcă și-ar fi pus în gînd să-și bată joc de noi. Vînătorii pipăiau cerul degeaba. Atunci (asta n-am să uit niciodată) căpitanului nostru i-a sărit țandăra. A sărit în sus și a început să înșire asemenea epitete la adresa unor anumiți „proprietari” de ținte, încît m-a apucat sughițul. Și cum să nu m-apuce cînd îl știam pe inginer un 0111 liniștit, așezat, și nu l-am auzii niciodată înjurînd. Nici măcar așa, mai puțin decoltat. Știți ce-a făcut apoi ? A cerut să i se permită să lucreze trei luni în laborator. Zicea că o să perfecționeze radarul ca să putem intercepta ținte de la distanțe mult mai mari și să le menținem pe ecran la orice înălțime.

- Și mai departe ?

Curiosul care-l zori pe locotenentul Mîrza era sergentul-major Horvath. Cel întrebant își aprinse o țigară și era gata să-și continue istorisirea, dar fu întrerupt. Prin instalația electrică specială de alarmare răsună ordinul postului central :

- Alarma! Alarma! La posturi!

Locatoriștii porniră în goană spre posturile lor. Trecură doar cîteva secunde de la darea alarmei, dar nimeni n-ar fi putut crede că, puțin mai înainte, ei stătuseră pașnic, la taifas. Erau acum stăpîniți de un singur gînd - executarea misiunii, prinderea țintei. Părea că de o viață întreagă n-au făcut altceva decît să stea încordați la posturile lor, atît de absorbiți erau.

Aplecat deasupra unui ecran luminos, împodobit cu o gradație abia vizibilă, sergentul-major Horvath manevra butoanele de pe tabla de comandă a radiolocatorului. El servea, în calitate de operator major, ecranul central al instalației de radiolocație. Deodată fața i se luminează. Fără a-și lua privirea de la ecran, el luă în mînă niște ochelari ciudați, cu mai multe lentile, suprapuse, de diferite culori, și-i fixă pe ochi. Apoi apropie microfonul de gură :

- 2, 2, 2... Prins ținta.

Peste cîteva minute, după ce primise probabil răspunsul cuiva nevăzut, anunță din nou :

- Am înțeles. Preluat ținta...

Horvath distingea acum, pe ecran, trei puncte abia vizibile, ca niște grăuncioare de praf. Un punct izolat - într-un careu mai

îndepărtat, iar două - lipite unul de altul - într-un careu apropiat. Primul punct era ținta ; celelalte două puncte reprezentau celula vînă- torilor noștri.

Horvath constată cu satisfacție că vînătorii se îndreptau cu precauție, dar cu precizie, spre țintă.

- Atenție, tovarăși, imediat începe valsul.

■ Simți cum îți curge sudoarea pe frunte, cum îți ustură ochii de la ochelarii speciali, dar nici nu-și mișcă mîna de pe butoane. Privirea nu și-o dezlipea nici o fracțiune de secundă de pe ecran. Apropie din nou microfonul de gură :

- Raportez... Predau ținta.

Auzi apoi prin radio vocea vînătorilor :

- Am înțeles. Preluăm ținta. În regulă. Manevrăm pe plan vertical.

Tăcerea se așternu din nou în sala postului de interceptare. De acum locatoriștii aveau o singură misiune : să supravegheze spațiile aeriene repartizate, „pieptănînd" cu privirea fără întrerupere văzduhul, pentru a nu le scăpa eventuale alte ținte. Horvath, la ecranul central, urmărea mai departe evoluțiile din zona țintei.

Sta aplecat asupra ecranului, aproape fără să clipească. Cele trei puncte se apropiaseră între timp mult de tot unul față de altul. Deodată, Horvath tresări. Își încleșta fălcile de parcă trăia el personal lupta din văzduh. Se foi pe scaun. Ținta aproape-aproape că dispăruse.

- La firul ierbii! exclamă fără să vrea. Ce urmărește ținta ? La ce șiretlic vrea să recurgă ? Aha, vrea să scape cu fuga, manevrînd pe plan vertical. Dar nu-i merge ! Aha! Acum nu-i mai merge... Ce misiune o fi avînd ? Nu-i un avion oarecare, deoarece manevrează cu prea multă ușurință. Și are instalații prea puternice de bruiaj! Trebuie să fie un aparat construit special... și, probabil, pentru o misiune specială.

Întrebă neliniștit:

- Ce se întîmplă ?

- O să vezi imediat, auzi vocea, răgușită a locotenentului Mîrza. Urmărește ecranul... Fii atent!

În clipa următoare, pe linia 21/47 nord-est, cele trei puncte se contopiră. Horvath răsuflă greu, micșorîndu-și ochii ca să vadă' cît mai bine. Nenorocire ! Una dintre siluete, și anume unul din avioanele noastre, șovăi, apoi descrise o curbă rapidă.

Se vede că invadatorul deschisese foc și lovisese avionul nostru. Fără să vrea, Horvath scrișni. Apoi, oftînd ușurat, văzu cum avionul se redresează și revine la zborul normal. În schimb, ținta dădea semne de neliniște. În sfîrșit, dispăru, rostogolindu-se cu o viteză bine cunoscută.

- Doborît! comunică cu vocea dură radiolocatoriștilor constatarea. A atacat tîlhărește, dar i s-a înfundat !

Urmară cîteva clipe de adîncă tăcere, apoi Horvath ordonă din nou :

- Scoateți contactele și gata.

Peste cîteva secunde se auzi și vocea comandantului :

- Liber. Rămîne postul de serviciu. Așteptați-mă la club.

Echipa de alarmă ieși afară. Păreau cu toții istoviți. Își frecau ochii obosiți de încordare. Apoi, aprinzîndu-și țigările, porniră spre club, trăgînd cu nesaț fumul în piept. Primul se „redresa” sergentul- major Horvath.

- Hai să ne grăbim. O să vină tovarășul locotenent. Vrea să ne comunice probabil ceva.

Militarii își grăbiră pasul. Erau încă sub stăpînirea emoției din timpul interceptării. Încordarea clipelor prin care trecuseră nu dispăruse încă. Parcă ghicind gîndurile tovarășilor săi, Horvath zise încet:

- Și a durat doar opt minute.

- Dar un minut ca ăsta face cît o lună de muncă obișnuită, comentă rîzînd Amariei.

- Ei și, sînteți demontați ? E doar specialitatea noastră. Și apoi n-am transpirat degeaba, adăugă Negoescu.

- Aia e. Tîlharul a luat-o pe cocoașă. De acum înainte ăsta nu ne va mai da de lucru, cu siguranță, interveni o voce puțin pițigăiată. Era a mezinului echipei, soldatul Toma.

Sosi locotenentul Mîrza. Echipa, în poziție de drepti, aștepta în liniște. Comandantul își plimbă privirea peste fețele subordonaților, apoi, mulțumit, rosti :

- Să ne așezăm, tovarăși, și să continuăm discuția începută.

- Sergent Horvath, la ce înălțime ai descoperit ținta?

- 11.000, veni prompt răspunsul.

- La ce înălțime ai predat-o ? continuă să întrebe comandantul.

- La 500.

- Distanța de descoperire?

- Distanță măricică, nimic de zis. Cam ca de aici pînă la mine acasă.

- De unde știi toate aceste da'te ?

Horvath își ridică mirat sprîncenele. Ce întrebare ? Parcă comandantul nu știe. Ce l-o fi apucat să glumească ? Răspunse șovăind :

- Păi... sistemul de urmărire. Ochelarii „H - 10”...

- Ajunge. Te-ai mirat că (i-am pus aceste întrebări. Uitați-vă, tovarăși, ce voiam să vă spun. Sistemul de urmărire, ochelarii „H - 10”, „*” despre care a vorbit acum Horvath, sînt creația inginerului nostru, construiți după proiectul tovarășului căpitan Popa. În cele trei luni despre care v-am pomenit, el a perfecționat sistemul de urmărire și interceptare a țintelor, prin perfectarea gradației ecranului și... a construit ochelarii voștri „miraculoși”. Asta e. Datorită lui avem noi astăzi astfel de radiolocatoare perfecționate care nu iartă și nu scapă nimic.

- Nu știți amănunte în legătură cu ținta ? Întrebă curios Horvath.

- Ba da. Voiam chiar să vă spun. Ținta a fost doborâtă la locul știut de voi. A încercat să scape prin manevre desperate atît pe plan orizontal cît și pe plan vertical. Nereușind, a deschis foc. Ai noștri, fiind în legitimă apărare, au fost siliți să riposteze. Deasupra careului raportat de Horvath, i s-a înfundat. Se presupune însă că atunci cînd a coborît la joasă înălțime a lansat un parașutist. Ei, dar acum haideți la culcare.

...În acest timp, undeva la sute de kilometri de stația de interceptare, în luminișul unei păduri, un ofițer, însoțit de cîțiva soldați, cerceta în amănunțime avionul doborât.

În aceeași noapte, maiorul Văleanu îl chemă pe căpitanul Moraru.

- Tovarășe căpitan, zise maiorul, am intrat în posesia unor noi documente privind cazul „Mefisto”. Aseară vînătorii noștri au doborât un avion străin. Ambii membri ai echipajului au murit. Dar asupra cadavrului unuia s-a descoperit, pe lîngă celelalte materiale obișnuite de diversiune, -o schiță a împrejurimilor uzinei în care s-a construit „Ro-11”.

- Aceasta înseamnă, interveni Moraru, că ei nu au aflat că „Ro-11” a și fost construit, ba chiar că s-a făcut experimentarea. Altfel nu ar fi mers să caute aparatul acolo unde nu mai e.

- Întocmai. Ei și-au bazat calculele pornind de la premisa că noi nu sîntem în stare să înfăptuim rapid o asemenea realizare a tehnicii. Credeau că-l vor găsi tot în stare de machetă.

- Pe deasupra, eșecul incursiunii lor de aseară îi pune în încurcătură pe spionii aflați aici. Mefisto va fi silit să încerce să facă el ceea ce nu le-a reușit celor din avionul infractor.

- Da, este adevărat. Și probabil că se va grăbi s-o facă. De aceea, vei pleca imediat la fața locului, la uzină, ca să iei măsurile necesare.

- Am înțeles.

- Cînd pleci ?

- Într-o oră sînt gata de drum. Dar ce fac cu „afacerea Zamfir" ?

- Toth va continua cercetările cît timp ai să lipsești. N-avea nici o grijă. urez succes și drum bun !

Într-un Bătrîn Burg ARDELEAN

Căpitanul Moraru revăzu cu emoție, ca pe un vechi prieten, acest pitoresc orășel ardelean. Privea cu o nouă curiozitate clădirile spoite în culori țipătoare, în special verde și albastru. Ca și la prima vedere, cu ani în urmă, această împestritoare i se păru și acum supărătoare, fără gust. Dar un bătrîn localnic l-a lămurit cu o comparație de genială simplitate : , Atîta timp - zise acesta - cît cerul e albastru, iar vegetația verde, această îmbinare de culori merge".

Punîndu-și în gînd să viziteze cetatea, Moraru străbătu cîteva ulicioare strimte, trecu sub bolți întunecate, apoi urcă treptele măcinate de vreme ce duc spre turnul cel mare. Aici totul evocă truda și lupta din timpurile demult apuse. Patina depusă de veacuri înnegrește zidurile, face să pară și mai grele arcadele masive pe sub care se strecoară ulițele pavate cu piatră. Casele aduc și ele a mici bastioane, cu porți grele, cu ferestre mici, tăiate în piatră. Bătrînele turnuri, ridicate odinioară din fondul breslelor, înfruntă semeț vremea. La poalele cetății își poartă valurile Tîrnava cea domoală, obosită parcă și ea de atît de multe veacuri de cînd oglindește în apele ei străvechile ziduri.

Ajuns sus, Moraru cuprinse dintr-o singură privire orașul. Prin puzderia de acoperișuri roșii de olane își fac loc acum coșurile întreprinderilor industriale mari și mici. Panorama orașului, al cărui pitoresc îl subliniază marea de verdeață a grădinilor, e o priveliște de neuitat. Zidurile severe se completează cu gingășia

grădinilor de flori. Bătrînul burg și-a cîștigat faima și ca oraș al grădinilor, oraș al florilor.

Și, prin zîmbetul gingaș, reținut și liniștit al florilor, Moraru desluși, cuprins de o plăcută stare de visare, istoria zbuciumată, măreață și tragică în același timp a acestui străvechi orașel. Îi răsări, din bezna istoriei, imaginea atelierelor breslelor, în care calfele și ucenicii, cu mîna lor harnică, ce se confunda adesea cu mîna de artist, făureau bogății pentru roșcovanii și evlavioșii maiștri cositorari, țesători, aurari. Orașelul îi evoca figura lui Mihai Viteazul, care lăsase aici omul lui de încredere în persoana cămărașului Oarăș, evoca luptele din cîmpia Albeștilor, unde a căzut, așa cum își prezisese, bardul maghiar al libertății - Petofi Sandor. Multe și impresionante sînt monumentele ce eternizează istoria acestei vechi cetăți. Poporul le-a îndrăgit fiindcă vede în ele propria lui istorie. Dar cele mai dragi din aceste monumente nu sînt cele vechi, ci altele noi. Acestea marchează ca niște pietre de hotar, mai grav și de netrecut decît zidurile cetății, linia de despărțire a trecutului și prezentului, viața nouă începută după 23 August 1944. De atunci, din ziua eliberării, zîmbetul gingaș al florilor ce presară orașul nu mai este resemnat și trist, ci cald și încrezător. Din negura veacurilor apuse se înalță un oraș nou, care - În marele concert al patriei întregi - scrie cronică vie a prezentului și viitorului său.

Copleșit de gînduri, căpitanul Moraru porni să coboare spre orașul nou. Își privi ceasul și abia atunci își dădu seama că trecuse de mult ora prînzului și că îl răzbise o foame de lup.

Se îndreptă spre restaurantul ce purtase numele lui „Apaffy Mihaly”, chefliul voievod al Ardealului, mare mîncău și bețiv, un fel de confrate al lui Dabija Vodă. Ceea ce-l atrăgea spre acest restaurant era nu numai lista sa de bucate, ci și altceva, mult mai important.

Întră în local. Mesele curat înfățate așteptau rarii mușterii. Ospătarii, adunați într-un colț, lîngă teigheea, erau absorbiți cu nimicirea gloriei sportive a echipei de handbal din Mediaș, care învinsese de curînd echipa locală. Erau foarte porniți. Apariția lui Moraru nu le tulbură pasionata dezbatere. Doar unul dintre ei, un tînăr blond, cu pistrui, se desprinsese din grup și, azvîrlind pe braț șervetul, cu gestul clasic al breslei, veni să vadă ce pofteste inima clientului. Moraru comandă o supă de carne cu tăitei -

specialitatea casei - și un șnițel vienez cu garnitură de conopidă și cu salată de varză roșie. Ospătarul zîmbi amuzat. Cu simțul profesional format în cursul anilor de meserie, își dăduse seama că are de-a face cu un străin de loc, care vrea să guste din specialitățile culinare ale orașului. Pentru cel ce n-a avut prilejul să guste vreodată din aceste bucate la fața locului, orice descriere e în van. Opera bucătarilor localnici, pentru a-i simți poezia și aroma, nu trebuie cîntată, ci mîncată. Moraru se pregăti s-o abordeze tocmai din acest punct de vedere.

Savurînd supa, Moraru continuă să cerceteze cu coada ochiului încăperea.

La mese, la ora aceea, erau în majoritate slujbași veniți cu diferite treburi la raion. Zări cîțiva cetățeni cu serviete doldora, așezate pe scaune. „Inspectori” - îi taxă el cu precizie. Încă din clipa cînd intrase în local, Moraru se asigură că cei pe care îi căuta sînt acolo, într-adevăr, la una din mese stăteau patru ofițeri de aviație. Erau toți ingineri. Întrunirea acestora era tocmai problema a cărei lămurire o căuta Moraru. Uniformele noi, epoleții strălucitori, gesturile cînd prea bruște, cînd prea timide, trădau că sînt militari de puțin timp. Unul dintre ei fusese, în primul an de facultate, coleg cu soția lui Moraru. Se numea Crainic, George Crainic. Moraru îl întîlnise în apropiere de orașel, la unitatea unde se executase prototipul lui „Ro-11”. Din vorbă în vorbă, Crainic îl anunțase cu un aer enigmatic că merge la oraș, împreună cu cîțiva tovarăși, spre a sărbători un eveniment. Mai mult nu voise să spună, dar pe Moraru îl izbi emoția de care era stăpînit tînărul ofițer și se hotărî să vadă despre ce e vorba.

Totul arăta că tinerii așteptau pe cineva. În capul mesei, la loc de cinste, scaunul era gol.

- Pe cine așteaptă, oare, acești tineri ?

A, iată pe cine așteptau. Lui Moraru aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor. Ofițerii, emoționați, se ridicară în picioare, întîmpinîndu-și oaspetele. Acesta era... colonelul Tomeanu. Aproape fără să vrea, Moraru se aplecă deasupra farfuriei, prefăcîndu-se că-i absorbit cu totul de savoarea șnițelului. Noroc că era în civil și că nu-l observase nici Tomeanu și nici Crainic.

La masa ofițerilor stăruia un timp o deplină liniște. Ca prin farmec, gălăgioasa veselie dinainte dispăruse. S-ar fi părut că după ce-l așteptaseră cu nerăbdare, acum regretau că oaspetele

sosise. Moraru prinse cîteva frînturi de fraze, din care nu se înțelegea însă nimic. Ofițerii vorbeau cu glas potolit, respectuos :

- Eram... merge... specialitate... astăzi a fost... ofițeri. Dar totuși eram convinși... Colonelul părea să interogheze : Ce faceți ?... Unde ?...

Restul vorbelor nu se mai putu desluși. De altfel, Moraru nici nu mai asculta. Mînca, furat cu totul de gînduri. La întrebarea ospătarului, care se interesă jovial dacă-i plăcuseră specialitățile, răspunse zîmbind, declarîndu-se foarte mulțumit, dar în gînd îl trimise în fundul iadului. Întrebările lui îl deranjau.

Făcu plata și ieși din restaurant.

ROLURILE SE INVERSEAZĂ

Anne-Marie sta ghemuită pe sofaua largă, tapisată cu mătase vișinie și, privind în gol, cu ochii larg deschiși, asculta tic-tacul monoton al pendulei. Acest tic-tac neîntrerupt o însoțea de mulți ani. A fost un capriciu al bunicii de a așeza în camera nepoțicăi acest pendul în ziua cînd s-a născut. Bătrîna susținea că, ascultînd mereu bătăile ornicului, fetița va fi punctuală în viață și va ști să pre-țuiască timpul. De atunci au trecut 20 de ani. S-au împlinit chiar astăzi. Astăzi. Anne-Marie zîmbi înduioșată propriilor sale gînduri, apoi, cu sprinteneala unei pisicuțe, sări în picioare și aranja cu grijă florile din vază. Pînă acum cîteva clipe era atît de agitată de nu-și găsea locul. Și, uite, acum se simte cuprinsă de un sentiment de plenitudine. Privi absentă florile. Pe buzele ei flutură un zîmbet cu tainic înțeles. Bătăile grave ale pendulei o treziră din visare. În clipa cînd minutarul acoperi cifra 12, auzi țîrîitul subțirel al soneriei. Voi să fugă, grăbită, să deschidă ușa. Dar picioarele parcă-i erau de plumb. Cu un efort suprem, își învinse emoția și-i ieși în întîmpinare.

- Am venit.
- Știam că o să vii.
- Ai învins, Anne-Marie.
- A învins dragostea.

Ulea, tălmăcindu-și parcă gîndurile cele mai tănuite, mărturisi cu voce sugrumată.

- Nu pot să trăiesc fără tine... Credeam că sînt prea bătrîn să mai iubesc, dar...

O privea în luminile ochilor.

- Sandu !

Într-o frîntură de clipită, Anne-Marie își încolăci brațele de gîtul lui. Buzele-i moi, umede, căutau buzele lui. El răspunse acestei porniri sărutînd-o cu sete pe buze, pe ochi, pe gît. Aspira cu nesaț aroma îmbătătoare a părului ei, mirosul de migdală al pielii ei catifelate. N-ar fi putut spune cît a durat mărturisirea aceasta mută de dragoste, cît au stat îmbrățișați, rupti de lumea înconjurătoare. O clipă, o zi, un an, o veșnicie ?

Într-un târziu, Anne-Marie se desprinsese mlădioasă, scuzîndu-se șăgalnic :

- Vai, ce nepoliticoasă sînt: las musafirul în picioare, în mijlocul camerei. Te rog, ia loc.

Ulea rămase o clipă perplex, cu brațele întinse. Apoi, lăsîndu-și brațele jos, răspunse pe un ton de acuzație prefăcută :

- Tu ești de vină, Anne-Marie !

Se așează pe scaun și-și aprinse o țigară. Deveni din nou tăcut, încruntat.

Anne-Marie observă schimbarea și se alarmă. Îl întrebă neli-niștită :

- Ce-i cu tine ? Ce s-a întîmplat ?

- Mi-e frică...

- Da. Așa este. Mi-e frică de mine. Tu ești tînără... Eu... Pe mine un astfel de joc m-ar putea costa viața...

Anne-Marie se apropie de el mîngîindu-l tandru. Îi luă capul între palme și-l privi în ochi:

- Ce copil ești! Destinul meu e să iubesc o singură dată în viață... Să te iubesc pe tine.

Vocea ei era hotărîită, aproape dură.

Ulea îi sărută mîna, zîmbind supus.

- Iartă-mă.

Anne-Marie se dezlipi din nou de el și, făcînd o piruetă, se alintă :

- Anne-Marie are un secret. Astăzi e ziua ei de naștere. Și, șoptindu-i la ureche: Cea de-a douăzecea. Dar să nu spui nimănui. Poruncesc să fii vesel !

Ulea se ridică repede de pe scaun.

- ■ E ziua ta de naștere ? De ce nu mi-ai spus ? În cazul ăsta, adică... stai puțin. Cu mișcări grăbite își scoase port-actul. Dintr-una din despărțituri scoase o cutiuță plată. Deschizîndu-i capacul, o privi o clipă, apoi o întinse spre Anne-Marie. Era un trifoil cu patru foi de smarald, cu lăntșor de aur.

- Mi l-a dat mama. Ultima ei dorință a fost ca să-l dăruiesc ființei pe care o s-o îndrăgesc... Primește-l, te rog.

Anne-Marie luă cu sfială lăntișorul. Privi îndelung amuleta, apoi își prinse lăntișorul în jurul gâtului.

- N-am să mă despart niciodată de acest dar. Cît voi trăi!

Cuvintele ei sunau sincer, solemn, ca un jurământ. Se apropie de Ulea și-l sărută.

- Mulțumesc, dragul meu... Și acum poftim la masă. Tata, ca de obicei, e ocupat. Vom fi numai noi doi... Cu taina fericirii noastre... Te rog să-mi ajuți.

În câteva clipe, pe masă apărură un tort cu 20 de lumînări, tartine, șalău în aspic, pui fript, fursecuri. Anne-Marie ieși din cameră, scuzându-se cu un zîmbet ștregăresc:

- Și încă ceva !

Reapăru cu o sticlă de șampanie.

- Ei, ce zice tovarășul profesor de Anne-Marie în rolul de gospodină ?... Te scutesc de răspuns. Nu admit complimente !

Dopul sticlei de șampanie pocni sec. Ciocniră primul pahar.

- Pentru fericirea noastră!

Pe neașteptate Anne-Marie se bosumflă copilărește și zise :

- Să știi că sînt supărată pe tine.

- Vai, mă sperii. Dar ce rău am făcut ?

- De ce nu vrei să-l cunoști pe tata ?

Ulea răspunse fără ezitare, ca și cum ar fi avut răspunsul dinainte pregătit:

- Sînt un civil înnăscut. Nu pot suporta societatea militarilor...

- Dragul meu, nu fii pornit. Greșești. Tata...

- Ai dreptate, admit , că sînt pornit și-s subiectiv. Am cunoscut cîndva un soi de Moș Teacă al cărui nume însemna o dimensiune pozitivă și al cărui intelect măsura dimensiunea dimpotrivă. Sînt mulți ani de atunci, dar nu-mi pot alunga resentimentul, deși sînt conștient că armata lui Moș Teacă e de domeniul trecutului. Iartă-mă, dar vreau să te cunosc numai pe tine. Restul lumii...

- O, ce rău ești !

- Da, poți să mă acuzi. Nu pot să-mi calc însă pe inimă. De altfel și pe tinerelul acela, aghiotantul tatălui tău, sau așa ceva, nu-l pot simpatiza. Îmi pare un necioplit. Și i se scurg ochii după tine.

- Vai, ești gelos. Lasă-mă să te sărut pentru asta. Dar să știi că n-ai dreptate. Tovarășul acela e un om modest și cult și ține foarte mult la noi.

Anne-Marie se opri puțin, îl scrută atentă pe Ulea, apoi, rîzînd, reluă :

- Nostimada e că Duca seamănă foarte mult cu tine. Parcă sînteți frați.

- Da ? E nostim... Ei, atunci se schimbă lucrurile : sîntem predestinați să fim prieteni. Dar el cunoaște oare această predestinare?

- Nu, nu i-am vorbit niciodată de tine. Ba nu, greșesc : odată, cînd mă luase tata cu mașina și era și Duca cu el, i-am spus că am un profesor care întrupează și pe Apolo, și pe Minerva'. Sper că-mi dai voie să te mai bîrfesc din cînd în cînd !

- Ești prea generoasă cu mine, Anne-Marie! Apolo - zeul frumuseții; Minerva - zeița înțelepciunii.

Ulea nu putea să-și dezlipească privirea de chipul ei. Părea ca vrăjit. Ridică din nou paharul:

- Încă o dată, pentru fericirea noastră!

Melodia lunguroasă a tangoului inunda încăperea, ca o chemare pătimașă la iubire. Ulea și Anne-Marie dansau. Ea își lăsă fruntea pe umărul lui. El simți zvîcniturile inimii ei, dogoarea sînilor ei mici. Se așezară pe sofa, Anne-Marie se lăsă leneș pe pernă, cuprinzînd cu brațele capul lui. În ochi i se citea iubire și spaimă, supunere și revoltă, așteptare.

Ulea îi vorbi și glasul lui, tulburat, părea smuls de undeva din adîncul inimii :

- Te iubesc... Anne-Marie, te-am găsit în sfîrșit. Te-am zărit de atîtea ori în viață, dar tu fugeai... Te căutam în fiecare clipă. Am citit undeva, încă în tinerețe, că sufletele sînt făcute perechi-perechi de către Creator și împrăștiate pe suprafața pămîntului. Un suflet încarnat într-un corp aleargă veșnic să găsească sufletul pereche. Am încetat de mult să cred în Creator, dar viața mi-a sădit convingerea că sînt un suflet văduv. Și, iată, acum, cînd credeam că niciodată n-o să mai iubesc, ai venit... Ești așa cum te-am visat. Îți mulțumesc că m-ai făcut să te iubesc.

Buzele lui căutară, însetate, buzele ei. Ochii îi alunecară pe gîtul ei alb. Mîinile ei îl mîngîiau, înfrigurate.

Răsuflarea ei dogoritoare îi ardea ochii, buzele. Se lipi de el, fierbinte, supusă.

IDENTITATE FALSĂ

Era o duminică senină, luminoasă, îmbiind la plimbare. Lui Moraru nu-i ardea însă de odihnă. Luă de la capăt firul, de acolo de unde fusese întrerupt prin plecarea în Ardeal - de la dezlegarea cazului Zamfir-Ionescu. Recent descoperise că Ionescu mai are o locuință. Moraru decisese să-i dea de urmă neîntârziat.

Luînd această hotărâre, nici prin gând nu-i trecea ce surpriză îl așteaptă. Dimpotrivă, ușurința cu care reuși să descopere adresa îl nemulțumi. Un rezultat atât de lesne de obținut i se părea fără valoare, o izbîndă ieftină și fără urmări. Într-adevăr, fu de ajuns să-i telefoneze lui Toth pentru a afla ceea ce căuta. În timp ce Moraru era în Ardeal, Toth izbutise s-o dibuiască. Se afla pe undeva în centrul orașului, în aceeași clădire cu un dispensar de copii.

Dar surpriza abia acum venea. Toth îi anunță că, strecurîndu-se în cameră, descoperise un mic arsenal de șantaje. Fotografiasse fiecare document în parte și era convins că materialul promite o analiză utilă.

Vorbele lui Toth nu întîrziară să se adeverească. Analiza se dovedi mai mult decît utilă. Erau acolo trecute pe fișe da'te asupra unui șir întreg de persoane. Desigur, fișele erau cifrate, dar textul fu repede dezlegat. Moraru reținu, după o matură selecționare, una dintre fișe care nu purta nume, ci inițiale. Materialul conținut era din cale afară de laconic: pe lîngă inițiale era trecut numai atît: „Deutschland - Friedrich Schiiler - mai tîrziu", după care urmau cifre. Din acest text, Moraru deduse că personajul cu pricina era compromis prin colaboraționism și că șantajul urma să aibă loc nu imediat, ci în viitor. De altfel fișele erau de trei categorii, după mențiunile ce le purtau : „fost", „actual", „mai tîrziu". Aceste cuvinte reprezentau pasămite scadența. Numele lui Schiiler părea a fi pus pentru a deruta, neavînd nici o semnificație. Cifrele mascau numele unei instituții cunoscute. Cercetînd instituția cu pricina, se dovedi că într-adevăr exista acolo posesorul inițialelor notate în fișa lui Ionescu. Dar aceste inițiale nu erau, oare, truate ?

Primul gând al lui Moraru fu să controleze dacă personajul desemnat prin inițiale fusese într-adevăr, vreodată, în Germania.

În aceeași zi, Moraru cercetă dosarul de cadre al respectivului. În dosar nu se pomenea nimic despre așa ceva. Biografia era cât se poate de clară și curată. Totuși Moraru nu se dădu bătut. E drept că nu putea să-și întemeieze bănuielile pe o probă atât de dubioasă ca fișa cifrată. Și, totuși, în mintea lui Moraru se contură și mai accentuat ideea: această pistă nu trebuie abandonată; ea mă poate duce la Mefisto.

„Dacă acest om ar fi declarat că a fost în Germania hicleristă la studii - raționa Moraru -, atunci lucrurile ar fi fost limpezi. Dar dacă o ascunde, înseamnă că are motive s-o facă. Am putea să-l întrebăm acum, dar prin aceasta l-am pune în gardă, l-am face să-și ia măsuri de precauție. Dacă e spion, atunci trebuie încolțit cu multă dibăcie și prudență. Dacă e om cinstit, se cere iarăși prudență și tact. N-avem dreptul să-l sîcîim și să-i pătăm reputația, fără a ști ceva sigur". Bazîndu-se pe acest considerent, Moraru dădu personajului numele convențional Vîsc.

Moraru își continuă investigațiile. Cercetă, în arhiva Ministerului Afacerilor Externe, listele pașapoartelor celor ce fuseseră trimiși la studii în Germania în perioada anilor 1936_1943. Numele căutat nu figura, însă, nicăieri. În schimb, descoperi trei fotografii de tineri care semănau mult cu Vîsc. Ce e drept, de atunci trecuseră mulți ani, și omul s-ar fi putut schimba în acest răstimp. Totuși, cu ochiul lui format în această materie, Moraru descoperi trăsături care nu puteau să-l înșele.

Fotografiile aparțineau tinerilor Rodan, Adamescu și Walter. Primul plecase în Germania în 1936, iar ceilalți doi în 1939. În acel an, Rodan avea vîrsta de 26 de ani. Vîsc, însă, avea mai puțin. Avea exact vîrsta celorlalți doi. De altfel, fotografia lui Walter semăna cel mai mult cu Vîsc. Totuși... și celelalte. Moraru luă fotografiile și își notă datele care îi priveau pe cei trei. În formularele pentru pașaport, ei declaraseră adresele părinților lor. Rodan dădea o adresă la Craiova, iar ceilalți doi menționau niște comune din Ardeal. Moraru ceru și primi relații din localitățile respective. I se comunica faptul că niciodată n-a fost cunoscut pe acolo cineva cu numele Rodan, Adamescu sau Walter, care să aibă semnalmentele respective. Identitățile pentru pașapoarte erau, deci, false.

IDENTITATEA S-A LĂMURIT

Pe la prînz, proaspăt ras, vesel de parcă nu ar fi avut în urmă o noapte de muncă încordată, Moraru se adresă glumind plutonierului de la arhiva Ministerului Forțelor Armate:

- Primăvara cîntă a iubire, iar noi amîndoi ne înfundăm între vagoane de dosare prăfuite.

Plutonierul îl privi, apoi, pe un ton dojenitor, răspuse:

- Dosarele astea prăfuite păstrează istoria a multe zeci de primăveri !

- Aveți dreptate. Vă mărturisesc că pe mine, în momentul de față, mă preocupă mult istoria unor primăveri care au trecut.

Prezentă plutonierului o hîrtie. Era aprobarea pentru a cerceta dosarele X, H, 11 din perioada 1939_1944. Plutonierul, după ce e- xamină atent documentul, porni printre rafturi.

- Veniți după mine în labirintul rafturilor. Moraru se simți deodată copleșit de teamă /că nu va putea găsi ceea ce căuta în această Himalaie a hîrtiilor. Dar plutonierul, oprindu-se în fața unui perete de dosare, anunță:

- Astea sînt dosarele X, H, 11.

Moraru înghiți în sec privind miile de dosare parafate, numerotate, șnuruite în coperti de toate culorile. Ca să le răsfoiască avea nevoie - după un calcul mintal rapid - de cel puțin un an de zile. Își scărpină, încurcat, ceafa, privindu-l descurajat pe plutonier. Acesta, pesemne satisfăcut de efectul produs asupra lui Moraru de cele văzute, zîmbi prietenos.

- În arhive nu se prea simte trecerea timpului. Așa că nici n-o să observați cînd ați răsfoit dosărelele.

- Mda... dosărelele. Dar... ia spuneți-mi, vă rog, dumneavoastră cunoașteți ce conțin dosarele ?

- Eu ? în glasul plutonierului se deslușea o adîncă jignire. De 35 de ani trăiesc în arhiva asta. Un arhivar care nu-și cunoaște arhiva nu e arhivar, ci paznic ! ripostă el sentențios.

Moraru, cu malițioasă plăcere, îl întărită și mai mult pe bătrîn, clătinînd neîncrezător din cap :

- Nu cred. Nu pot să cred că un om ar fi în stare să memoreze, chiar și în mare, tot ce se adăpostește în arhiva asta.

Atins în amorul propriu, arhivarul își puse cu o mișcare nervoasă ochelarii, replicînd demn :

- Dacă nu credeți, vă voi convinge! Întrebați și eu vă voi răspunde! Dacă spusele mele corespund, vă veți retrage cuvintele, dacă nu... îmi dau demisia ! Primiți ?

- Primesc !... Dar numai prima parte a rămășagului... Deci dosarele verzi din raftul numărul 2 ce conțin ?

Plutonierul declamă, pe nerăsuflate :

- Ordine secrete privitoare la cursurile Școlii superioare de război din 1939_1940.

- Raftul 7... Cele patru dosare legate împreună.

- Memoriile unui grup de medici militari cu privire la cazurile de holeră din 1916.

- Hm... Dar dosarele cu scoarțe negre, din raftul 11 ?

- Ordine secrete cu privire la repartizarea instructorilor germani. 1941.

- Mda... Dar cele din raftul de deasupra ?

- Ordinele ministrului de Război privind primirea în școlile de ofițeri a tinerilor cu șapte clase de liceu.

- Așa... încă o întrebare și dacă și la asta îmi răspundeți mă dau bătut. Dosarele acelea îngălbenite de vreme din raftul 3-3 bis ce conțin ?

- Ordinele secrete ale generalului Averescu cu privire la represiunile din 1907.

- îmi retrag cuvintele și cer scuze, rosti Moraru. Zîrmbi, desfăcîndu-și brațele în semn de capitulare.

Plutonierul îl privi grav, scoțîndu-și ochelarii, apoi, mărinimos, se împăcă, răspunzîndu-i din mers :

- Care vasăzică, plutonierul Bălan este AR-HI-VAR !

Moraru îl urmări cu privirea pe plutonierul Bălan, Arhivar cu A mare și cu semn de exclamare. Apoi, după ce bătrînul dispăru pe o „alee" de rafturi, apropie grăbit scara de raftul X, H, 11 și X, H, 11, Z. Luă pe braț trei dosare voluminoase și începu să le răsfoiască tacticos. Frunzări ordine și dispoziții care netezeau calea criminalului război antisovietic. Simți cum îl cuprinde un val de mînie. Se stăpîni și-și continuă mult timp, cu stăruință, cercetarea. într-adevăr, cum zicea și plutonierul, în arhivă nu se prea observă trecerea timpului. într-un tîrziu, privirea i se opri la un ordin redactat în obișnuitele fraze laconice și agramate. Ordinul purta numărul 0052237... „Tinerii absolvenți a șapte clase de liceu - glăsuia textul - vor fi scutiți de bacalaureat dacă se prezintă voluntar la școlile de ofițeri. Acelora care vor pleca în Germania li se vor aplica prevederile ordinului anexă 179/4. XH 8..." își ridică privirea, repetînd în gînd : „Li se va aplica ordinul anexă 179/4. XH 8". Vasăzică,

acolo trebuie să fie cheia enigmei. Ordinul anexă! Ce bine ar fi fost să-l poată întreba pe Bălan ce înseamnă asta. Dar nu trebuia să-l introducă pe simpaticul plutonier în amănuntele acestei afaceri. Tot bătrînul i-a venit însă în ajutor, de data asta nu personal, ci prin spiritul său de ordine. Pe raftul de pe care scosese cele trei dosare, zări o săgeată pe care scria cu litere mari: „Ordine anexe la ordinul 0052237/939”. De parcă ar fi găsit o comoară, întinse avid mîna spre dosarul subțire. Întoarse coperta și cercetă cu grabă filele... Ordinul anexă

¡115

173/4 XH 8. Citi cu înfrigurare mai departe... „Li se va face forme la cercul de recrutare numărul 7 București. Cu da'te personale schimbate... Datele originale se vor păstra într-un singur exemplar la M. St. M. B2...”.

Răsuflă fericit. Enigma s-a dezlegat. S-a dezlegat, dar parcă lucrurile au devenit și mai complicate. Urmează deci C. R. numărul 71.

Înainte de ivirea zorilor, negura se întetește.

*

Moraru așază copiile făcute după pozele ce însoțeau formele de pașaport de la Ministerul de Externe lîngă fotografiile din registru ale celor doi. Erau identice. Apoi studie cu încordare cea de-a treia fotografie. Privi cu atîta încordare chipul tînărului cu părul tuns scurt, cu privirea ironică, că la un moment dat avu senzația că acesta apare în fața lui în carne și oase. „El e, Vîsc, sau nu e el?... Simt că da. În curînd voi scăpa de acest blestemat pseudonim - Vîsc - și va apărea... Dar cu ce pot să dovedesc?... Cu ce?”.

Cum stătea aplecat asupra registrului, nici nu observă că scrumul țigării s-a scuturat pe pagină. Își retrase fulgerător mîna, ferind registrul. Uimit, privi locul îngălbenit de jeraticul țigării. Desluși clar trei cifre: 817. Erau scrise sub numele lui Walter... Ochii lui Moraru sclipiră.

- Domnul Walter și-a trădat meseria: 817 este indicativul școlii de spionaj de la Munchen.

Cerneala simpatică cu care a fost notat acest „mic amănunt” devenise vizibilă datorită scrumului de țigară.

După ce se convinsese că celelalte fișe personale nu au astfel de adnotări, Moraru însemnă în grabă cîteva nume din grupul lui Walter, înregistrat cu numărul 11. Apoi recapitulă cele

constatate. Mai rămînea un singur lucru: să afle cine este Walter ?.., Oare nu va reuși să găsească pe nici unul dintre cei care erau în același grup cu el ?

Rezultatul cercetărilor de două săptămîni fu următorul : după scriptele existente, din grupul respectiv, unul singur a rămas în viață. Restul au pierit pe frontul antisovietic. Cel care e în viață se numește Schuler Paul. Lucrează la un Gostat de lîngă Orăștie, ca inginer agronom.

Moraru încredință lui Toth misiunea să-l viziteze pe acest cetățean, procedînd cu cea mai mare precauție.

Peste cîteva zile, Toth raportă :

- Schuler este un om reabilitat. Lucrează la Gostat de mulți ani. Și-a mărturisit trecutul. Este însurat. Are trei copii. A terminat facultatea în 1950 la Cluj. A fost prizonier în URSS doi ani. S-a reîntors în țară în 1946. Își amintește de Walter. Au plecat împreună în Germania, dar Walter s-a despărțit de grup la frontiera ungaro-germană. Descrierea corespunde fotografiei din pașaport... Schuler mai arată că Walter vorbea foarte bine nemțește. Și încă ceva : toți din grupul lor erau proveniți din liceele bucu-^ reștene.

Moraru asculta atent raportul lui Toth. Era mulțumit de rezultat.

- Bine... Vii de la gară ?
- Da.
- Ești obosit ?
- Nu.

Atunci îți încredințez o nouă misiune. Găsește-mi liceul de unde a plecat Walter... Absolvenții aveau bunul obicei de a face întotdeauna un tablou de adio. Fii operativ și descurcăreț. Ești liber.

- Dumneavoastră sînteți singurul care mă puteți ajuta. Vărul meu, săracul, să-i fie țărîna ușoară, a murit pe front. Nu ne-a rămas nici măcar o fotografie de la el. Am umblat prin toate liceele din București să-i găsesc barem fotografia de pe tabloul de absolvire. Peste tot mi s-a spus că tablourile s-au aruncat, că nu se mai găsesc. Poate totuși la dumneavoastră...

Cotoară Mitru, sau mai simplu moș Dorobanț, cum i se spunea (asta nu pentru că ar fi fost vreodată în viața lui la Dorobanți, ci pentru slăbiciunea lui deosebită pentru acea măsurătoare de „țuiculiță" care poartă mîndrul nume de

dorobanț), era om de serviciu la o școală medie de băieți. Își drese vocea, răspunzând în doi peri.

- Este, pentru că trebuie să fie, adică... s-ar putea să fie, dar...

- Știu că nu e ușor la vîrsta și la preocupările dumneavoastră să vă urcați în pod sau unde or fi tablourile, dar eu... Și Toth așeză pe masă o hîrtie de 25 de lei.

Moș Dorobanț privi încruntat hîrtia, apoi dintr-o mișcare o trase spre el, oftînd ofensat.

- Ce nu face omul pentru liniștirea aproapelui îndoliat... Să mergem în pod. Ridicîndu-se de la masă, bătrînul porni spre ușa. Acolo se izbi de nevastă-sa, care-i tăie calea :

- Iarăși umbli brambura!

- Proasto, nu vezi că-s cu tovarășul de la minister ? Avem treburi importante. Vin imediat. Apoi, către Toth, făcînd cu ochiul:

- Poftiți, tovarășe inspector.

Următ de Toth, moș Dorobanț urcă în pod. În timp ce descuia lacătul, întrebă :

- Cînd a terminat vărul dumitale școala ?

- În 1939.

- Aha!... Este, că trebuie să fie... își repetă bătrînul, grav, maxima favorită.

Toth studie cu atenție fotografiile tuturor absolvenților din 1939, dar nu găsi ceea ce căuta. Pesemne, a dat greș din nou.

- Ei, găsit ?

- Nu.

- Asta-i bună! Poate n-a fost la noi... Zici că... în 1939 ? A urmat la A sau la B ?

- Vedeți... asta nu-mi prea amintesc...

- Da ? Nu-i nimic. Să coborîm la subsol. Acolo mai sînt ceva tablouri. Le-a luat mecanicul de la calorifer... Un nebun, îi plac lui tablourile astea, ce să-i faci!... E leat cu mine, dar nu bea, să-l tai ! Prost!

În sala de mașini într-adevăr găsiră trei tablouri. Moș Dorobanț, cerînd o țigară de la Toth, se așeză pe un scaun.

- Uită-te matale, poate-l găsești.

Toth cercetă fotografie după fotografie. Citi totodată și numele fiecăruia. Pe al doilea tablou, în rîndul din mijloc, întîlni privirea ironică a unui tînar cu părul tuns scurt, cu buzele într-un

zîmbet forțat. Toth cu greu își putu stăpîni bucuria. Era Walter, adică Vîsc în persoană.

Toth îl rugă pe moș Dorobanț să-i dăruiască fotografia vărului mort pe front.

- Fie, încuviință bătrînul mărinimos. Am zis eu că este, pentru că trebuie să fie !?... Hai să mergem, că Profira mea iarăși o să țipe și apoi mai am un drum... pînă la colț.

- Plecăm și mulțumesc din inimă. Toth strînse mîna bătrînului, strecurîndu-i încă „un pol de 25 de lei”, cum zicea moș Dorobanț.

Coloară Mitru, care văzuse multe în viața lui, îl privi nedumerit pe ciudatul vizitator, care, pentru o fotografie veche și fără folos, îi dăduse 50 de lei. Nu-și putea explica nici bucuria acestuia ; familia plînge moartea vărului, iar el crapă de veselie ! Dar, la urma urmei, o fi știind el ce face. În ce-l privește pe el, pe moș Dorobanț, el are treburile lui și, în primul rînd, are de făcut un drum pînă „la colț” !

Toth jubila. Moraru va fi mulțumit. Tainele se dezleagă. Arhivele s-au dovedit a fi vorbărețe. Un tînăr cu privirea ironică a plecat de la liceu cu numele lui Vîsc și a ajuns la cercul de recrutare transformat în Walter. E o descoperire ce merită a fi prețuită cum se cuvine.

PĂRERI „CONTRADICTORII”

- Ai fost prea aspru cu Vîrlan, tovarășe Duca..., spuse colonelul Tomeanu pe un ton de reproș. Nu știu cu ce te-a supărat de ai uitat că Vîrlan e unul dintre cei mai buni piloți de sub comanda mea! Pun mari nădejdi în el...

- Tocmai pentru că punem cu toții mari nădejdi în el am fost aspru ! Vîrlan este comunist. Lui nu-i este permisă sub nici un motiv o astfel de comportare...

- Dar ce crimă a comis ?

- Nici o crimă. În aparență sînt fapte lipsite de importanță, dar adunate la un loc pot să-l împingă pe un drum cît se poate de grav. I s-au urcat la cap înălțimile. Prea mult se admiră pe sine însuși și își subestimează subordonații. Și încă ceva : își neglijează complet familia. Are un copil, o fetiță de patru ani, cu care nu schimbă o vorbă cu lunile. Așa ceva nu este permis.

- Eu nu-l condamn totuși. Îl înțeleg. Un astfel de om trăiește numai pentru muncă... Oare este aceasta o chestiune mărunță ?

- Pentru Vîrlan a fost doar un pretext, un paravan, pentru a-și ascunde îngîmfarea, pentru a-și motiva atitudinea față de soție și copil ! Noi știm unde duc asemenea apucături. Așa că am socotit necesar să înlătur acest paravan și să-i spun părerea mea fără menajamente.

Colonelul Tomeanu tăcu cîteva clipe, privind țintă în ochii lui Duca. Stăteau față în față în biroul celui din urmă. Duca înfruntă privirea colonelului, cu siguranța omului care știe că adevărul cuvintelor lui este recunoscut în gînd de interlocutorul său.

Colonelul aprinse o țigară și trase adînc fumul în piept. Făcu cîteva pași înspre ușă, apoi, întorcîndu-se brusc, spuse:

- Pe astfel de criterii poți să mă condamni și pe mine. Nici pentru mine nu există altceva decît munca ! Oare socotești că e vorba tot de un paravan ?

Duca tăcu cîteva clipe, apoi, liniștit, răspunse tot printr-o întrebare :

- După cîte știi, aveți o fiică, cu numele de Anne-Marie, care vă este dragă, nu-i așa ?

Colonelul, nedumerit, își ridică sprîncenele:

- Și?

- Și, pare-mi-se, Ane-Marie are un tată cu numele de colonelul Tomeanu.

- Ai dezlegat o mare taină.

Duca continuă netulburat :

- Tatăl are datoria să se ocupe de fiica lui. Iar ea are dreptul să pretindă acest lucru!... Și cred că și ea are nevoie de acest lucru...

Tomeanu îl privi cercetător.

- Anne-Marie este un om în toată firea...

- Sub care pretext ea trebuie să fie lipsită de dreptul de a vedea zi de zi în colonelul Tomeanu pe tatăl ei.

- Da... Aici voiai să ajungi.

- De mult voiam să vă spun toate astea, dar n-am găsit pînă acum prilejul.

- Uite, ce surprize îmi pregăteai! Nici nu mi-aș fi închipuit. Dar, ia spune-mi, te rog, ce să fac eu practic, după părerea dumi-tale. Fiindcă altfel...

- Altfel critica mea nu face nici două parale!

- Exact!

- Cred că trebuie să încetați să vedeți în ea numai o ființă veșnic veselă, un fel de bibelou, și să căutați s-o influențați mai mult. Anne-Marie este tânără, la o vîrstă cînd oamenii își hotărăsc viitorul..

- Nu sînt duhovnic ! Am încredere în fiica mea!

Colonelul vorbea apăsător, poate prea dur, căutînd ca în vocea lui să nu se întrezărească acea nuanță deosebită care mărturisește că a fost învins.

Duca își dădu seama de acest lucru și socoti că nu trebuie să mai continue discuția. Fără nici o trecere, schimbă subiectul :

- Cu „Ro-11” s-a deschis o pagină nouă în aviația noastră. Aud că inginerul Roman ne coace o nouă surpriză, un aparat fără plane, un fel de proiectil stratosferic. Mi-a spus și ceva despre viteză, dar era o cifră atît de mare, încît n-am îndrăznit s-o memorez. Deocamdată mă preocupă cel mai mult pista specială pentru „Ro-11”. Constructorii s-au întrecut pe ei înșiși. Tinerii ingineri s-au dovedit și ei a fi foarte pricepuți.

Tomeanu îl privi cu recunoștință, înțelegînd prea bine tactul acestuia. Primi cu bucurie schimbarea discuției pe un alt făgaș :

- Da... Constructorii au fost aleși doar de locotenent-colonelul Dobrescu.

- Care, contrar obiceiului lui de a se văicări la ședințe, în muncă e un om minunat, un organizator excepțional.

- Îmi pare bine că-mi împărtășești părerea.

- De mult am convingerea asta.

- Știi, ori de cîte ori stau de vorbă cu cei de la șantier am un simțămînt de mare satisfacție. Oamenilor de acolo le este drag obiectivul pe care-l construiesc. Simți în atitudinea lor convingerea că fac un lucru mare, care va sluji tot interesele lor.

- Să vă povestesc un mic amănunt interesant, mai bine zis, să vă repet discuția dintre un bătrîn betonist și locotenentul Marin.

Marin venea de la pregătirea de sală. Betonistul mergea spre biroul șantierului. Se cunoșteau încă de cînd au început lucrările de acolo. Locotenentul îl salută vesel pe bătrîn și-l întrebă:

- Ei, cînd ne dați drum liber ?

- Răbdare, tinere, veni răspunsul. Mai e puțin și puneți stăpînire.

- Și dumneavoastră, pe urmă, în ce direcție... veți zbura ?

- Eu ? Pe alt șantier. Plec la Roman, la construcțiile de locuințe.

- De acolo ați venit la noi?

- Nu. Am venit de la Reșița. Am construit acolo un furnal.

- Și cum de-ați venit la noi ?

- Am cerut eu singur să fiu trimis... Știi, sînt om bătrîn, om cu experiență. Și o asemenea lucrare ca a dumneavoastră cere mînă certificată, experiență. De la furnale am venit aici, ca să pot pleca pe urmă liniștit să construiesc locuințe. Socot că mi-am făcut datoria... De acum urmați dumneavoastră să v-o faceți.

Cam asta a fost discuția. Cuvintele acestui muncitor bătrîn au exprimat poate cel mai bine misiunea lui „Ro-11” și a armatei noastre întregi. Ea a fost făurită pentru ca șantierelor de pe întinsul țării noastre să crească în liniște, iar constructorii de furnale și locuințe să muncească în siguranță.

În clipa cînd colonelul voia să-i răspundă, cineva bătuse la ușă.

- Da.

Intră, zîbind, căpitanul Moraru. Ceru colonelului permisiunea de a i se adresa lui Duca.

- Pofțiți !

- Am fost pe la șantier și am venit să vă împărtășesc impresiile. Sînt profund entuziasmat... Constructorii, specialiștii dumneavoastră, sînt oameni minunați.

Duca interveni rîzînd.

- Aceeași impresie ne-am făcut-o și noi, tovarășul colonel și cu mine. Chiar despre asta discutăm.

Luară loc toți trei.

Tomeanu, puțin mirat, îl întrebă pe Moraru:

- Dumneata ai ochi și pentru asemenea chestiuni?

Moraru răspunse prompt:

- Da. Am ochi și pentru asemenea chestiuni... Știți, acolo este reazemul nostru de forță. Acolo și peste tot, în întreaga țară, pretutindeni întîlnesc astfel de oameni și ei sînt aliații mei în războiul mut ce-l ducem cu dușmanii poporului.

Tomeanu îl privi pe Duca, apoi pe Moraru. Tăcu, apoi spuse rar :

- Acum cîteva clipe am avut o discuție cu tovarășul Duca. Ne-am contrazis oleacă. Cred că Duca a avut dreptate. M-a criticat. Dar ceea ce-i mai important e că și atunci cînd părerile

noastre se ciocnesc într-o chestiune sau alta, toți trei gîndim în unison.

- Eu cred că nu-i nimic ciudat în asta, interveni Duca. Putem discuta și trebuie să discutăm în contradictoriu despre diferite aspecte ale vieții și ale muncii noastre. Dar atunci cînd se pune o problemă...

- De bază. Da, ai dreptate. Cînd se pune o problemă de bază, e absolut firesc să avem aceleași poziții, să fim entuziasmați de a- celeași fapte, să vedem cu aceeași ochi. Da.

Tomeanu vorbea parcă sieși. Apoi se sculă și strînse cu căldură - mîinile celor doi.

- Vă las. Mă așteaptă treburile.

Înveselit, mai adăugă, luîndu-și rămas bun de la Moraru :

- Roagă-l pe Duca să-ți povestească și dumitale întîmplarea cu betonistul. E interesantă. Poate chiar mai mult. Vorba dumitale: un reazem pentru noi toți. Da, da : un reazem și pentru mine, și pentru Duca, și pentru dumneata. Noi răspundem pentru „Ro-11” în fața betonistului: și Duca, și dumneata, și eu.

SPRE CHEIA ENIGMEI

Maiorul ținea în palmă două fotografii. Privea cînd una, cînd cealaltă, de parcă le cîntărea din ochi. După ce așeză fotografiile pe masă se întoarse spre Moraru :

- Ei, iată-l deci pe omul nostru.

- Da, acum știin cine e Walter. Urmează rîndul lui Mefisto. În curînd Mefisto își va frînge gîtul.

- Deocamdată nu te lansa prea repede. Mefisto e din cale a-fară de viclean. Lupul cînd simte că este urmărit, devine de zece ori mai periculos, în stare de orice. Și știe să dispară, să se contopească cu pădurea, încît îi pierde urma chiar și cel mai iscusit vî- nător.

- Sînt conștient de aceasta, dar... voi întrece viclenia lupului și istețimea celui mai iscusit vînător.

Maiorul ascultă atent cuvintele lui Moraru, luînd în mînă, fără să se uite, un dosar pe coperta căruia scria : „Cazul Mefisto”, iar în paranteză „Ro-11”.

- Urmează deci să dovedim că tot el este Mefisto. De acum înainte arhivele te vor putea ajuta mai puțin. Din dosare și fotografii a apărut un om viu, un spion abil, deștept, perfid, care ne urăște de moarte. Nu este vorba de un simbriaș de duzină al

spionajului imperialist sau de un diversionist de mîna a treia, ci de un „solist” al orchestrei lor sinistre. Va trebui să lucrăm astfel ca misteriosul Mefisto să-și joace ultimul rol...

Maiorul vorbea calm, privind țintă fotografia.

- Și cînd te gîndești că el ți-a scăpat o dată de sub nas. Cînd ai vizitat, acum cîtva timp, orașelul ardelean, erai cît pe ce să dai peste dînsul. Pe el îl așteptau tinerii aceia. Dar s-a nimerit ca tocmai atunci să sosească acolo colonelul Tomeanu. Zărindu-l pe Tomeanu, Mefisto a renunțat la întîlnirea lui și a șters-o.

Moraru asculta atent, cu ochii la șef. Observă cu duioșie tîmplele lui su're, părul rărit. Părea mult mai în vîrstă decît era. Munca încordată a unor ani zbuciumați, în încăierări mu'te cu cei care caută să înfigă pumnalul, din spate, în trupul patriei, și-a săpat adînc urmele pe întreaga figură a maiorului. Cîte tentacule întinse cu abilitate de dușmanii patriei n-a retezat acest om ! De aici, din biroul său, de la această masă, conduce de ani de zile lupta, lupta care nu a încetat. Adevărat e că pe acest cîmp de luptă arareori răsună împușcături și explozii, dar încheștarea mută este cu atît mai crîncenă. Aici inteligența și curajul, calmul și ingeniozitatea, riscul și răbdarea sînt „zeii războiului”. Și maiorul era un vechi combatant în această luptă, un luptător tăcut, cu o formidabilă stăpînire de sine, un comunist, pentru care scopul suprem în viață este slujirea poporului. Și face acest lucru fără să fie cunoscut și lăudat, fără să guste din farmecul gloriei, al publicității. Un simplu soldat. Și, mai presus de orice, un om, un patriot.

Glasul maiorului îl smulse meditației.

Maiorul explică noua fază a „cazului Mefisto” încheind :

- Deci a sunat ceasul cînd pseudonimele și numele convenționale au căzut. Rolul poreclei Vîsc, ca și acela al lui Walter și Metisto, s-a isprăvit. De acum înainte îl avem pe dușman în față.

Închizînd coperta dosarului ce-l avea în fața sa, maiorul tăie cu o linie groasă inscripția „Cazul Mefisto” scriind în locul ei : „Cazul Alex. Ulea”.

- Acest dosar așteaptă documentele hotărîtoare.

.- Tovarășe căpitan, am obținut aprobarea procuraturii de a supraveghea convorbirile de la numărul de telefon ordonat, raportă locotenentul Toth.

- Foarte bine. Ei, dar rezultatul ?

În loc de răspuns, Toth îi puse în față cîteva coli de hîrtie bătute la mașină.

- Iată și banda de magnetofon.
- Mulțumesc.

Moraru parcurse grăbit, cu privirea, filele. Majoritatea convorbirilor priveau treburi strict profesionale, schimbări în orele de program și în planul de ședințe. Moraru bifă o singură convorbire. Luă apoi pachetul de țigări și, cu filele în mînă, porni spre laborator. Peste cîteva minute ascultă atent un dialog, imprimat pe banda de magnetofon :

- Săndel ?
- Da.
- Iartă-mă că te deranjez, dar mi-a fost dor de tine.
- Anne-Marie, de ce-mi vorbești așa, doar știi că...
- Știu că ești foarte ocupat cu lucrarea ta despre Aurel

Vlaicu.

- Pentru tine niciodată nu sînt ocupat.
- Atunci... cînd ne vedem ?
- Vino la mine, pe la ora nouă.
- De ce așa tîrziu ? Pînă atunci mai sînt atîtea ore.
- Iubirea înflorește în taina serilor...
- Bine. Am să vin... Am să număr minutele...
- Te aștept.
- Te iubesc. La revedere.

Banda se mai răsuci în gol de cîteva ori, apoi se opri. Interceptarea purta data zilei în curs.

Înapoindu-se în birou, Moraru începu să conceapă un plan de acțiune. Presupunerile lui s-au adeverit. Idila dintre Anne-Marie și Ulea e în toi. Și, după cum reiese, lucrurile au evoluat repede. Cineva dintre cei doi se grăbește... Profesorul Ulea în rolul de Don Juan ! Nu, nu e rea ideea ! Ulea, savantul cel stoic !

Moraru hotărî să urmărească întîlnirea de la „ora cînd înflorește iubirea”, apoi să studieze din nou dosarul personal al lui Ulea, eventual cîteva lecții predate de el și... da, și chestiunea cu lucrarea despre Aurel Vlaicu !

Îl chemă din nou pe Toth.

- Vei supraveghea astăzi... o întîlnire amoroasă.

În ochii lui Toth sclipi lumina unui zîmbet. Dar nu-l întrerupse pe căpitan. Știa că lui Moraru nu-i plac întrebările de prisos și nici comentariile fără rost. Așteptă lămuriri.

- Memorează-ți !

Moraru îi indică adresa lui Ulea, etajul, i-o descrie pe Anne-Marie și pe profesor.

- Atît. Incepînd de la ora 9 vei raporta din oră în oră cele întîmplate. Vei rămîne în post pînă cînd te schimb eu. Ești liber. Îți urez succes.

După plecarea lui Toth, Moraru ceru să i se procure de urgență o copie după dosarul personal al lui Ulea și cîteva lecții predate de acesta.

Peste cîteva ore, cînd primi documentele cerute, se așternu degrabă la muncă. Citi atent chestionarul profesional la rubrica „Ce limbi străine cunoaște”. Găsi : rusă, franceză și engleză. Apoi cu un „nu” energic, răspunsul lui Ulea la întrebarea : „Dacă a fost în străinătate”. Aprecierea muncii lui ca profesor era notată peste tot cu „excepțional”. După mărturia documentelor, întreaga viață a lui Ulea era simplă și clară, fără perioade încurcate, fără chestiuni deosebite.

Moraru închise dosarul, satisfăcut. Faptul că totul era atît de neted în viața acestui om îl convingea și mai mult că merge spre țintă. Totul era așa de liniar, de parcă ar fi fost aranjat.

Și lecțiile de ce le-a cerut? De ce? Prelegerile unui mare savant, mai ales într-un domeniu atît de interesant ca aerodinamica, sînt totdeauna folositoare. După ce citi titlul primei lecții se uită la ceas. Era vremea să sosească raportul lui Toth. Într-adevăr telefonul sună nu peste mult timp.

- Da.

- Da.

- Da. Noroc.

Punînd la loc receptorul, repetă în gînd cuvintele lui Toth : „La ora 9 a sosit. Storiile au căzut peste cîteva minute”. Vasă-zică e în ordine. Ce idilă romantică: un savant, flăcău tomnatic, se îndrăgostește de o studentă fermecătoare ! Iubire, patimă, întîlniri nocturne, storiuri trase, adică tot ceea ce trebuie pentru a zăpăci capul unei fetișcane care, întîmplător, hm! este fiica unui colonel, întîmplător același colonel care răspunde de „Ro-11”. Hm! Metoda e veche, dar din păcate și astăzi valabilă. Ce-i drept, a mers repede. Un mic „Blitzkrieg” amoros - cum s-ar zice.

Revenind la textul lecției de pe birou, Moraru luă în mînă un creion și, urmărind cuvintele cu vîrfu de grafit, începu să

citească. Stilul era sec, concis, clar. Formule, calcule, argumente. Citate din autori sovietici, francezi, englezi. Pare-se că totul e în regulă. La un citat din Iakovlev, văzu adnotări:

„Tradus de mine”.

„Lucrarea încă n-a apărut, tradusă de noi. Profesor A. Ulea”. Citi și reciti citatul. Judecă cu glas tare:

- Oare... Să vedem. O să-l rog pe căpitanul Gîrleșteanu, chiar acuma, să-mi explice.

Cînd sosi Gîrleșteanu, Moraru îl rugă să-i traducă în limba română textul original consemnat în lecție. Nu mult după aceasta, avu în față traducerea. După ce parcurse rîndurile, ceru lămuriri.

- Vă rog să citiți și această variantă a traducerii.

Gîrleșteanu îl privi întrebător pe Moraru. Acesta explică :

- M-ar interesa părerea dumneavoastră despre acest traducător.

- Traducătorul dumneavoastră gîndește în nemțește. Unele propoziții sînt incorect formulate în limba română.

- Credeți?

- Categoric! Topica germană este cu totul alta decît cea română. În această traducere formulările sînt făcute, pe alocuri, după regulile specifice gramaticii limbii germane. Vedeți, el spune aici : „Noi asta să știm nu putem”. Verbul este plasat la sfîrșit. Și acest mod de folosire a verbului apare foarte des. E destul de ciudat din partea unui oin a cărui limbă maternă e romîna, dar se vede că autorul acestui text, pe de o parte, a folosit mult timp, în mod curent, limba germană, iar pe de altă parte, cînd a scris acest text, era grăbit. În gîndirea lui a pătruns de fapt foarte adînc practica limbii germane. Astfel se și explică inițiativa lui de a îmbogăți limba română cu noi cuvinte. El spune aici că „nu trebuie să urmăm în mod sclavic teoriile apusene” etc. Încercarea e lăudabilă, dar structura acestui inovator „sclavic” nu e romînească, ci germană, prevenind de la „sklawisch”. După cum se vede, afirmația mea e bazată pe fapte. Mai sînt și alte exemple aici.

- Așa mi s-a părut și mie, dar voiam să aud o părere calificată.

- Pesemne cel care a tradus n-a avut timp să stilizeze citatul și, în grabă, l-a consemnat exact așa după cum l-a tradus în gînd.

- Da. Cred că ăsta e motivul. Vă mulțumesc. Atîta voiam să știu.

Moraru nici nu a avut timp să judece noua descoperire, cînd telefonul sună din nou.

- Da.

- Da... Storiurile trase în continuare. Bine. Noroc.

Cu mîinile sprijinite de masă, puțin înclinat înainte, Moraru rosti, de parcă vorbea într-o adunare :

- Domnul minte cînd spune că nu știe nemțește!... Hora se încinge... Și storiurile, oare, cînd se vor ridica ? Poate romanticul savant vrea să doarmă în brațele iubitei. În acest caz, Toth va fi silit să păzească toată noaptea somnul lor dulce.

Și, din oră în oră, Toth raportă laconic:

- Storiurile trase.

Moraru, care dormea iepurește pe o canapea, răspundea invariabil cu aceste cuvinte :

- Da. Bine. Noroc.

La 5 dimineața, cînd Toth repetă același raport, îi răspunse scurt :

- Vin să te schimb...

...Storiurile s-au ridicat abia la ora 9. Prima apăru Anne-Marie, apoi, peste vreo zece minute, Ulea. Profesorul, elegant, părea vesel. Mergea în pas elastic. La primul chioșc ceru ziarele de dimineață.

Moraru îl urmări neobservat. Presupunea că Ulea merge la facultate. S-a înșelat. Ulea se îndreptă spre Biblioteca academiei, încercă să-i deducă intențiile.

- Probabil pentru documentare sau... da, ăsta o fi motivul : monografia lui Vlaicu.

Presupunerea s-a dovedit a fi justă. Ulea a dispărut în clădirea bibliotecii academiei. Peste cîteva minute, Moraru intră și el. Ajunse în sala de studii numărul 1. Ceru colecțiile ziarelor din București din 1910_1913. Bibliotecara îi comunică cu părere de rău că acestea sînt ocupate de profesorul Ulea pentru cîteva ore.

- Și tovarășul profesor unde lucrează ? o întrebă Moraru.

- Acolo, în fund, lîngă fereastră, îi răspunse aceasta.

- Aș vrea să-l văd pe profesorul Ulea. N-aș putea să-mi schimb locul ? Mi s-a dat numărul 52, dar locul acesta e departe de al profesorului. Știți, lucrez și eu în domeniul aerodinamicii și

am auzit foarte mult vorbindu-se de maestru, dar de văzut nu l-am văzut niciodată.

- Locul vi-l putem schimba, dar să nu-l deranjați pe tovarășul profesor. Este foarte ocupat. Ne-a interzis categoric să-l deranjăm.

- Totuși, poate...

- Bine, luați atunci locul de la masa alăturată.

- Mulțumesc, sînteți foarte amabilă.

Moraru se așază la masa indicată de bibliotecară zicîndu-și : „O, aici o să fie foarte bine”.

Privea profilul energic al lui Ulea, mișcările grăbite cu care extrăgea note din mormanul de colecții și cărți înșirate pe masă.

Afișînd un zîmbet de curiozitate și admirație, privi minute în șir pe „maestru”. Urmărea în special două lucruri : să confrunte mai de aproape fotografiile ce le deținea cu originalul în carne și oase, iar apoi să observe comportarea lui Ulea. Voia să aibă mereu în față imaginea lui, să-l urmărească și în vis.

Cercul se strînge în jurul spionului. Dar masca poate fi smulsă numai în ultimul act!

GREȘEALA FALSULUI SECRETAR

Ulea ezita : să se ducă ori să nu se ducă la întîlnire? Dacă nu se ducea, risca să întîrzie comunicarea importantei știri pe care pusese mîna. Doar el însuși hotărîse ca această întîlnire să aibă loc. Dar dacă se ducea, iar risca. Nu era momentul potrivit. Încă nu reușise să limpezească dacă e doar o simplă bănuială ori este urmărit. Ambele ipoteze erau la fel de posibile.

De fapt, putea fi o simplă coincidență. Ieri dimineață, la ora obișnuită, fusese la Academie ca să continue studierea documentelor privind pe Aurel Vlaicu. Nu mai fusese cam de mult pe acolo : era prea ocupat cu manevra de învăluire a lui Tomeanu. Totuși regulile conspirației îi cereau să nu-și schimbe brusc felul de a trăi. Toată lumea știa că scrie despre Vlaicu, așa încît abandonarea lucrării ar fi putut bate la ochi. Se duse la Academie. Acolo, însă, îl aștepta o surpriză. Funcționarul care îl servea și căruia îi cîștigase respectul îl întîmpină plin de mirare.

- Dumneavoastră, tovarășe profesor ?

- Da, după cît se pare, eu, în carne și oase. Dar de ce te miri ? Aduc, oare, a fantomă ?

- Păi, secretarul dumneavoastră spunea că sînteți bolnav.

- Secretarul meu ? Trebuie să fie nebun.

Fața lui Ulea continuă să fie zîmbitoare, arătînd că această mică încurcătură îi produce un haz nespus, dar în adînc îl străbătu un fior rece : Ulea n-avea secretar.

Ulea era tulburat. Își închipuia el cine ar fi putut să fie „secreta- rul” care cotrobăiește lucrările. Dar orice rău își are partea bună, după cum se vede. Incidentul îl avertiza să se pună în gardă.

Își încorda memoria ca să-și aducă aminte dacă-l mai văzuse vreodată, undeva, pe tînărul ce i-l descrisese naivul funcționar. „Nu, nu cunoștea această fizionomie. (Într-adevăr, Ulea n-avea de unde să-l cunoască pe locotenentul Toth). Sau - gîndi Ulea - poate că descrierea nu era exactă. Cine știe, poate descrierea a fost intenționat inexactă? Cine-i putea garanta că funcționarul de la bibliotecă nu e și el o iscoadă ?” Ulea avea toate motivele să se simtă neliniștit. Se mai gîndi puțin. Nu, funcționarul nu putea fi iscoadă: altfel n-ar fi făcut gafa să-i povestească despre secretar. Dar poate că nici n-a existat vreun fals secretar, ci totul a fost născocit ca să-l pună la încercare, să vadă dacă el, Ulea, tresare? Și asta era posibil. Îl cunoștea pe acest funcționar de cîteva luni, de cînd începuse să studieze pe Vlaicu. Funcționarul fusese totdeauna' corect, respectuos. Dar mai știi ? Se dojea :

„Ce prostie să nu mă interesez mai îndeaproape de el, de cînd e angajat acolo, ce gîndește ? Încep să bîjbîi, să fac greșeli”.

Alungîndu-și gîndurile apăsătoare ce-l năpădeau, se concentra asupra celor ce avea de făcut:

„În orice caz, nu trebuie să-mi schimb felul de a fi. Presupunînd că sînt urmărit, trebuie să mă fac că nu observ nimic. Dacă nu m-au arestat pînă acum înseamnă că urmăresc ceva, deci nu sînt încă în primejdie. Asta în primul rînd. Pe urmă trebuie să-mi dau seama cam ce știu ei despre mine. Chestiunea cu Vlaicu e un fleac. Tentativa lui Zamfir, deși n-a reușit, a decurs totuși conform planului : fără să lase urme. Senior s-a dat și el la fund. Bun. Mai departe. Idila cu Anne-Marie... Ei, aici e aici. Mi-am pregătit nu una, ci două variante ale planului de cucerire a inimii ei. Dar n-a fost nevoie să mă avînt la asalt. Gîscuța s-a vîrît singură în laț. M-a cucerit ea pe mine, scutindu-mă de eforturi suplimentare. Mi-am jucat bine rolul, n-am ce să-mi fac reproșuri. Chiar dacă ei află că ne-am

întîlnit, dragostea explică totul. Deci, în realitate, situația nu-i chiar așa de proastă.

Se încruntă. Dar dacă s-a aflat ceva din trecut? Asta... asta ar fi mai rău. Dar e imposibil. Walter a murit demult. Dosarul a fost clasat, scumpii mei colegi au fost executați. Afacerea a murit demult. Nu, din partea asta nu pot avea nici un fel de surpriză".

își aminti faptele petrecute cu ani în urmă. Înainte de război, cînd el era încă în liceu, a aflat că tatăl lui, reprezentant al firmei engleze de asigurări „Lloyd”, este agent al Intelligence Service-ului. Își explică astfel cum de trăiau pe picior mare din „umila leafă” a bătrînului. Cînd a terminat liceul, Ulea a fost trimis, sub pseudonimul Walter, în Germania hitleristă. Toți cunoscuții știau că băiatul urmează politehnica la Timișoara. Într-adevăr, lucrurile fuseseră astfel aranjate încît la facultatea respectivă exista un cursant cu numele de A. Ulea. Treaba fusese organizată de experți în materie : oamenii coloanei a cincea hitleriste. Lui Ulea îi era rezervat un rol de prima mînă în planurile spionajului german. În anii petrecuți la Miinchen, studie cu sîrguință, specializîndu-se în domeniul aviației. Dar cînd se întoarse în țară, în 1944, frontul hitlerist era răsturnat și nemților nu le mai ardea de un oarecare Walter. În toamna lui 1944, cu ajutorul unui cunoscut de la minister, fu numit asistent la Politehnica din București. Falsa diplomă de absolvent al Politehnicii timișorene îi prinse bine cu acest prilej. Lucră acolo și uită complet de vechii patroni, pînă cînd, într-o bună zi, pe neașteptate, îl vizită un necunoscut. Era agentul unei faimoase oficine de spionaj de peste Ocean. Ulea fusese lăsat moștenire de către spionajul hitlerist acestei oficine. Lucră pentru aceștia timp de un an, dar în 1945 întreaga rețea căzu. Ulea scăpă. Peste un timp fu din nou reactivat. Din nou, întreaga rețea fu prinsă, în afară de el. Avea o experiență înaltă de veteran al spionajului. La centrală se luă hotărîrea ca să fie păstrat pentru o misiune deosebit de importantă. De aceea fu anunțat că un timp va fi lăsat în pace. În acest timp trebuia să se încadreze în muncă, să cîștige reputație, să-și facă un nume, să pătrundă într-un post cît mai mare. Timp de ani de zile, el îndeplini cu tenacitate prusacă acest ordin. Aștepta. Bineînțeles, nu aștepta pasiv. Observa cu ochi ■ de uliu ce se întîmplă în jurul său, căuta să pătrundă în sufletul oamenilor, studiindu-i ca sub microscop. Îi studia, îi cataloga, dar se ținea departe de ei,

afișînd impasibilitatea sa de savant. Dar atunci cînd ajungea la concluzia că un oarecare constituie un mediu prielnic, arunca imediat undița și-l apropia, îi cultiva anumite porniri, îl educa pentru ca la momentul oportun să-l poată recruta. Un astfel de om era Ionescu, pe care îl cumpărase cu bani. Un astfel de om era și Anne-Marie, pe care o cumpărase cu o monedă falsă - cu amăgirea unei iubiri perfid jucate. Ulea și-i pregătise încă de mult și aștepta răbdător momentul.

Și iată că, abia în acest an, fu chemat din nou la lucru. O dată cu aceasta, el puse în mișcare și forțele potențiale pe care și le pregătise dinainte - Zamfir, Ionescu, Anne-Marie...

Cît de mult așteptase această zi!
FRUMOASELE ZILE DE LA ARANJUEZ

Fie că povara gândurilor negre care-l cuprindeau tot mai des în ultima vreme era prea apăsătoare, fie că apropiata fugă din țară îi ațuța spiritul, fapt e că Ulea fu cuprins de nostalgie.

Reamintindu-și din cînd în cînd trecutul, el îl vedea trandafiriu și plin de strălucire și, folosind cunoscuta expresie poetică, intitula acea perioadă din viața sa cu numele de „frumoasele zile de la Aranjuez”.

Este adevărat că Ulea nu fusese niciodată în Spania și cu atît mai puțin în Aranjuezul epocii de aur. Dar nici Miinchenul epocii brune nu i se părea inai prejos. Miinchenul îi amintea de clipele pline de desfătare petrecute acolo, clipe care i-au format structura morală și pe care nu le putea uita.

Acum, cînd se afla în țară, cînd tinerețea trecuse, dar mai cu seamă cînd se simțea încolțit ca o fiară, imaginea acelor zile îi apărea mai vie, mai îmbietoare ca oricînd.

Își reaminti un episod. Parcă ar fi fost ieri.

...Era o dimineață senină de vară. Poate că undeva, pe fronturile îndepărtate, soldații Reichului nazist cădeau ca secerați, dîndu-și viața pentru năzăririle unui nebun și interesele unor nelegiuți. Dar la München era liniște. Era o dimineață senină de vară. O dimineață ca toate celelalte, în care miitchenele blonde și grăسune, aceleași pe care le știm din stampele imprimate în vechi cărți clasice, își ițesc la fereastră capete cu zuluți.

Elevii școlii „Kaltenbruner” - școală purtînd indicativul SI7 - se pregăteau pentru un exercițiu practic. Într-unul din plutoane, în mijlocul masei verzi-cenușii se afla și un tînăr smead,

contrastînd cu colegii săi blonzi de alături. Tînărul răspundea la numele Walter. Și el, ca și ceilalți, aștepta fără exagerat interes exercițiul ce se pregătea. Erau deja veterani ai școlii, deprinși cu toate încercările și se emoționau greu. Își închipuia cam ce o să fie : un marș istovitor, urmat de cunoscuta muștruluială prusacă, iar pe urmă un discurs frenetic al comandantului și o masă copioasă. Dar acestea de mult nu-l mai îmbiau.

Care nu fu însă mirarea tuturor cînd comandantul școlii se ivi însoțit de un înalt personaj - reprezentant al însuși Reichsministru- lui Himmler - doctor Knut Kunst.

După ce se dădură și se executară toate comenzile regulamentare prevăzute pentru un asemenea caz deosebit, doctorul Kunst, îmbrăcat într-o strălucitoare uniformă de colonel de aviație, păși țăntoș și rotofei în mijlocul careului. Cu acest prilej rosti un scurt și tăios discurs. Ulea își amintea și acum cuvintele lui Kunst. Acesta spusese :

- Veți pătrunde astăzi în esența învățăturii ce vi se predă de un an aici în școală. Voi studiați aviația. Aceasta e bine. Dar fiire- rul vă cere în primul rînd altceva. Dacă aveți suflute de germani, veți înțelege astăzi ce e supraomul. Nu trebuie să aveți sentimente, nici inimă, nici lacrimi. Să n-aveți decît gîndul că noi, germanii, ca rasă superioară, sîntem stăpîni, iar ceilalți sînt sclavii noștri. Să vă intre bine în cap asta! Va fi și un examen pentru voi : cine va cădea nu se va mai putea ridica niciodată ; cine va trece, îl voi răsplăti. Să mergem.

După acest discurs, fură imbarcați în camioane și duși în afara orașului. Merșeră așa vreo cîteva ore. Aproape de amiază se opriră în mijlocul unei păduri tinere. Era, acolo, o așezare de barăci. Împrejur, garduri înalte de sîrmă ghimpată. Era, pasămite, un lagăr de concentrare.

După ce debarcară și formară careul pe platoul din centrul lagărului, doctorul Kunst luă din nou cuvîntul:

- Am ajuns la destinație. Veți fi împărțiți în grupe. Comandanții vă vor da tema exercițiului. La executare, marș !

După cum se vede, colonelul se exprima lapidar. Aceasta stîrni și mai mult curiozitatea elevilor. Lui Ulea - nu mai puțin decît celorlalți.

Grupa lui Ulea fu condusă în baraca numărul B-13.

Prima încăpere a barăcii era un fel de sală de așteptare. De-a lungul pereților erau bănci. Ulea și ceilalți se așezară, așteptînd.

Comandantul grupei, feldwebelul Kraft, le expuse tema exercițiului. El nu mai fu atît de zgîrcit la vorbă ca Herr Knut Kunst. Dimpotrivă, lui Kraft îi plăcea grozav să-și audă vocea și de aceea trîncănea mereu înșirînd tot felul de considerații incîlcite, presărate de amintiri personale. Și cum Kraft fusese măcelar, nu-i de mirare că amin- tirile-i erau populate de tot soiul de animale domestice. Ulea reținu doar că vor trece - unul cîte unul - printr-un șir de camere pe care feldwebelul le denumea drept „atelieri”. În fiecare din acestea vor trebui să execu'te o „probă”, fiecare din acestea corespunzînd unei calități morale a supraomului. Cine nu se va supune va fi vai de viața lui. Discursul lui Kraft nu-i impresiona. Erau obișnuiți cu de toate și gata pentru orice.

După un timp de așteptare, în sfîrșit, fu chemat și Ulea înăuntru. Intră într-o cameră pătrată, sărac mobilată, dar plăcută. Avea chiar ceva intim. Ulea nu-și dădu seama în ce consta această intimitate și era nedumerit. Deodată observă - erau flori. Într-adevăr, pe ferestre, pe masă, pe un trepied erau glastre și vase cu flori. Mai erau și perdelele mătăsoase de la ferestre. O pisică albă, pufoasă, tolănită pe o pernă, completa decorul. Într-un cuvînt, era o odaie plăcută, odaie de oameni liniștiți, dedați traiului patriarhal.

În cameră nu era nimeni.

Își roti privirile, nedumerit. Neștiind ce să facă, vru să se așeze pe un scaun. Dar în același moment sări în picioare.

Pe o ușă secretă, pe care Ulea n-o observase pînă atunci, intră un locotenent, împingînd o fată. Îmbrăcată într-o rochie cenușie, de pînză aspră, cu fața palidă și tristă, cu ochii înfundați în orbite, fata inspira un sentiment apăsător de milă și compătimire.

Aceste amănunte erau însă de prisos pentru Ulea. Un om oarecare s-ar fi lăsat impresionat, dar un pensionar al școlii „Kaltenbrunner” nu era din cei care se înduioșează. De altfel, Ulea nici nu privea fata, ci, încremenit în poziție de drepti, stătea cu ochii ațintiți spre locotenentul care adusese fata. Nici măcar nu se gîndea cu ce scop fusese adusă. Tema examenului fusese stabilită de comandanți, iar misiunea lui era să execu'te, iar nu să-și pună întrebări.

- Soldat! Leagă fata !

Executînd ordinul, Ulea legă fata de un stîlp sculptat, amenajat cu îngrijire într-unul din pereți.

- Acum ia aceasta!

Locotenentul îi întinse un cuțit. Ulea îl luă din mîna ofițerului, cercetînd fără să vrea lama tăioasă ca un brici. Cuțitul era din cel mai bun oțel de „Solingen”.

Cu mișcări bruște, locotenentul se întoarse spre fată și, dintr-o dată, cu un gest brutal, îi sfîșie rochia.

- Aici !

Vocea aspră, ca un lătrat, însoți gestul locotenentului care arăta spre inima victimei. Timp de o clipă, Ulea rămase mut. De cînd așteptase el acest prilej. Cît timp urzise el, în cele mai mici amănunte, planul său sadic și teatral. Acum, cînd venise momentul să-și pună ideea în aplicare, se simțea emoționat. Parcă-l încerca frica. Dacă nu izbutește ?

- Ești surd ?

Nu, Ulea nu era surd. Nu răspunsese deoarece calcula în gînd, cumpănea în minte pentru ultima oară planul său. Deodată se hotărî. Răspunse. Și o făcu pe un ton care-l buimăci pe locotenent.

- Cer să fiu scos la raport la domnul colonel. Imediat!

Ofițerul căscă larg gura, chipurile, vrînd să răcnească, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Ulea exploată situația, pornind cu pași hotărîți spre ieșire. Locotenentul, obișnuit să execu'te instinctiv voința celui mai tare, îl urmă docil. La ușa colonelului se opri și-l avertiză :

- Hier ! (Aici!)

Ulea bătu în ușă și, fără să mai aștepte vreun răspuns, intră, izbucnind cu glas tunător:

,- Heil Hitler!

Colonelul sări în picioare, ca electrizat. Văzînd însă că nu e decît un simplu elev, se încruntă furios și se lăsă brusc pe scaun, pregătindu-se să-i servească o lecție zdravănă acestui nedisciplinat. Dar Ulea i-o luă înainte.

- Herr Oberst, doresc să vă raportez ceva... confidențial. Colonelul, crezînd că e vorba de vreun denunț, se mai domoli, ba mai mult : deveni curios. Făcu un semn locotenentului care sta încremenit în poziție de drepti să iasă. Cînd rămaseră singuri, Ulea începu să vorbească pe un ton revoltat:

- Locotenentul mi-a cerut să execut un ordin stupid : să ucid o fată.

Colonelul se învineți la față, dar Ulea continuă repede:

- Astfel de metode învechite nu sînt demne de un Übermensch ! Colonelul sări în picioare, dar Ulea nu se intimidă nici de astă dată. Continuă :

- Eu socotesc că noi putem face altceva. În sfîrșit colonelul reuși să îngîne :

- Ce ?

- Trebuie să folosim alte mijloace.

Colonelul Kunst rămase uluit de cutezanța elevului. Ulea putu astfel să continue :

- Sclavii trebuie să moară moralicește înainte de moartea trupului. Permiteți-mi să demonstrez concepția mea. Dacă nu reușesc, ordonați să fiu decapitat.

Ultima frază păru să-l impresioneze cel mai mult pe colonel. Pe față îi apăru un zîmbet crud.

- Se aprobă!

Primind aprobarea, Ulea ieși grăbit din cancelarie. Pe culoar se izbi de leumant.

- Din ordinul domnului colonel, pregătiți sala de cinematograf. Să fie aduși 20 de deținuți din România !

Cînd locotenentul dispăru, Ulea se îndreptă grăbit spre cabinetul doctorului Buhm.

- Din ordinul domnului colonel doctor Kunst, îmi puneți la dispoziție burete de mare presat în tablete.

La restaurantul ofițerilor dădu ordin bucătarului-șef:

- Pregătiți o masă cu mîncăruri romînești pentru 20 de persoane. În perișoare să fie introduse bucăți de sare furajeră. Doctor Böhm va trimite tablete de burete comprimat. Le înveliți într-un strat de ciocolată. Acesta va fi desertul.

- Jawohl, Herr Kadet !

Ulea continua :

- Desertul va fi compus din cîte patru bomboane de ciocolată pentru fiecare persoană.

Părăsind restaurantul, îl căută pe locotenent.

- În 20 de minute să fie aduși deținuții. Să li se dea hainele cele mai bune din magazie.

La termenul convenit, cei 20 de deținuți, bărbați și femei, majoritatea din Cluj și Oradea, apărură la restaurantul ofițerilor.

Hainele atârneau jalnic pe trupurile lor chinuite de foame și schingiuri. Aveau priviri pline de spaimă. Se întrebau, desigur, ce nouă încercare îi mai aștepta. Dar, spre surprinderea lor, fură întâmpinați de zîmbetul afabil al chelnerilor și... de o masă copioasă. După atîtea luni de regim de înfometare, li se păru că văd o „fata morgana” '. Abia își puteau stăpîni pornirea de a se năpusti asupra bucatelor.

- Pofțiți la masă, dragi musafiri !

În calitate de „gazdă”, Ulea își invită oaspeții să ia loc. Văzîndu-i că se reped la bunătățile expuse, îi opri și savură minute în șir efectul torturii la care îi supunea astfel. În sfîrșit, pe un ton solemn, îi anunță că sînt puși în libertate și vor pleca acasă. Tonul lui serios, cît și faptul că vorbea romînește, dar mai ales speranța îndărătnică ce nu-l părăsește pe om nici după cele mai desperate încercări le insuflară încredere. Îl ascultau pe Ulea cu ochii strălucitori. Incheindu-și cuvîntarea, el îi pofți să mănînce.

Deținuții devorară cu lăcomie meniul. Ciorba de perișoare, sarmăluțele cu mămăliguță caldă, vinul rece și mai ales bomboanele fon- dante de ciocolată îi se părură delicioase.

După terminarea mesei, Ulea îi invită pe deținuți în sala de cinematograf, ca să vizioneze cîteva fragmente de jurnale romînești.

Într-o lojă specială, izolată printr-un geam de restul sălii, luă loc colonelul Kunst, doctorul Böhm și Ulea.

În sală se făcu liniște, luminile fură stinse. Începu proiecția unui film documentar. Din difuzor se revărsa ritmul înviorător al unei sîrbe. Dar, în același timp, din sală, răzbătura deslușit gemete. Era, oare, un oftat nostalgic provocat de scenele din film ? Ulea își privi ceasul. Era timpul ca bucatele servite la masă să înceapă a-și face efectul. De altfel, colonelul Kunst devenea nerăbdător. I se părea că mascarada se prelungește prea mult. Dar, în același moment, un țipăt sfîșietor întrerupse monotonia. Colonelul se învioră. Pe față i se citea o curiozitate fără margini. Doctorul Böhm, care stătea alături, își frecă cu satisfacție mîinile. Ulea, care simțise un fior de spaimă cînd văzuse mai înainte nemulțumirea colonelului, răsuflă ușurat. Experiența reușise. Într-adevăr, în sală se dezlănțui un infern de urlete de durere și horcăituri de oameni sufocați. Dar și această scenă deveni, după un timp, monotonă pentru cei trei

spectatori. De aceea, colonelul ordonă ca difuzorul să fie întărit până la maximum, iar filmul oprit. Sala fu învăluită în întuneric. Și astfel, întunericul de nepătruns și vacarmul difuzorului înghițiră urletele și acoperiră spasmele nenorociților care se zvîrcoleau în ghearele morții. Apoi, treptat, totul se liniști. Doctorul Böhm anunță pe un ton profesional :

- Reprezentația s-a terminat! Herr Walter a avut o idee genială. Buretele uscat și presat din ciocolată a absorbit tot lichidul din stomacul deținuților, astupînd totodată intrarea și ieșirea din stomac a alimentelor. A fost o experiență extrem de interesantă și o distracție regească !

Ziua se încheie în mod triumfal pentru Ulea. Colonelul îl felicită și-l invită la Berlin. Această întorsătură depășea tot ce visase el. Tresări: Berlin! Acolo se află Himmler. Dacă îl va remarca, înseamnă că este „un om făcut"! Atunci va arăta el ce poate. Nu pentru Himmler, ci pentru el, pentru Ulea, pentru acel „eu" din ființa lui care îl împinge mereu înainte și care îi repetă fără întrerupere : „Sînt destinat să stăpînesc". Atunci, în țara din care a plecat ca un umil tînăr necunoscut, numele-i va fi rostit în șoaptă, cu spaimă. Nimeni nu va avea curajul să-l înfrunte. Va fi atotputernic, ținînd în mînă soarta multor oameni !

...Și Ulea a avut noroc. Temutul șef al Gestapoului l-a remarcat. Chiar i-a întins mîna.

- În dumneata zace uu stăpîn adevărat... Nu peste mult timp te vei întoarce în România. Avem nevoie acolo de o mînă de fier. „Noua ordine" cere acolo oameni care știu să mînuiască biciul !

Aceste cuvinte, care i se păzură lui Ulea cele mai frumoase auzite vreodată, au fost rostite de însuși omul care era „puterea din umbră" în cel de-al treilea Reich.

Din acea clipă, Ulea se simți alt om. Lauda și perspectiva nu-l amețiseră însă. Socotea toate acestea ca un drept al lui.

Iată-l pe bulevardul Adolph Hitler. În buzunar se odihnește o invitație la restaurantul „Danzig", localul oficial al șefilor din statul- major al lui Himmler. Nu mai purta mundurul de elev, ci o fercheșă uniformă de sublocotenent SS . Ros de nerăbdare să ajungă cît mai repede, luă un taxi. Ajuns acolo, fu întâmpinat chiar la intrare de un individ elegant, care nu părea deloc a fi chelner. Acesta îl conduse în salonul rezervat clienților de vază. Holul prin care trecură era acoperit în întregime de un imens covor turcesc. Din tavan atîrnau mari candelabre de cristal și

bronz. Ulea căuta să se miște cât mai degajat. Intrară în „Salonul brun”. Mobila îmbrăcată în piele maro, fotoliile tapisate cu pluș brun dădeau sălii un aspect intim, deși gustul aranjamentului era discutabil. La câteva mese stăteau musafiri : ofițeri superiori din SS . Ulea se așeză la o masă fără să ia în seamă privirile care-l urmăreau. Apariția lui stârni oarecare senzație, deoarece gradele inferioare nu aveau acces în acest salon. Unii chiar își făcuseră semn cu ochiul, înțelegându-se fără cuvinte : „Șeful și-a găsit un nou fante”. Ulea nu observă însă nimic din toate acestea. Chelnerul apăru ca din pământ, îi așeză în față un pahar de coniac. Acesta i se servea clientului fără să fi fost comandat: era băutura „oficială” a „Danzig”-ului. Coniacul era excelent, franțuzesc.

Încet, încet, salonul se umplu de lume. Fură ocupate toate mesele. Dintr-o dată, sala fu inundată de acorduri vibrante, tumultuoase, mergînd pînă la o ampoare de tunet și totuși atît de melodioase și pline de majestuoasă frumusețe. Începuse concertul special al serii. Se executa una din celebrele arii ale lui Wagner. Scena era ascunsă, oferind musafirilor doar muzica fără a le impune prezența și privirea indiscretă a personalului orchestrei. Ulea era transportat. Coniacul și Wagner și laudele lui Himmler și tot ce era în această sală îl îmbătau, îl vrăjeau.

- Am fost admis, își zicea el, în cercul oamenilor care stăpînesc astăzi Europa, iar mîine lumea!

Un murmur unanim de admirație îl trezi din dulcea reverie. În salon apăruse o femeie de o frumusețe rară. Era înaltă, cu părul blond, desfăcut, cu ochi albaștri, mari, visători, cu buze cărnoase, senzuale, pe care flutura un zîmbet luminos. Rochia-i albă nu ascundea, ci sublinia formele, care puteau face să-și iasă din fire chiar și un Cranach Lucas. Nu știai ce să distingi: ținuta-i mîndră de regină, expresia de puritate și nevinovăție ori acel ceva, nedistinct, dar provocator, care făcea să se revolte simțurile ? Femeia se strecură mlădioasă printre mese, îndreptîndu-se direct spre colțul în care se afla Ulea. Urmărită de zeci de priviri flămînde, ea îi zîmbi și cu aerul cel mai firesc din lume se așeză pe scaunul din față lui. Ulea se pierdu, se fîstîci, neștiind dacă e o confuzie ori vis. Dar individul elegant care-i adusese în salon apăru din nou și-i șopti la ureche:

- Este darul colonelului Kunst.

Ulea se dumiri. Un zîmbet plin de îngîmfare și satisfacție îi luminează fața. Primise un dar regesc! Auzise dinainte că în lumea vîrfurilor SS -ului se obișnuiesc dintr-acestea. Un astfel de dar i se dă numai aceluia care este bine văzut de șef. Înseamnă că el este printre favoriți. După o clipă de gîndire, se ridică în picioare, invitîndu-și partenera, cu un gest poruncitor, să-l urmeze. Ea îl urmă, supusă. Cei din salon îi însoțiră cu priviri pline de invidie.

...Muzica lui Wagner, lux orbitor, rafinament, un dar demn de un sultan: o femeie frumoasă. Mirajul puterii, al vieții; strălucitoare, miraj din care abia a gustat acum, l-au convins pe Ulea și mai mult că un singur sentiment - ura - este în stare să facă dintr-un om un stăpîn. Nu-i de mirare că acea zi memorabilă, Ulea o consemnă drept adevărata dată a nașterii sale. În acea zi, sufletul său își definitivă tiparul.

Chiar și acum, după atîția ani de zile, după ce a îmbătrînit, nu putea uita senzația ce-l cuprinsese atunci, în anii uceniciei sale. De atunci mai dăduse el multe examene de același fel, dar în ultimii ani fusese silit să-și pună frîu.

- Încă puțin! Răbdare ! Azi-mîine plec din țară ! Azi-mfine pornim contra voastră. Și-atunci...

Se smulse din reverie. Recapitulă evenimentele : Reușise să se apropie mult de obiectiv. Avea încă atuuri puternice. Mai presus de orice atu era, bineînțeles, Anne-Marie. Ea trebuia să fie puntea spre Tomeanu, spre obiectiv.

- Deocamdată, însă, nu trebuie să uit că sînt urmărit și totuși să-l întîlnesc pe Senior. Trebuie să-l întîlnesc. Orice o fi. Lucrurile nu suferă anîinare !

Își puse pălăria și ieși din apartament.

SE APROPIE ORA

Ulea lăsa să-i scape mînușa pe trotuar, se aplecă și o ridică. Manevra îi permise să observe dacă nu-i urmărit. Nu era. Încercase în mai multe rînduri, în diverse feluri, să descopere dacă-l filează cineva. Dar nimic nu da de bănuț. Ajunse la concluzia că încurcătura cu falsul secretar nu-i chiar atît de gravă. Totuși, în drum spre punctul de întîlnire cu Senior, apelase la toate trucurile pe care le cunoștea spre a-și pierde urma. În sfîrșit ajunse în fața bufetului de stat unde era fixată întîlnirea. Nici acum nu zărea pe nimeni că i-ar fi așinut urmele, intră. Senior nu apăruse încă.

Se așeză la o măsuță, cu spatele spre centrul sălii. Comandă kebab și o sticlă de bere.

Curînd sosi și Senior. Se așeză la măsuța vecină, dar în așa fel încît să poată totuși vorbi între ei.

După ce plecă ospătarul, Ulea arătă cu degetul gazeta pe care o pusese pe masă Senior, ca și cum i-ar fi cerut voie să-și arunce ochii prin ea, și spuse :

- Am două vești mari, dintre care una gravă: se pare că sînt urmărit. Asta e prima. Acum cealaltă: peste două zile se va ține o consfătuire cu caracter de stat-major general cu privire la obiectiv. Se apropie ora.

Senior zîmbi politicos și-i întinse gazeta :

- Poftiți, eu am citit-o.

- Mulțumesc.

Răsfoi ziarul, stăruind la rubrica spectacolelor zilei, apoi bătu cu degetul deasupra titlului buletinului meteorologic și spuse :

- La consfătuire se vor comunica, probabil, măsurile organizatorice privitoare la dotarea forțelor lor aeriene cu noul aparat atomic. Ce spune șeful ?

- Șeful e cam scos din fire. E furios că am aflat cu așa întârziere despre experimentarea avionului. De altfel n-are decît să se fîțîie. Am auzit că a fost rechemat și va fi numit în Etiopia. Ne vine un alt șef. Încă nu știu cine, dar trebuie să ne punem bine cu el de la început. Dacă dăm lovitura cu consfătuirea, îl cîștigăm și sîntem aranjați.

Ulea se întunecă.

- Vasăzică îl schimbă ? E ceva sigur ?

- Absolut sigur. Am eu sursele mele.

- Mm. Bine.

- ■ Cu urmărirea, nici o grijă. La terminare, plecați în Apus. Cererea de întăriri s-a respins. Nu dispunem de nici un om în plus. Trebuie să contați numai și numai pe propriile forțe.

Cînd se apropie din nou ospătarul, Ulea îi inapoie lui Senior ziarul :

- Mulțumesc.

- N-aveți pentru ce.

Ulea plăti și părăsi bufetul. După un minut Senior se ridică și plecă și el.

Ulea era nemulțumit de rezultatul întîlnirii. Înjură în gînd :

- Deștepților ăloră le convine. Stau la căldurică și dau ordine : Bazați-vă pe propriile forțe. Acum trebuie să-mi confecționez legitimație pentru consfătuire, să detectez parola, să mă dau peste cap. Dar Mefisto încă se mai poate baza pe sine însuși!

Zîmbi:

- ...Și pe Anne-Marie.

CONCEDIU DE CREAȚIE

Moraru așteaptă pînă ce Ulea se îndepărtă de bufet, apoi intră. Se făcu că privește vitrina cu bucate dar ținea sub observație masa la care stătea Senior. Știa că acesta trebuie să plece, de aceea nu se mai așeză la masă. Într-adevăr, Senior se sculă de la masă și părăsi localul. Moraru, ca o umbră, după dînsul. De data asta nu mai trebuia vreo precauție deosebită. Dimpotrivă, trebuie să găsească un mijloc spre a-l acosta și legitima. Moraru pregătise dinainte lucrurile în acest scop. La primul colț de stradă, un motociclist stătea cu mașina sub presiune, gata să pornească. Cînd Senior vru să traverseze strada, motociclistul porni cu minimum de viteză, dar manevră în așa fel, cu o prefăcută nedibăcie, încît îl lovi ușor. Senior, mai mult de spaimă, se poticni și căzu. În acest moment, Moraru intră în acțiune. Se repezi la locul accidentului. Îngenunchie lîngă victimă și-i ajută să se scoale în picioare. Senior era buimăcit. Își roti privirile, neînțelegînd încă ce se petrece cu el. Dădu cu ochii de Moraru, care, cu o mîină plină de îngrijorare, îl susținea de braț. Senior mimă un zîmbet strîmb de recunoștință, mulțumi și vru să-și elibereze brațul. Căuta să se îndepărteze cît mai repede de locul acela. Dar Moraru îl reținu :

- E ceva nemaipomenit. Să calce oamenii pe stradă, ziua-n amiaza mare !

- Lăsați, nu-i nimic.

- Se poate ? Individul trebuie pedepsit în mod exemplar. Să lovească un om în vîrstă 1

- Vedeți-vă de treabă. N-am nimic-

Între timp, un milițian, instruit dinainte de către Moraru, se apropie și-l salută pe Senior.

- Vă rog, fiți bun, legitimația dumneavoastră.

Senior încercă din nou să facă afacerea mușamalizată repetînd că nu-i rănit, că accidentul nu l-a deranjat cîtuși de puțin, că n-are nici o pretenție de la motociclist. Milițianul, însă,

insistă pe un ton politic, dar ferm. Senior se văzu silit să-și prezinte buletinul. Mo- raru trase cu coada ochiului. Documentul părea a fi în regulă. Adresa, însă, nu era aceea la care îi semnalase bătrînul pensionar. Numele era de asemenea altul: nu mai era Cunea. Deci se vedea că, bandiții aveau un întreg arsenal de fabricare a actelor false. Ochiul de expert al lui Moraru se zădărnici un amănunt care dovedea că buletinul e fals. Moraru îi făcu un semn discret milițianului. Imediat acesta îl pofti pe Senior să-l urmeze. Bănuind că a căzut în cursă, el mai încercă să scape. Dar n-avu încotro. Se urcară toți trei într-o mașină.

Senior crezuse tot drumul că Moraru fusese reținut de milițian și adus la circumscripție ca martor ocular al accidentului. De aceea holbă ochii cînd cepele cînd văzu că acesta, după ce îl așează pe un fotoliu, trecu în spatele biroului. Moraru înțelese imediat că avea în față un spion înrăit, dar nu prea tare de înger. El se hotărî să înceapă interogatoriul printr-un atac frontal. Puse întrebarea:

- Care e domiciliul dumneavoastră actual, domnule Cunea ?

Acesta tresări și își dădu seama că emoția îl dă de gol.

Făcuse o greșală. Dar imediat se reculese.

- Trebuie să fie o confuzie. Eu sînt Vasile Paraschivoiu. Mă confundați. Sînt grăbit, trebuie să vizitez un copil bol...

- Domnule Cunea, doriți să vă împrăștiăm memoria ?

- V-am mai spus...

- Bine. Dacă nu vă convine Cunea, atunci fie și Marin Chirilă.

- Nu răspundeți ? Probabil că nici acest nume nu vi-l amintiți.

Aveți o memorie cam șovăitoare. Nu face nimic, nu face nimic.

Senior continua să tacă cu îndărătnicie. Voia să cîștige timp ca să judece situația, să se dezmeticească. Îl chinuia îndeosebi întrebarea dacă Ulea fusese și el arestat.

Moraru continuă pe același ton calm :

- Ei, dacă nici Chirilă nu vă convine, atunci e bine și Paraschivoiu. E un nume destul de frumos. De unde l-ați împrumutat ? Nu vreți să spuneți. Iarăși bine. Vă privește. Să vedem, însă, ce zice circumscripția care v-a eliberat buletinul.

După ce vorbi la telefon, puse receptorul în furcă cu gesturi deosebit de ceremonioase.

- Ce oameni nedelicați! Închipuiți-vă, afirmă că nu ei v-au eliberat buletinul. E revoltător. Nu sînteți de aceeași părere ?

Senior continua să tacă.

- Iau tăcerea dumneavoastră drept aprobare. Și acum să trecem la fapte. Dosarul de criminal al asasinului legionar Chirilă e de mult pregătit. Mai rămîne să completăm dosarul lui Cunea.

- Protestez!

- Motivele?

- Mă jigniți! Îndrăzniți să calomniați un om...

- Un om bătrîn, cărunțit de loviturile nemiloase ale unei vieți pline de...

- Ah doamne!

- Pline de nevoi și tragedii, un om care nu are altceva decît...

- Cum îndrăzniți să profanați amintirile cele mai scumpe ale unui om care...

- ...nu a avut și nu are altceva decît cinstea. Asta voiăți să spuneți, Nu ?

- Asta-i abuz de putere ! Vă voi...

- ...reclama superiorilor și dacă va fi nevoie voi ajunge pînă la guvern ! Știu că...

Senior, întărit de calmul imperturbabil al lui Moraru, sări în sus declarînd pe un ton dramatic :

- E o confuzie tragică ! Nevinovăția mea se va dovedi!

- În parte aveți dreptate : nevinovăția se va dovedi ! Dar NU nevinovăția dumneavoastră!

- Dar, vă repet : e o confuzie tragică care poate să vă sfârșească cariera, porni Senior din nou la atac.

Moraru se înclină puțin înainte, peste masă, poftindu-l să ia loc.

- Am să caut să nu vă mai enervez, spuse el ironic. Senior, descumpănit, se așează din nou pe scaun, dar se ridică imediat în picioare.

- Pentru ultima oară vă atrag atenția că ați călcat legalitatea...

- Mă simt obligat să vă întrerup : greșiți !

- Nu aveți nici o bază legală să mă arestați !

- Din nou greșiți.

- Bănuielile nu sînt fapte !

- Noi nu bănuim, ci știm, domnule...

- Paraschivoiu Vasile, pensionar, mă cunoaște tot cartierul, pot să vă aduc martori... Sînt un om strivit de viață, dar cinstit.

Însăși concepția mea despre viață îmi interzice orice manifestări de violență...

- Să nu uitați să menționați și faptul că această concepție nu v-a împiedicat să comiteți crime.

Moraru se opri puțin, apoi, trecînd la un ton sever, întrebă :

- Cînd a avut loc prima întîlnire cu Mefisto ?

Din nou, Senior păli. Nervii, în mod vădit", nu i se mai supuneau, îl trădau. Susținu din nou că e o neînțelegere la mijloc, dar întrebările puse de Moraru îl strîngeau ca într-un cerc de fier. Moraru îi puse în față o fotografie. Era din timpul rebeliunii legionare. Cunea, pe atunci cunoscut sub numele de Chiriiă, ținea pistolul la tîmpla unui bătrîn evreu. Alte fotografii, acte, declarații completau tabloul. Cunea-Chirilă-Senior nu mai avu ce să spună. Lăsă să-i cadă capul în palme. Jucă ultima carte.

- Sînt un biet bătrîn. Atunci eram tînăr, necopt.

- Necopt la patruzeci de ani ?

Umerii i se cutremurau de spasmele plînsului. Dar Moraru nu se lăsă impresionat de acest truc ieftin. Își stăpîni dezgustul pe care i-l producea tabloul acestui bătrîn, care, sub masca părului cărunț, ascundea o fiară crudă și lașă.

În cele din urmă, Senior trecu la mărturisiri. Recunosc crimele sale din trecut și faptul că e spion, că a fost însărcinat să-i transniită lui Ulea, alias Mefisto, un ordin. Susținu însă cu încăpățîinare că nu știa despre ce se spune în ordin, că mesajul ce i l-a predat lui Ulea era cifrat și că nu avea codul.

După ce Senior semnă declarația, Moraru ordonă să fie scos din cameră. Acum dosarul lui Ulea era și el complet. Moraru plecă imediat să raporteze șefului cele descoperite și să propună arestarea lui Ulea și a lui Ionescu.

Maiorul ascultă atent cele spuse de Moraru, fără să spună nici un cuvînt. Deodată, soneria telefonului îi întrerupse. Șeful ridică receptorul și vorbi timp de un minut.

Cînd isprăvi convorbirea, se întoarse spre Moraru.

- Vasăzică ai hotărît să-i arestezi ?

- Da, tovarășe maior.

- Bine. Cu Ionescu e simplu. Dar pe Ulea de unde îl ridici ?

- De la... Moraru spuse adresa. În cuvintele sale se simțea o notă de neliniște. Întrebarea maiorului îl făcu să bănuiască ceva rău de tot. Într-adevăr, maiorul replică :

- Numai să n-ai o dezamăgire. Savantul dumitale și-a luat zborul. S-a terminat cu Ulea. S-a dat la fund. De acum a rămas numai Mefisto.

Moraru ieși din biroul maiorului ca amețit. Înțelegea că se intimidase. Ulea reușise să vadă sau bănuise că, la ieșirea din bufetul unde avusese loc întâlnirea, Senior a fost arestat. De data aceasta, Mefisto se dovedise a Fi mai viclean.

- Pentru ultima dată. Ultima dată. Jur ! scrîșni Moraru plin de mînie.

La descinderea făcută în locuința lui Ulea nu se putu găsi nimic compromițător. Pesemne că acesta mai avusese timp să treacă pe acasă și distrusese tot ce credea că-l poate demasca. Mai mult decît atît: îi lăsase vorbă portarului că pleacă pe o lună din capitală, în concediu de creație, ca să scrie o lucrare. Ulea voia astfel să-și creeze o posibilitate de revenire la normal în cazul că s-ar fi dovedit că Senior n-a căzut sau că Senior n-ar fi putut fi demascat și pus să facă mărturisiri.

Cînd se reîntoarce la birou, tîrziu noaptea, Moraru ordonă să fie adus Senior pentru continuarea interogatoriului. Acesta arăta acum și mai prăbușit, încovoiat. Din felul cum vorbea și se purta, se vedea că între timp meditase mai profund asupra situației în care se afla. Singuru-i gînd era acum să-și ușureze situația prin mărturisiri. Moraru putu astfel să afle ceea ce-l interesa. Și ceea ce-l interesa acum înainte de toate era de a ști ce i-a spus Ulea în cursul întâlnirii de la bufet. Senior arată că e vorba de o consfătuire cu caracter de stat-major general la care Ulea avea de gînd să pătrundă.

Auzind aceasta, Moraru puse brusc capăt interogatoriului și-l expedi pe arestat. În cîteva secunde fu în mașină, gonind spre palatul unde se ținea consfătuirea. La ora aceea, deși era o frumoasă noapte senină de iulie, străzile erau pustii. Mașina goni nebunește pe străzile capitalei adormite.

MEFISTO MANEVREAZĂ

Piața Lahovary. Stația tramvaiului 5. Ora 10 seara. Ulea azvîrli mukul de țigară, apoi, cu un gest nervos, își pipăi buzunarul hainei. În regulă. Simți sub degete cartonul tare al legitimației. Se liniști. Nu se mai numește Alexandru Ulea și nu mai este profesor universitar, ci Ionescu Ion, inginer proiectant cu domiciliul în raionul 1 Mai, strada Căpriței numărul 71. În portact mai are și o altă legitimație - un buletin militar pe

numele căpitanului Vasile Duca. Din acest buletin lipsește doar fotografia. De altfel, totul e în ordine : numărul, seria, stampilele, semnăturile. Mefisto a intrat în acțiune ! Din nou, ca și cu ani în urmă, simți cum îl cuprinde •fiorul rece al pericolului. Se simte în elementul lui. Pericolul e elementul lui. îl umple de siguranță. S-a sfârșit cu pașnicul savant Ulea. De acum jocul continuă cu cărțile pe față. Cine pe cine! A fi sau a nu fi ! Pentru el așa se pune problema! În locul apartamentului elegant pe ușa căruia o tăbliță de aramă anunța sobru cui aparține: „Profesor ulea. A. Ulea", va trebui să se strecoare nevăzut în cele mai ciudate locuri. Cu atât mai bine ! În noaptea aceasta, unde se va adăposti ? Unde-și va găsi un culcuș ferit de urmărire? Tot ceea ce era în legătură cu Ulea constituie acum un pericol de moarte. Întâmplarea cu Senior l-a convins că în urma lui s-au ridicat toate podurile, Ionescu e probabil și el înhățat. Ei și ? Încă o zi sau două ! Să pună mâna pe datele privind avionul, și Mefisto, din nou, își va face intrarea triumfală în cercul vechilor prieteni, într-un loc ferit, undeva departe de această țară, care i-a fost cândva patrie. Acolo își va urzi în liniște planurile de răzbunare.

Sosi tramvaiul. Ulea, privind cu prefăcută nepăsare în jur, se amestecă printre cetățeni. Urcă în tramvai, ultimul. În fața lui, o femeie elegantă, nu prea tânără, cu părul oxigenat aranjat într-un coc bogat, scotocea nervoasă în poșetă după mărunțiș. Mîinile-i erau fine, cu degete albe, cu unghii îngrijite. Pe degetul inelar lucea verigheta. Ulea își zise :

- Măritată! E tocmai ce-mi trebuie. Nicăieri nu mi-aș putea găsi la ora asta un adăpost mai bun decît la o doamnă de lume, măritată. Nicăieri n-aș putea dormi atît de sigur și ferit de orice pericol decît în alcovul unei doamne care-și păzește adulterul.

Enervată, doamna abandonează căutarea punînd pe masa taxatorului o hîrtie de 100 de lei.

- N-am mărunț.
- Nu pot să vă schimb. Vă rog așteptați restul.
- Dar grăbește-te. Cobor la a doua.
- Ce să vă fac ! Altă dată să veniți cu bani mărunți.

Ulea, care urmărise discuția, interveni politicos:

- îmi permiteți, doamnă, să vă împrumut 30 de bani ?

Fără să aștepte răspunsul, ceru două bilete și întinse unul spre ea :

- Pofțiți... Ca să nu întîrziați.

Drept răspuns îl priviră doi ochi negri, mari, strălucitori (grație belladonei, constată el în gând, ironic). Ea păru surprinsă, dar după o clipă își dezveli dinții albi, mărunți, într-un zîmbet seducător.

- Mersi, sînteți foarte amabil.

Ulea se înclină politicos. Nu spuse nici un cuvînt. Avea tactica lui: tactică de gentleman. Doar cu privirea o însoți spre ușa din față.

Prin sticla geamului spionă zîmbetul ei. În luciul geamului, privirile li s-au întîlnit. Ea îl înfruntă, fără urmă de sfială. Înțelegerea tacită era stabilită. Ea părea că zice: „Sînt frumoasă. Știu. Te-a>n vrăjit și n-ai curajul să te apropii. Dar să știi că-mi placi și tu”.

La stația Ștefan cel Mare coborî grăbită. În fața farmaciei din colț se opri, își deschise poșeta și cotrobăi în ea. Ulea coborîse și el, urmărind-o. O ajunse din urmă și i se adresă cu sfială prefăcută :

- Sînteți prea frumoasă ca să mă condamnați pentru îndrăzneala de a încerca să vă cunosc.

Ea își ridică privirea, zîbind măgulită. Fără a-i da răgaz să răspundă, el continuă să o privească insistent:

- Cu ochii dumneavoastră ați putea vrăji o lume întreagă.

Ea rîse încet, întinzîndu-i mîna, fără să-și scoată mînușa. Ulea îi cuprinse mîna între mîinile lui, sărutînd-o apăsător la încheietura mînușii.

- Inginerul Ionescu vă mulțumește că i-ați dăruit fericirea să vă cunoască.

- O ! Îmi pare bine, dar... trebuie să vă părăsesc. Sînt grăbită.

Ulea înțelese că a cîștigat. Stăruî :

- Nu trebuie să plecați. Seara aceasta trebuie să fie a noastră. Nu puteți fi atît de crudă să mă părăsiți... Ar fi un sacrilegiu să refuzăm darul acestei nopți de vară, frumoasa mea doamnă.

- Ești obraznic, dar îmi placi, domnule inginer. Ești obișnuit să cucerești !

- Vreți să spuneți : să fiu cucerit!

- Mă rog. Dar eu... sînt căsătorită.

- Iubirea nu trebuie sugrumată cu prejudecăți! N-aveți acest drept. Iubirea e o floare atît de rară. Am citit cîndva, mai demult,

că sufletele sînt făcute de creator perechi-perechi și împrăștiate pe fața pămîntului. Un suflet încarnat într-un trup aleargă veșnic...

În timp ce Ulea își recita tirada, femeia îl privea cu ochii micșorați. Îi plăcea, părîndu-i îndrăzneț, mîndru, spiritual. Se hotărî:

- în definitiv, ce doriți ?
- Totul și nimic. Vreau să fiu sclavul dumneavoastră.
- Nu. Sclav nu. Ar fi exploatare... Și așa am destule necazuri cu marxiștii. Mă veți conduce în vizită la o prietenă... Dar să nu fie, doamne ferește, plecată pentru că astfel am fi lipsiți de societatea ei!

Zicînd acestea, îl luă, supusă, de braț.

Razele soarelui se strecurau timide prin deschizătura perdelelor, mîngîind brațele dezvelite ale lui Anne-Marie. Era dimineață, oră în care arșița începutului de vară încă n-a biruit răcoarea zorilor.

Anne-Marie dormea cu capul ciufulit în perna moale. Pe față îi alternă un zîmbet senin, de fetișcană, cu o expresie de suferință. Din cînd în cînd, respirația i se îngreuna. Gemea ușor. Deodată se trezi, își deschise ochii, privind mirată în jur. Aburii visului se evaporaseră. Era în camera ei și... Dar cît e ceasul? O, mai sînt două ore pînă-l va revedea pe el! La acest gînd, își închise ochii, îmbujorată. Astăzi, da, astăzi îi va spune și lui!

Cîntecul sonor al pendulei o făcu să tresară. Se hotărî să se scoale. Trebuia să se pregătească din timp și-i era frică să n-o fure din nou somnul. Sări din pat, întinzîndu-se leneșă. Peste cîteva clipe, dușul rece alungă ultima moleșală lăsată de somn. Stătea nemișcată sub șuvoiul de apă, zîmbind chipului din oglindă. Era fericită că e frumoasă, că iubește și- e iubită. Un gînd neliniștitor îi umbrea totuși fericirea. Oare ce Va zice el ? Dar alungă repede acest gînd. El va fi, bineînțeles, fericit, o va îmbrățișa și o va săruta cu dragoste, ca de atîtea ori. Și... da, și se vor căsători! Tata va fi și el mulțumit Știindu-Și fetița fericită cu un om deosebit cum este Ulea.

Anne-Marie zăbovi mult în fața șifonerului. Ce rochie să-și pună ? Care îi place mai-mult lui? Se hotărî! Va îmbrăca rochița de tafta roz. Așa a fost îmbrăcată cînd l-a cunoscut.

Se consultă din nou cu oglinda. Fu mulțumită. Era surîzătoare și senină ca diminețile de vară, cum poate fi numai o fată în

inima căreia a înflorit gingaşa-floare a primei iubiri, Şi totuşi parcă s-a schimbat ceva în întreaga ei fiinţă. De un timp, încoace părea mai matură. Rîsu-i zglobiu, copilăresc, nu mai, întîmpina dimineţile cu multă veselie lipsită de griji. Iubirea, vîrtejul patimii adăugaseră frumuseţii o nuanţă de visare. Aceasta o făcuse şi mai fermecătoare.

Anne-Marie nu se destăinuisese încă nimănui. Păstra taina fericirii ei aşa cum i-o ceruse el. De cîteva zile mai ascundea şi o altă taină. Nici el n-o ştia încă. Astăzi i-o va spune.

Peste o oră, într-un scuar romantic, ferit de vederi, undeva în preajma lacului Herăstrău, Anne-Marie îşi îmbrăţişă iubitul. El era abătut, nervos, cu, ochii însemnaţi de cearcăne vineţii. O dată cu noaptea încetase şi vraja- liniştitoare a dezmierdărilor culese uşor. Zorile l-au rechemat la realitate. Pusese din nou stăpînire pe el simţămîntul că e, încolţit. Se afla pe o muche de cuţit. Un pas greşit şi... încordat, nervos răspunse plictisit la întrebările ei.

Ea îl privea nedumerită, surprinsă ,de atitudinea pe care nu i-o cunoştea.

- Dar ce-i cu tine? Arăţi obosit.
- Oboseala şi... sînt cam surmenat')
- Sandule, am să-ţi spun ceva care o să te bucure.

O privi absent. Nu pricepea ce bucurii mai spera să-i aducă gîsculiţa asta topită de dragoste. O întrebă indiferent

- Ei, spune despre ce este vorba... îmi plac bucuriile.
- Sandule... vino mai aproape "d^ mine.

Şi, emoţionată, îi şopti la ureche.:

- O să avem un copil.

Cuprins de un val violent de furie, el se desfăcu brusc din îmbrăţişare. În ochi îi străluci o sclipire haină.

Ea îl privi îngheţată de groază. Şopti:

- Sandu... Ce s-a întîmplat... Ce-i cu tine ?

În aceeaşi clipă, el îşi înţelese" greşeala şi, printr-un efort de voinţă, îşi reveni. Avea încă nevoie de ea. Deveni dintr-o dată dragăstos.

- iartă-mă, iubirea mea... nervii... munca... şi deodată începui să-i mîngîie părul, braţele. Se sili să zîmbească. Căută cuvinte dulci, îmbietoare :

- Anne-Marie, duminică vin la voi. O să avem un copil.
Minunat! O fetiță tot atît de drăgălașă ca tine... Anne-Marie,
duminică vin la voi. Vom comunica tatălui tău hotărîrea noastră.

Apoi, rîzînd, adăugă cu o falsă voioșie :

- Să obținem binecuvîntarea tovarășului colonel Tomeanu !

Anne-Marie zîmbi din nou, dar ochii îi erau înlăcrimați.

Privirea lui stranie de adineauri parcă-i înfipsese un cuțit rece în inimă.

- M-am speriat de tine. M-ai privit cu niște ochi... Sandule, dacă ai ști cît ,de mult te iubesc.

- Nu fii copilă. Te iubesc tot atît de mult și sînt gata să fac orice pentru tine... Anne-Marie, peste două săptămîni, te vei numi Ulea... Acum ești mulțumită ?

- Sandule!

Stînd cu capul cuibărit pe umărul lui, ea nu-i văzu privirea sarcastică. Mîngîind-o cu gesturi mașinale, el judeca febril :
„Terenul e pregătit. Să trecem la fapte ! Consfătuirea e aproape!"

Ea însă continua să se legene în dulcea-i reverie.

- Sandule, e atît de minunată viața cînd te simt lîngă mine.

- Da, iubirea mea. Ne așteaptă o mare fericire.

Continuă pe același ton dezmiardător :

- Sandu are o rugămintă la tine.

- Spune.

- Îți cer... un mic serviciu. Pentru fericirea noastră. O nimica toată, dar care poate să însemne mult.

- Despre ce vorbești ? interveni ea neliniștită.

- Mi-ai vorbit o dată de prietenul tatălui tău, ofițerul acela...

Duca. îmi trebuie fotografia lui și... o uniformă de căpitan de aviație.

Nedumerită, Anne-Marie își ridică privirea. Simțămîntul de adineauri i se zvîrcoli din nou în inimă.

- Nu-nțeleg... de ce, de ce ai nevoie de toate astea ?

- Vreau să-i fac o farsă cuiva !

Vocea lui redeveni dură, se simțea că din nou s-a înfuriat.

- Sandule, cele ce-mi spui sînt ciudate, nu te-nțeleg.

- Nu-mi spune povești. Ți-am cerut doar un mic serviciu și-
văd că răspunsul tău e, na"... Atît de departe merge dragostea
ta?

- Sandule, m-ai înțeles greșit... Nu ți-an spus nu, dar...

- Dar nu te poți hotărî s-o faci pentru mine.

- Nu...

- Anne-Marie, am fost totdeauna foarte sincer cu tine. N-am nevoie de obiectele pomenite, însă mă interesează altceva.

Consider aceasta ca o ocazie de a-ți verifica dragostea. Să văd cîtă încredere ai în mine. Ce poți face tu pentru mine.

- Tot nu te înțeleg.

Rosti aceste cuvinte cu disperare, nepricepînd nici acum ce se petrece cu el.

- O să mă înțelegi ! Să fiu mai limpede. De nu-mi faci acest mic serviciu...

- Sandu!

Strigătul ei sugrumat se înecă într-un hohot de plîns. Apoi, deznădăjduită, spuse cu vocea tremurîndă :

- Fie!

- Anne-Marie, iubita mea, nu plînge, liniștește-te. Ceea ce ți cer e tot pentru fericirea noastră... O glumă nevinovată. Atît! Duminică o să-ți povestesc totul. Și ție, și lui tata. Sper că-mi dai voie să-i spun și eu așa ? O să rîdem cu poftă de lacrimile tale copilărești. Deseară te aștept tot aici.

...În scuarul înșorit se lăsă liniște. Trandafirii, cu parfumul lor îmbătător, ademeneau cu tainica lor vrajă albinele aurii. Cînd simte că e în pericol, albina se apără și împunge vrăjmașul cu acul ei otrăvit, deși știe că astfel va muri.

SFÎRȘITUL IDILEI

Cu coatele sprijinite de masă, Anne-Marie privea în gol, fără să-și dea seama de trecerea timpului. Căuta să se liniștească, să găsească o cale pentru înțelegerea celor petrecute cu cîteva ore înainte. Era însă atît de tulburată, încît nu reușea să-și adune gîndurile. A nu știu cîta oară căuta să recapituleze discuția de dimineață : „Era atît de obosit, nervos, așa cum nu l-am văzut încă niciodată... Și cum s-a înfuriat cînd i-am spus că vom avea un copil. Apoi s-a liniștit. Mi-a repetat că mă iubește. Mi-a promis că va veni duminică !... E surmenat, lucrează prea mult, altceva nu poate fi ! Dar de ce are nevoie de fotografia lui Duca și de uniformă? De ce?... Spunea că vrea să facă o farsă. Nu, nu-nteleg! Îl știu atît de serios și dintr-o dată se apucă să facă astfel de chestiuni... Dacă aș reuși să-mi explic ce vrea el ! Și m-a somat că dacă refuz să-i fac acest mic serviciu, mă va părăsi ! M-a somat...".

Simți cum o cuprinde îndoiala și spaima. Să rămână singură. Acuma ! Fără el, fără bărbatul pe care-l iubește mai mult decât viața... Poate a greșit, dar... Nu, nu se poate, Sandu o iubește ! Ce să facă ? Ce bine ar fi să poată povesti cuiva toate astea ! S-ar liniști. Poate ar primi un sfat. Dar cui să-i spună ? La cine să meargă ? La tata ? Da! Îi va povesti lui! Se va destăinui ! Dar ce-i va spune ? Că-l iubește pe Ulea, că este gravidă, că astăzi s-au întâmplat acele lucruri ciudate între ei ? Nu ! Nu se poate. Niciodată ! Ar muri de rușine. Mai bine... va face totul așa cum spune el. Și va fi bine... Duminică vor râde cu toții de spaima ei copilărească. Da. N-are încotro : va îndeplini cererea lui. Și seara îi va cere explicații !

Telefonul sună cu insistență, dar ea nu-l auzi. Doar peste câteva minute tresări. Dezmeticindu-se, se ridică în picioare. Luă receptorul.

- ?

- Tata n-a venit încă acasă.

- Da, eu, Anne-Marie... Tovarășul Duca ?

- O clipă, te rog, să închid fereastra.

Puse receptorul pe masă. La telefon era Duca. Ce să facă ? Să-i ceară lui o haină? Dar ce motiv să invoce? Îl va invita la ea și se va descurca într-un fel ! Hotărîtă, ridică din nou receptorul.

- Alo... să știi că am să te trag de urechi!

- Da, da ! Și am motive serioase. De ce nu mai vii niciodată pe la noi ? De ce ne neglijezi ?

- Știu, ...sînt mii de motive ! Dar eu aș vrea să te văd, să mai stăm de vorbă.

La celălalt capăt al firului, Duca, nedumerit, dar bucuros, privi surprins receptorul. Parcă nu-i venea să creadă că el e cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte. Anne-Marie nu l-a uitat. Fetița zglobie și inteligentă care, fără să-și dea seama și fără să vrea, i-a devenit atît de simpatică, ba chiar, uneori, poate că sentimentele mi-au depășit limitele obișnuite ale unei simpatii, îi reproșează că nu mai vine pe la ei. Oare și-a dat seama că el nu întîmplător ocolește casa lor?

Răspunse, încercînd să glumească :

- Dacă ți-e dor de mine, sînt gata să zbor, să te văd chiar și acum.

Anne-Marie, prefăcîndu-se că n-a înțeles că e o glumă, răspunse foarte serios :

- Atunci... chiar acuma ! Te aștept. Vreau să discutăm o chestiune foarte importantă. Vreau să-ți cer un sfat.

Peste un ceas, Duca o salută pe Anne-Marie, luînd poziție și raportînd grav :

- M-am prezentat la ordinul dumneavoastră. Sînt căpitanul Duca Vasile.

Ea, stăpînindu-și emoția, schiță un zîmbet și-l invită să ia loc.

- Remarcați că sînt punctual ca întotdeauna.

- Da... Ca întotdeauna... în plină vacanță, în București ? Am rămas surprinsă cînd te-am auzit la telefon.

- De ce ?

- Te credeam undeva la munte, la mare...

- O să plec... Dar mai tîrziu. Poate peste vreo două săptămîni.

Anne-Marie își ascultă vocea schimbată, îngrijorată ca Duca să nu bănuiască ceva.

- Vasăzică, am fost chemat să iau parte la o discuție importantă... și să dau un sfat! Sînt gata să contribui în limita capacității mele la dezbaterea chestiunii de pe ordinea de zi! Vă rog prezentați problema.

Tonul glumeț al lui Duca, zîmbetul deschis de pe fața lui o încurcau și mai mult. Începu să se fîstîcească, neștiind ce să spună.

- Am și uitat... problema aceea importantă... Poate că am vrut numai să te văd !... Te-ai supăra dacă așa ar fi ?

- Nu, dar...

Anne-Marie își recăpătă încet-încet siguranța, îndreptă cu abilitate discuția pe un alt făgaș, întrebîndu-l, dintr-odată serioasă :

- Și, mă rog dumneavoastră, tovarășe căpitan Duca Vasile, cum vă permiteți să vă prezentați într-o casă cu fată de măritat îmbrăcat cam neglijent ? Aud ? Pantalonii dumneavoastră au fost cam de mult călcați, vestonul așîderea. Să nu mai vorbim de epoleți, care sînt cam... Cum să spun...

Duca se pomeni într-o mare încurcătură. Nu putea să nu recunoască adevărul acestor cuvinte. Într-adevăr, nu era tocmai-tocmai cu ținuta. Era atît de ocupat! Se scuză căutînd să se dezvinovățească printr-o glumă :

- O, să nu fiți așa de aspră cu mine !

Apoi continuă :

- Știți că sînt burlac. E o pacoste pentru mine munca asta de gospodărie, relațiile cu croitori, cizmari, cu... Dar chiar astăzi mă duc să-mi iau cealaltă uniformă de la curățătorie. Voi fi ca scos din cutie.

- Sînt convinsă că o să fii ocupat din nou și o să lași încă vreo lună uniforma la curățătorie.

- Nu se poate !

În gînd adăugă : „La noapte e consfătuirea!”.

- Lasă, știu eu cum sînt bărbații, replică ea. Dar de data asta n-o să-ți meargă ! Eu o să iau comanda !

- Adică ? interveni, rîzînd, Duca.

- Adică, pune pe masă bonul de la curățătorie și am să-ți scot en uniforma ! Am să ți-o pregătesc și o să vii s-o iei de la noi. Nu pot admite ca un prieten de-al tatei să umble îmbrăcat neglijent.

- Foarte mulțumesc, dar...

- Fără nici un dar! Am terminat. Bonul!

Duca, nepricepînd despre ce e vorba, dar bucuros că scăpa de „corvoadă”, puse bonul pe masă, rugînd-o pe Anne-Marie să nu se supere.

- Sînt foarte ocupat... Dar am o rugăminte.

- Deseară am nevoie de uniformă,

- în regulă !

- Sînt liber ?

- Da !

Se despărțiră, rîzînd veseli. Anne-Marie parcă-și uitase frămîntarea. Stătuseră împreună abia cîteva minute, dar seninătatea acestui om, încrederea lui, conștiința lui curată păreau a fi îmborsățat atmosfera în jurul ei. Îl iubea pe Ulea, dar această dragoste era apăsătoare. Cu Ulea simțea nevoia să se izoleze, să fugă de oameni, de lume. Duca îi trezea dorul de viață, încrederea. În felul lui de a fi era ceva tonic. Fără să-și dea seama lămurit de ceea ce se petrece cu dînsa, Anne-Marie se simți oarecum eliberată de sentimentele sale apăsătoare din ultimul timp. Dar în clipa cînd ușa se închise după Duca, ea simți cum o cuprinde din nou starea dinainte.

- Ce-am făcut ? Să fug după el și să-i spun că l-am mințit, că de uniformă are nevoie Ulea. ...Nu se poate. E prea tîrziu. Sandu mă va aștepta... Și la urma urmei ce-mi pasă de Duca ?

După ce scoase hainele de la curățătorie și le dichisi, răscoli albumul de fotografii. Găsi o mare fotografie cu un grup de ofițeri în care în prim-plan era tatăl ei și Duca. O luă.

Pe masă era pachetul cu hainele. Anne-Marie așează poșeta lângă pachet și puse fotografia în ea. Apoi privi ceasul. Era timpul să plece. Sandu o aștepta.

Contopit cu umbra unui plop, Ulea cerceta încruntat alea pe care trebuia să apară Anne-Marie. Încercă să-și stăpânească încordarea frământându-și nervos degetele.

Îl tulbura adînc situația în care nimerise, dar nu era numai atît. Ulea trecuse nu o singură dată prin situații grele. E drept că atunci era mai tînăr. Dar nu bătrînețea îi dezechilibra acum spiritul, îi zugrăvea în culori sumbre perspectiva. Îl deruta și altceva decît împrejurarea neprielnică în care se afla persoana sa. Îl durea bătrînețea lumii în care credea și căreia își vînduse viața. În timpul zilei citise în ziar știrile de peste hotare. Nu erau lucruri tocmai deosebite și, probabil, în alte împrejurări l-ar fi lăsat impasibil. Dar acum, poate și sub apăsarea propriei situații, fu cuprins de un impuls irezistibil spre meditație. Ziarul reproducea, între altele, pasaje dintr-un oarecare discurs rostit de Winston Churchill. Ulea nu-l iubise niciodată pe bătrînul lup al Imperiului Britanic, considerîndu-l prin optica ce și-o formase, în tinerețe, la Miinchen. Totuși îl privea ca pe o autoritate. Churchill vorbea despre configurația lumii și o împărțea în două : lumea comunistă și lumea necomunistă. Pe Ulea îl frapa mult nu atît dualitatea acestei lumi ci însuși amănuntul că numele ambelor tabere conțineau un element comun - cuvîntul comunism : lumea comunistă și lumea necomunistă. Dacă ar fi spus-o un oarecare, atunci i s-ar fi putut reproșa că e tendențios ori pur și simplu agramat. Dar o spunea Churchill. Greu de crezut că o făcuse din necunoașterea vocabularului. Însemna că înseși realitățile contemporane au dictat vocabularul. Și măcar de-ar fi fost numai aceasta. Dar și alte știri îl indispuneau pe Ulea. Nu-i plăceau nici știrile din Asia. Și toate acestea Ulea le conjuga cu propria soartă. În ultimii ani își legase toate calculele de acelea ale patronilor săi din afară. Totul i se părea limpede: țelurile, metodele, ierarhia... De porunca acelorași șefi de care asculta el ascultau țări întregi care fuseseră pe vremuri mari puteri. Pînă și Franța. Comuniștii vorbeau, ce-i drept, despre contradicțiile dintre puterile occidentale. Ulea se consola, însă, zicîndu-și că e

propagandă. Dar iată că, pe zi ce trecea, în tabăra occidentală se accentua conflictul surd dintre mult cîntații aliați. Ulea cunoștea bine pe vechii săi stăpîni din Germania și de aceea era îndreptățit să fie sceptic în ce privește alianța dintre Bonn și vechii săi inamici. El știa bine cîte parale face îndeosebi prietenia dintre Bonn și Paris. Iar pe lîngă toate acestea îl îngrozea Asia. Avea o minte prea lucidă pentru a putea ignora însemnătatea procesului revoluționar ce se petrecea pe acest continent. Vedea cum temeliile lumii lui, ale lumii în solda căreia lucra, se clatină.

- Încotro merge omenirea ?

Își puna adeseori această întrebare și se ferea să-și răspundă. Iar pentru a scăpa de obsesie, își întorcea gîndurile spre război: „Războiul va purifica totul. Războiul o să-nchidă gurile care își ridică acum prea îndrăzneț glasul”.

Între timp înserarea își azvîrli mantia peste lacuri. Departe, pe luciul apei, se zărea răsfrîngerea luminilor de la debarcader. Dar aici, la locul lor de întîlnire, era liniște. Liniște și întuneric. Era un locșor atît de părăsit de nu zăreai ore întregi nici țipenie de om. Norii răzleți, cenușii, goneau sub lună, prevestind furtună. Vîntul, deocamdată, se strecura alene prin frunzișuri, strunind melodii tainice. Luna cînd apărea, cînd dispărea printre norii vagabonzi.

Deodată, în liniștea deplină, se desluși zgomotul unor pași care se apropiau grăbiți. Venea Anne-Marie. Ulea privi cu ochii micșorați, vrînd parcă să străpungă întunericul, în direcția de unde se auzeau pașii. Așteptă pînă cînd se apropiară, apoi, dintr-o dată, apăru în fața ei. Ea, speriată, se opri, cu răsufierea tăiată :

- Vai!
- Eu sînt.
- Sandu !
- Da. E Sandu.
- M-ai speriat.
- Îmi pare rău.
- Ai apărut dintr-o dată în fața mea și...
- Scufița Roșie a crezut că a venit lupul s-o mănînce !

Anne-Marie simți cum o părăsește hotărîrea de a-l înfrunta, de a-i cere lămuriri.

El o strîngea în brațe, mîngîind-o drăgăstos. Ea nu văzu căutătura nerăbdătoare a ochilor lui, nici zîmbetul plin de stranie bucurie cînd zări pachetul. Nu văzu toate acestea. Stătea ghemuită la pieptul lui și se simțea la adăpost. Simțea cum furtuna din suflet i se liniștește. Tresări, totuși, cînd auzi glasul lui :

- Totul în regulă ?
- Da, dar...
- Și fotografia ?
- Da, însă...
- Dă-mi-o !
- Sandu !
- Aștept!
- Poftim, dar spune-mi...
- N-ai găsit o fotografie a lui singur, separat ?
- Nu.
- Hm. Bine. Merge și așa.
- Dă-mi voie, în sfîrșit, să-ți vorbesc !
- O... se poate! Spune !
- Trebuie să dau înapoi hainele imediat.
- Cui ?
- Lui Duca.
- Sînt ale lui ?
- Da... Le-am luat de la curățătorie...
- Ce coincidență bizară. Rîse sarcastic.
- Atunci pot să le iau înapoi chiar acuma ? Spune-mi că da.
- Da... dar mîine !
- Nu se poate.
- Nu insista, am nevoie de ele pînă mîine.
- Dar îți spun că nu se poate !
- Ajunge !
- Vai, cum îmi vorbești ! Dar de ce ai nevoie de ele ?
- Ți-am spus o dată !
- Nu cred ceea ce ai spus!
- Nu crezi ?
- Nu !... Sandule, te rog liniștește-mă, spune-mi adevărul !
- Începi să mă plictisești cu insistențele tale.
- Încep să te plictisesc ?

Vocea ei tremură, se frînse. Era distrusă, revoltată. Strîngea cu neputință reverul hainei lui.

- Sandule, ai o purtare atît de ciudată !
- Ciudată... Mda... Prințesa mofturoasă și-a găsit să-mi facă reproșuri. Ce vrei, la urma urmei ?
- Sandu... Mă privești cu ochi străini... Vreau să-mi spui totul.
El răspunse furios, ironic :

- Numai atît ? Totul ? Deocamdată nu se poate... Suspinele, aplauzele și... explicațiile vin numai după ultimul act.

- Despre ce vorbești ?

- Pleacă !

- Nu plec ! Și, izbucnind deodată în hohote de plîns, se rezemă de un copac. Acuma... acuma... înțeleg. M-ai mințit, mi-ai jurat că mă iubești, dar n-a fost decît minciună. N-am fost pentru tine decît o unealtă... Atît. Și-acum se petrece ceva ciudat cu tine...

Întorcîndu-se brusc spre el, rosti cu ochii măriți de spaimă:

- Eu simt că tu... tu ești amestecat... într-o...

- Taci !

Ulea păli. Cu fălcile încleștate căută să-și stăpînească furia ce-l cuprindea. Păpușa, cică, simte! Îi venea greu să dreagă ceea ce stricase, dar trebuia s-o liniștească cumva, fiindcă altfel...

- M-ai jignit... Știi că te iubesc. Ești pentru mine ființa cea mai scumpă.

- Minți!

- Anne-Marie !

- .Minți !

Ca halucinată, ea se întoarse și, cu picioarele împleticindu-se, începu să fugă.

Ulea, într-o clipă, se hotărî: Anne-Marie nu va pleca de la această întîlnire. Niciodată. Din cîtiva pași o ajunse. Ea nu-și mai dădea seama ce se petrece cu dînsa. Era amețită. Se împiedică și căzu, întorcîndu-și privirea spre el. Zări chipul lui, desfigurat de ură, rînjetul sadic. Cu o ultimă efortare, își acoperi pîntecul cu mîinile. Șopti:

- Copilul!

Apoi nu mai simți nimic.

Mîinile lui se încleștară cu furie sălbatică pe gîtul pe care de atîtea ori îl sărutase.

Cînd, după un ultim spasm, Anne-Marie rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, în care se oglindeau razele palide ale

lunei, o privi cu dezgust și șopti fără să-și desfacă degetele înțepenite pe gâtul ei :

- Iubire ai vrut, frumoasă domnișoară, iubire ai avut! Dar, uneori, îmbrățișarea lui Mefisto e mortală !...

Vru să plece, dar își aduse aminte de ceva. Se întoarce și o caută pe moartă la gât. Printre degete zări sclipirea medalionului de smarald. Cu o mișcare bruscă, îl smulse :

- S-ar putea să-mi mai trebuiască... Sînt iarăși suflet văduv...

Vîntul flutura trist o șuviță de păr de pe fruntea celei ce fusese Anne-Marie, cerîndu-i parcă iertare pentru crîncena răzbunare a unei iubiri care n-a fost iubire, ci capcana unui monstru.

CINE RISCĂ...

- Căpitane Duca, sper că n-ai să-mi porți pică.

Zicîndu-și aceste cuvinte, Ulea rînji. Își verificase înfățișarea și rămase mulțumit. Se simțea din nou în apele sale. Uniforma lui Duca îi venea ca turnată. Era plin de sine și gata pentru atac. E drept, atacul ce-l avea de dat era greu. Dar era ultima bătălie. Ultima ! Să pătrundă la consfătuire, să afle secretul și pe urmă... Pe urmă... Paris. Eh, bătrîne Montmartre. Parisul îl atrăgea irezistibil. Miinchenul nu mai puțin. Acum visul era aproape de realizare, încă o încercare și gata.

- Drumul spre Montmartre și München trece prin sala consfăturii, își repetă el, a cîta oară?

Trebuia să se grăbească.

Consfătuirea avea loc într-un vechi palat din apropiere de centrul capitalei. În jurul clădirii din piatră, înnegrită de vreme, se întindea un tot atît de bătrîn parc. Pe aici își purtase, pe vremuri, apele puține pîrîul Bucureștioarei, azi de mult dispărut. Ziduri înalte, cu creste de țepușe din fier, despărțeau clădirea de străzile din jur. Cu o zi în urmă, Ulea își procurase da'te despre topografia locului, în vecinătatea palatului era o căsuță bătrînească, înconjurată de o mică grădină. Sub cuvînt că e în căutare de informații istorice despre vechile clădiri ale Bucureștilor, Ulea îl stîrnise la taifas pe bătrînul locatar al acelei căsuțe. Moșneagul, om morocănos, dar simțitor la îndemnul bacșișului, își dezlegase limba. El fusese cîndva, la începutul acestui veac, grădinarul palatului de alături, pe timpul cînd stăpînea acolo o doamnă din familia Moruzi.

Tainică era istoria vechii clădiri. Puțini o cunoșteau. Povestea palatului a început dintr-o zi de mai a anului 1893. În acea zi, gazeta „Adevărul” a publicat o notiță care făcu senzație. Gazeta arăta că principele Ferdinand de Hohenzollern, pe atunci căpitan în batalionul 2 de vânători, a bătut cu însăși mîna sa pe un soldat. Notița a stîrnit vîlvă. Dar comandantul batalionului, un oarecare maior Cocea, dornic de a-și demonstra slugărnicia față de regele venetic, porni la acțiune. El strînse cîțiva ofițeri de-ai lui și porni spre redacția ziarului. Redacția era atunci instalată într-o cămăruță din pasajul Vilacros. În redacție se afla Alexandru Beldiman și încă un redactor. După un schimb de cuvinte și injurii proferate de maior, ofițerii s-au năpustit asupra lui Beldiman și a celui alt redactor, snopindu-i în bătaie. Atacul avu efectul gazului turnat pe foc. Protestul public se aprinse ca un incendiu. Oficialitățile au încercat să aplaneze conflictul. Dar majoritatea ziarelor erau ostile maiorului Cocea și celor ce-l inspiraseră. E drept că s-a găsit un ziar care să sprijine pe cei ce atacaseră redacția „Adevărul”. Dar acest ziar era „L'Independence Roumaine”, organul lui Lahovary, care apărea în limba franceză. Era nevoie însă de un ziar românesc. Cineva propuse soluția : să fie oferită o sumă rotundă lui N..., redactorul unui influent ziar bucureștean. Dar N... refuză să se lase cumpărat. Și atunci, situația a fost salvată prin patriotismul frumoasei doamne Moruzi. Redactorul N..., care rezistase în fața sumei, nu rezistă ispitei de a petrece o noapte în brațele nobilei doamne. În „ziua următoare, ziarul porni campania contra lui Alexandru Beldiman, iar doamna Moruzi, păstrînd pentru ea, ca suvenir, suma refuzată de virtuosul redactor, își construi un somptuos palat. Onoarea dinastiei regale fusese salvată.

Ulea se prefăcu interesat de istoria palatului, fără a-i da prea multă crezare, dar iscodi pe cît putu în special orînduiala încăperilor. Palatul n-avea cat, decît parterul. Pe scara de marmură de la intrarea principală ajungeai într-un hol din care se deschideau trei uși : în stînga spre bibliotecă, în dreapta spre apartamentele fostei cucoane Moruzi, iar în față spre o sală mare, luminată de lustre, în care cucoana dădea sindrofiile renumite în acea vreme. Intrarea din spate ducea la bucătării și la baie. Din cîte știa bătrînul, clădirea nu suferise de atunci nici o modificare.

Ulea îi mulțumi bătrînului, promițînd să-i pomenească numele în lucrarea ce o va scrie. După acestea plecă zorit.

Pînă la începerea consfătuirii mai erau cîteva ore. Făcu so-coteala : probabil că acum Tomeanu și cu Duca trebuie să fie la comandament. Duca e în fierbere din cauza uniforme da'te Anne- Mariei. Desigur, el bănuiește că s-a întîmplat ceva necurat. Probabil că îi telefonează mereu și nu răspunde nimeni. Anne-Marie nu mai poate răspunde nimănui. Lui Tomeanu, Duca nu poate să-i spună nimic, ca să nu-i facă griji inutile acum, în momentul consfătuirii. Poate să fi anunțat însă pe cei de la Securitate. Poate. Adică : mai mult ca sigur. Și atunci, dacă apar în uniformă asta, o să semăn cu vestita pisică cu clopoței Cel mai bun lucru ar fi să renunț la stratagema cu această deghizare. Trebuie alt truc... Dar mai sînt doar cîteva ore pînă atunci. Poate numai o oră. Și atunci ? Atunci, cu atît mai rău. Cine riscă cîștigă. Trebuie să dau lovitura tocmai acolo unde e mai greu, tocmai acolo unde nu se așteaptă nimeni că aș îndrăzni. E supraomenesc ? Bine, Me- fisto va fi supraom !

Stătu o clipă pe gînduri: „Și dacă nu merge, atunci...” Ulea mîngîie, sub haină, la subsuoară, tocul revolverului : „O să-mi vînd cît mai scump pielea. Ori Parisul, ori infernul!”

Stătu iar pe gînduri : „Deci, e prea tîrziu pentru o schimbare de calcule. În cazul acesta să vedem ce-i de făcut. În primul rînd - Duca. Doi Duca la consfătuire sînt prea mulți. Unul trebuie înlăturat. Dar cum ? Duca ține mult la Tomeanu - iată călcîiul lui Achile Duca se pare că o iubește pe Anne-Marie - iată că noul Achile are două călcîie vulnerabile. Aici trebuie țintit. Anne-Marie a dispărut fără veste. Toată ziua de azi, Duca a căutat-o. Și pe ea, și uniformă. Duca e îngrijorat. Duca nu i-a făcut cunoscută lui Tomeanu îngrijorarea sa. Asta se cheamă la ei grijă de om. Minunat lucru. Dar, în schimb, Duca și-a mărturisit îngrijorarea celor de la Securitate. Prost lucru ! Prost, dar nu ireparabil. Duca e acum la comandament. Ia să văd ce număr de telefon are. Așa. Anne-Marie - săraca - mi-a dat și nu^ mărul de telefon. Merita o soartă mai bună. Să-i dau deci un telefon tovarășului Duca. Ce am să-i spun ? Trebuie neapărat ceva care să se potrivească cu actuala lui stare sufletească. Trebuie să am și eu grijă de om. Bun! Am să-i spun: Alo, tovarășul Duca ? Aici profesorul Ulea». După aceste cuvinte, îi las timp să se trezească din leșin. Apoi trec la... autocritică: „Tovarășe căpitan,

vă implor, ascultați-mă. Sînt vinovat, am căzut în mreaja dușmanilor poporului...». Nu, nu e destul de tare. Trebuie altfel: «în mreaja imperialiștilor:» sau așa ceva. Bun ! Mai departe: «- Nu

cer nimic pentru mine, sînt gata să-mi ispășesc pedeapsa, dar aveți milă de Anne-Marie». Aici fac iar o pauză și respir greu. Apoi tai nodul gordian : „Anne-Marie s-a sinucis, s-a otrăvit. Veniți cît timp mai poate fi salvată». Aceste cuvinte trebuie spuse pe un ton corespunzător, altfel tot efectul se duce dracului".

Rumegă în gînd ideea și zîmbi satisfăcut : „Mefisto, ești un geniu! Da, da, asta se cheamă geniu. Dacă-i anunț lui Duca sinuciderea Anne-Mariei, el nu va putea spune nimic colonelului. Va spune Securității ? Cu atît mai bine. Totul e să-i atrag cît mai departe de locul consfătuirii. Duca nu se va putea abține să nu meargă s-o vadă pe Anne-Marie pe patul de moarte. E în Joc inima lui și mai e... grija de om. Strașnic ! Și în timpul acesta îmi voi lua obligația de a-i ține locul lui Duca. Am să-i fac cu multă plăcere acest serviciu".

Iar stătu puțin. Pe față i se citea încordarea: „Și acum, hai la treabă. Montmartre așteaptă. Miinchenul așteaptă".

La ora unsprezece și zece minute noaptea, o mașină frînă brusc, din viteză, în fața porții palatului în care se ținea, consfătuirea. Căpitanul Duca sări de pe fotoliul de lîngă șofer, făcu semn șoferului să plece, apoi, aproape în fugă, se apropie de poartă. La punctul de control, unde își arată legitimația, fu oprit. Îl cuprinse furia și se răsti la ofițerul care-i făcea greutăți :

- V-ați birocratizat, tovarășe. Noi hotărîm aici probleme de importanță uriașă, iar voi vă ocupați de chițibușuri. Anunță imediat pe tovarășul colonel Tomeanu !

Ofițerul vorbi la telefon.

Peste cîteva clipe, colonelul apăru pe scara palatului. Duca se postă în lumină ca să fie văzut, de departe, de către colonel. Acesta, înconjurat de cîteva ofițeri superiori, continua să vorbească în timp ce venea. Se uită, îl zări de departe pe Duca, se opri și făcu semn.

- Dați-i drumul, tovarășe. Hai, mai repede, pe unde naiba umbli ?

Colonelul era iritat și era clar că motivul acestei stări era Duca. Acum colonelul se mai liniștise văzîndu-l. Dar colonelul n-

avea de unde să știe că cel care venise nu era Duca, ci un impostor - Ulea, travestit în uniformă de căpitan de aviație. Simțindu-se stăpîn pe situație, Ulea zîmbi satisfăcut: „Asta înseamnă că Tomeanu nu știe nimic despre Anne-Marie și despre «grijile mele» de azi”.

Fără să se mai uite în urmă, falsul Duca dispăru în palat. Era bucuros că colonelul, de supărare, nu l-a mai așteptat. De altfel, întregul plan de a pătrunde în palat se realizase neașteptat de ușor. Cum se văzu înăuntrul, căută ușa care ducea la bibliotecă. Bătrînul grădinar îi descrisese un anume cotlon de unde se putea urmări tot ce se petrece în sala cea mare. Găsind acest cotlon, el se aciuă, devenind numai ochi și urechi: „Acum e acum, Mefisto! Planul a reușit de minune. Intrarea liberă, cum s-ar zice, iar Duca...”

Din cotlonul său vedea tot ce se întîmplă în sală. Tomeanu se urcase la tribună și vorbea. Sala era plină de ofițeri. Începutul discursului nu-l interesa. Se strădui să-și stăpînească încordarea, să fie atent la fiecare cuvînt: Colonelul trecu la problema disciplinei de zbor. „Duca” deveni nerăbdător. Aștepta ca pe ghimpi să audă ceea ce-l interesa. Dar vorbitorul analiza acum, pe larg, problemele muncii politice de partid. În sfîrșit, colonelul pomeni de „Ro-11” Ulea tresări. Dar colonelul vorbi în continuare despre necesitatea ca piloții să studieze problemele științifice legate de aviație și de zborul în stratosferă, Așa trecu un sfert de oră. Ulea se resemna să aștepte, zicîndu-și că ceea ce-l interesează este o problemă capitală și că, probabil, Tomeanu a lăsat-o înadins la urmă. Dar deodată tresări ca lovit de o măciucă: colonelul își încheie expunerea, își strînse hîrțiile după care vorbise și părăsi tribuna. Ulea simți că se prăbușește ceva în el. Deci toate erau zadarnice. Pătrunsese la consfătuire, făcuse imposibilul pentru ca, la urmă, să constate că marea consfătuire nu e decît o ședință oarecare de bilanț, o ședință care n-are nici în clin, nici în mîneacă cu ceea ce-l interesează pe el, pe Ulea, și pe șefii săi. Abia acum înțelegea cum de reușise atît de ușor să pătrundă în palat. Printr-un efort de voință, căută totuși să se stăpînească: „Chestiunea, e acum - își zise el - să ies de aici cu fața curată”.

O ÎNTORSĂTURĂ NEPREVĂZUTĂ

Colonelul Tomeanu plecă de la consfătuire supărat foc pe Duca. Nu-și putea nicidecum explica cum se face că acesta,

după ce a întârziat atîta, nici n-a venit în sală. Îl căutase pe Moraru ca să afle dacă măcar acesta nu-l poate lămuri. Bănuia - că trebuia să se fi întîmplat ceva care l-a făcut pe Moraru să-i ceară ajutor lui Duca. Atunci lucrurile ar fi fost limpezi. Dar nici Moraru nu putea fi găsit. Subordonații săi știau numai atît: căpitanul Moraru a stat de vorbă cu Duca înainte de consfătuire. După aceea Moraru n-a mai fost văzut.

După consfătuire, colonelul se duse la comandament, spre a sta de vorbă cu cîțiva ingineri despre un nou aparat „Ro-12”. Preocupările arzătoare ale zilei îl făcură să uite și de timp, și de Duca.

În ceea ce-l privea pe Moraru, acesta verificase măsurile de pază în jurul palatului și se puse să-l pîndească pe Ulea. Cînd i-a spus Duca întîmplarea cu Anne-Marie și cu uniforma, Moraru înțelese imediat planul ce și-l făcuse Mefisto. Telefonul lui Ulea către Duca îl întări în convingerea sa că Ulea vrea să-i deruteze. Manevrele lui Ulea îi păreau prea străvezii : afacerea cu uniforma, lipsa Anne-Mariei de acasă, toate acestea în ziua consfăturii, apoi telefonul dat lui Duca nu puteau, după părerea lui Moraru, decît să urmărească un singur scop: acela de a da impresia că Ulea vrea să se travestească în chip de Duca și să intre astfel la consfătuire. Or, acest truc bătea la ochi, era prea ieftin și prea periculos. Moraru ar fi putut jura că Ulea pregătește o lovitură mai perfidă. De aceea întări paza, ocupîndu-se personal de organizarea ei. Intrarea principală nu-l îngrijora. Ofițerul care era acolo trebuia, însă, să-l anunțe imediat ce i s-ar fi părut ceva suspect.

În acest timp, Duca, sfătuit de Moraru, se înarmase și plecase la adresa pe care i-o anunțase Ulea la telefon. Împreună cu el plecă și locotenentul Toth. Atît Moraru cît și Duca erau convinși că Anne-Marie nu e acolo, că Ulea o reține ca ostatică pentru cazul cînd ar fi fost prins. Totuși lucrurile trebuiau cercetate la fața locului.

După ce Duca și Toth plecară, Moraru se duse în grădina din spatele palatului. Presimțea că pe aici va încerca să pătrundă Ulea.

Dar timpul trecea și nu se iveau nimic neobișnuit. Poate că Ulea își schimbase planul, renunțase să mai pătrundă la consfătuire ? Sau poate aflase că această consfătuire nu e ceea ce

crezuse el, că nu prezintă nici un interes pentru oficina lui de spionaj ?

Tocmai în momentul cînd verifica unul din posturi, fu anunțat că-l cheamă ofițerul de la intrarea principală. Acesta îi raportă cum venise Duca, cum se răstise la el, făcîndu-l birocrat și că colonelul îl recunoscuse și-l introdusese înăuntru. Moraru își dădu imediat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Duca nu avusese timp să se întoarcă atît de repede. Iar dacă se întorsese el, de ce a venit fără Toth ?

Intră în sala consfătuirii. Lucrările erau aproape de sfîrșit. Duca nu era înăuntru. Începu atunci să scotocească prin toată clădirea. Duca - nicăieri. Întrebă din nou poarta : nu cumva Duca a plecat ? Nu plecase. Deci trebuie să fie ascuns ;;e undeva: „Poate că e lîngă mine, la doi pași - își zise- și începu să scotocească cu și mai multă meticulozitate camerele: biblioteca, bucătăriile, baia, podul, beciul. Nici un rezultat. Consfătuirea se termina. Moraru era furios. Cerceta cu înfrigurare. Reveni la bibliotecă. Nu găsise nimic suspect aici, dar parcă ceva i se păruse neobișnuit. Stătu cîteva clipe ca să se dumirească. Într-adevăr, era ceva : mirosul. Prin aerul stătut se simțea un Iz care părea cunoscut. Era slab, aproape imperceptibil, dar flerul său nu-l înșela. Nu-și dădea seama însă ce putea fi. Deodată, o idee îl străfulgeră: era mirosul specific hainelor proaspăt curățate. Își aduse aminte : hainele lui Duca fuseseră scoase de la curățătoria chimică.

- Aici îmi erai, Mefisto ? gîndi el.

Umbla tiptil, ca o pisică, cercetînd centimetru cu centimetru. Acum Ulea nu-i mai putea scăpa. Dar îl îngrijora altceva: soarta Anne-Mariei. Ea era acum în mîinile lui Ulea. Acesta telefonase că Anne-Marie s-a sinucis. Nu era însă deloc de crezut așa ceva. O dată ce Ulea se hotărîse să intre la consfătuire în chip atît de riscant, cu uniforma lui Duca, cu toate că-și închipuia că Duca anunțase cazul cu uniforma, probabil că păstra în rezervă o acoperire. Această acoperire trebuia să fie Anne-Marie. Ulea o deține ca ostatică.

- Dacă-l ucid, va fi și ea ucisă de bandiți, scrîșni Moraru.

În timp ce raționa astfel, își continua cercetarea. Deodată însă auzi un sîsîit, și, în aceeași clipă, becul din tavaii explodează. Lumina se stinse. Cineva împușcase becul cu un pistol cu aer comprimat. Moraru sări înlături. Dar în aceeași clipă simți o

lovitură puternică în cap. Mii de scînteii îi jucară în fața ochilor, apoi își pierdu cunoștința. Se prăbuși ca un sac.

Ulea dădu la o parte corpul inert al căpitanului și se îndreptă spre ieșire. Grozav ar fi vrut să-i facă de petrecanie, dar fiecare clipă era prețioasă. Stingerea luminii putea să fi alarmat pe cei din clădire.

Abia peste cîteva minute, Moraru își veni în fire. Se sculă bîjbîind. Camera se clătina în fața ochilor, de parcă ar fi fost într-o corabie pe marea în furtună. Îl săgeta o durere groaznică la cap. Își pipăi fruntea, tîmplele. Nu era rănit. Dar durerea parcă devenea din ce în ce mai tare. Dacă n-ar fi avut o constituție atît de robustă și dacă nu s-ar fi ferit cu atîta agilitate înlături cînd se stinsese lumina, poate că la ora asta ar fi fost în lumea dreptilor.

Încă nu se dezmeticise bine cînd auzi pași. Noul venit aprinse un chibrit. Era un sublocotenent care făcea parte din grupul ce asigurase paza consfăturii.

Sublocotenentul se sperie cînd îl văzu pe Moraru clătinîndu-se și cu o față palidă, ca de mort.

- Tovarășe căpitan, ce s-a întîmplat ?
- Nimic... O întrevvedere cu Mefisto...
- Sînteți rănit?
- Nu atît cît merit! Dar voi ce faceți ?

Moraru își aminti brusc că Anne-Marie e în primejdie. Trebuie imediat să vadă dacă Duca s-a întors și ce e cu Anne-Marie. În privința lui Ulea știa ce are de făcut Acesta reușise să intre la consfătuire, dar n-a obținut ceea ce-i trebuia. De aceea, Ulea va juca ultima carte.

În acel moment, în cameră năvăli un sergent care raportă că a fost descoperit, în lac, cadavrul fiicei colonelului.

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Trebuia întinsă cursa pentru a-l prinde pe Mefisto. Moraru își chemă oamenii și le dădu instrucțiuni.

- În noaptea aceasta, încheie dînsul, duelul nostru cu acest ucigaș trebuie să ia sfîrșit.

JOCUL S-A TERMINAT

Bucureștii înainte de ivirea zorilor. Liniște. Nemișcare. Totul pare a fi încremenit într-o amorțeală somnoroasă ; clădirile, parcurile, asfaltul bulevardelor.

Marele oraș se odihnește. Zgomotul tramvaiului de serviciu, cu uruit sec, metalic, înlănțuit, pare atît de nepotrivit acestor ore

de somn adînc. Arareori îndrăznesc mașinile să tulbure, cu glasul înfundat al motoarelor, tăcerea străzilor.

Bucureștii înainte de ivirea zorilor

...Tic-tac, tic-tac Pendulul își continuă drumul, indiferent, mașinal. În camera Anne-Mariei e lumină. Totul e așa cum a fost în clipa cînd ea a plecat, ziua trecută; pe masă - vaza cu garoafe roșii ; pe sofaua largă - un capot cu motive chinezești, pe măsuța din fața oglinzii - un pieptene mare cu mînerul de argint încrustat. Totul e așa cum a fost... Doar ea lipsește.

Colonelul Tomeanu privea de minute în șir camera fiicei sale. Cu o mîină se sprijinea greu pe marginea bibliotecii. Arăta îmbătrînit, obosit. Învălmășeala amintirilor îl copleșea : „Anne-Marie... fetița mea. Acum cîteva ore încă trăiai, rîdeai... Iar acum... acum a rămas doar camera în care ai trăit, în care ai crescut... Dar cine, cine a comis mîrșăvia asta ? De ce a trebuit să mori, fata mea dragă ?".

În privirea lui aspră, această întrebare mută părea un strigăt de durere.

Cu pași grei, se îndreptă spre vechiul orologiu. Îi deschise capacul și opri tic-tacul, fixînd arătătorul pe cifra 10 - ora la care, după spusele medicilor, a încetat să mai bată inima ei. Părăsind camera, Tomeanu mai îmbrățișă o dată cu privirea tot ce era în jurul lui, dorind parcă să-și întipărească în suflet pentru totdeauna imaginea camerei fiicei lui dragi. Apoi stinse lumina, pornind spre camera lui de lucru.

Pe biroul încărcat cu cărți, caiete, bloc-notesuri, lampa arunca o lumină palidă, proiectînd un cerc luminat în mijlocul căruia stătea comunicarea medicului legist.

Colonelul își încleștă pumnii, cu neputință și furie: „Cine putea să săvîrșească această crimă atît de bestială ?... Care este motivul... Pentru ce a plătit Anne-Marie cu viața ? Întrebări, întrebări, fără nici un răspuns... Și Anne-Marie, fiica lui, aștepta: un copil !... Iar el n-a observat nimic în schimbarea ei... Poate - aștepta disperată să se destăinuiască cuiva. Aștepta un sfat, un cuvînt liniștitor... Și el, în tot acest timp, a tratat-o ca pe o copilă drăgălașă, inteligentă, dar copilă și nimic mai mult... „Anne-Marie, fetița mea, oare ai dus în mormînt taina tragediei tale ?...".

Se lăsă greoi pe scaun, sprijinindu-și capul în palme. Simți zvîcniturile tîmplelor, dogoarea frunții. Stătu așa cîtva timp,

retrăind în> gînd discuția avută puțin mai înainte cu Duca. Duca vorbea de o acțiune a spionajului, de o încercare a dușmanului de a afla secretul lui „Ro-11”. Frînturi din această discuție stăruiau cu insistență în gîndul lui. Avea senzația că aude și acum glasul lui Duca :

- Este vorba despre o acțiune împotriva țării noastre, și nu împotriva Anne-Mariei...

- Dar atunci... de ce nu eu... Ea a căzut în cursă... Și cum am putut să nu observ nimic ?

- Cred că acum îmi dați dreptate... mă refer la discuția noastră de acum cîteva săptămîni, cînd vă spuneam că trebuie să vă ocupați mai mult de ea.

- Da... Ai dreptate... Și Anne-Marie...

- Tovarășe colonel... ea, ea mi-a fost și mie... foarte dragă... da...

- A fost!... Anne-Marie nu mai este. Ea a fost.

Privindu-l cît era de îndurerat, Duca reluă :

- Aș vrea să fiți încredințat că sînt alături de dumneavoastră, la fel ca și toți tovarășii...

- Știu... simt... îmi sînteți dragi. De acum voi sînteți copiii mei. Îți mulțumesc, tovarășe Duca...

- Am să plec... Vă las singur și să fiți sigur că această enigmă se va dezlega, și făptașii vor plăti... Ei n-au reușit să-și atingă scopul!

- În luptă privești dușmanul în față... Anne-Marie a fost străpunsă din umbră...

- Există un război care continuă și astăzi. Este o bătălie mută... Un duel care continuă pînă cînd...

- Știu... înțeleg... Scump m-a costat această înțelegere.

Duca plecase. Acum, stînd singur, colonelul, de parcă ar fi continuat discuția cu Duca, își spunea : „Voiau să mă doboare, să doboare un soldat bătrîn, să-l distrugă, să-i terfelească onoarea... Nu! Colonelul Tomeanu nu poate fi îngenuncheat... Niciodată ! Cu nici un fel de metode!... Ați săpat o rană adîncă în sufletul meu, dar...".

Tresări auzind cum cineva deschide ușa. Încercă să vadă cine e. Își feri cu mîna ochii de lumina becului. Zări silueta lui Duca.

- Te-ai întors ?

- Da, veni răspunsul, îndurerat.

- Îți mulțumesc... Dar să nu fii îngrijorat, nu mă las doborât!

Se auzi un oftat, apoi pașii care se apropiau:

- Da, m-am întors... îmi pare bine că nu vă lăsați doborât. Noi nu vă lăsam... Vă înțelegem și sîntem alături de dumneavoastră.

Tomeanu, izbit de glasul sarcastic, dur, care răsuna şuierînd prin cameră, se ridică într-o clipă în picioare.

...îl zări pe... Nu, nu era Duca! Era altcineva, care semăna foarte mult cu Duca. Îl înfruntau doi ochi haini, cu pleoapele pe jumătate lăsate în jos. Străinul, cu o mîna în buzunarul hainei, stătea în umbră. Se ferea de lumină.

- Cine ești ?

- Hm... Anonimus... Vă aduc salutări de la generalul Rucar.

- Rucar?

- Da. de ce vă mirați? Fostul dumneavoastră șef la școala militară... Prințul Rucar!

- Rucar?... Dar acest...

- Da. El e cu noi și la noi... Dumneata ești aici, dar trebuie să fii cu noi !

Tomeanu, uluit, înțelese că are de-a face cu un străin travestit în Duca și care a venit să-l șantajeze. Oare nu era același cu ucigașul Anne-Mariei ? Instinctiv își duse mîna dreaptă spre sertarul pe jumătate deschis.

- Nu mișca !

În mîna străinului se zări luciul palid al pistolului.

- Mai bine să discutăm. Te miră de unde te cunosc, tovarășe colonel ? Ne-ai uitat... Dar noi nu te uităm... îți păstrăm respect și te vrem lîngă noi.

- Bandiților !

Necunoscutul, de parcă nici n-ar fi auzit, continuă aspru:

- E momentul ! „Tovarășii” ți-au ucis fiica... Mîine îți va veni rîndul!

Tomeanu înțelese situația. Încercă să-și apropie mîna de soneria de pe masă.

- Nu vă deranjați, am avut grijă să tai firul. La fel și telefonul. Așa că putem discuta în liniște, în tihnă. Să începem cu Anne-Marie!

Colonelul, scrîșnind din dinți, rosti cu ură:

- Ai curajul să rostești numele Anne-Mariei...

- Fără sentimentalism! Vocea din umbră răsuna tăios, ca o comandă. Te avem în mîna. Dar poți să scapi dacă... dacă răspunzi la întrebarea mea. N-am decît o întrebare.

- Aha... Vasăzică asta e!
- Da, asta e ! Vorbești ?!
- Trădătorilor!
- Vorbește îl... Stăpînii mei nu vor fi zgîrciți...
- Eu nu sînt la stăpîn. Eu îmi slujesc patria!

Pierzîndu-și cumpătul, Tomeanu nu mai ținu seamă de amenințarea pistolului și trase brusc sertarul biroului. În aceeași secundă, necunoscutul sări asupra lui, spărgînd becul de pe masă.

O pocnitură slabă, și lumina se stinse. Urmară cîteva clipe de liniște. Tomeanu continuă să caute pe bîjbîite pistolul. Tocmai cînd ^ simți atingerea rece a fierului, zări o umbră care se azvîrli pe geam, dispărînd imediat.

Simțind pămîntul sub picioare, necunoscutul stătu cîteva clipe nemișcat, respirînd greu. Apoi sări brusc în picioare, gata să pornească la fugă...

Dar în jur, țevile automatelor îl priveau amenințătoare Mai mult simți decît văzu privirea străpungătoare a unui ofițer a cărui făptură masivă îi bara calea. Îl străfulgeră un gînd : sînt pierdut! Încet, își ridică mîinile. Căpitanul Moraru - căci el era - spuse liniștit: - V-am așteptat, domnule profesor. A fost o noapte grea... și v-ar trebui odihnă. E timpul !

SFÎRȘIT.

Corectat de Dumitru Ciobanu.